

**Devrimci
Demokratik
Sendikal
Birlik
Bülteni
Şubat 2011
Fiyatı: 1 TL**

Sendikasızsızlaştırma, hak gaspı, güvencesizlik

İŞÇİLER, BU TORBAYA SIĞMAZ! ÖRGÜTLENELİM! KAZANALIM!

TORBA YASA TASARISI

Torba yasasının başımıza geçireceği torbada nelerin olduğunu özetlemek gerekirse; güvencesizleştirmenin ve esnek çalışmanın kamuda yaygınlaşması, ücretli kölelik döneminin yasalaştırılması, 4-C'yi yaygınlaştırmak, atamaları daha da siyasallaştırmak, parti-devlet bütünleşmesine gidiş, suskun, itiraz etmeyen, itaatkar memur profili, sendikasız ya da yandaş sendikaya üye yeni bir memur profili, emekçiler arasında derinleşmiş rekabet... *SAYFA 4-5*

KESK'TE YAŞANANLAR ÜZERİNE

Ülkemizde sistemin tepeden tırnağa eril bir mantaliteyi ve yaşamı dayattığı bir ortamda buna özen gösterilmemiş, KESK'in referans aldığı "kadının beyanı esastır" düşüncesinden hareketle tavır geliştirilmemiştir. *SAYFA 12*

TOPLAM HESAP: GÜVENCESİZLİK + GELECEKSİZLİK =

**ULUSAL
İSTİHDAM**

SAYFA 8-9

**ZONGULDAK
GREVİ VE
BÜYÜK
MADENCİ
YÜRÜYÜŞÜ**

SAYFA 29-31

MERHABA

Uzun bir dönemden sonra dergimizin yeni sayısıyla karşınızdayız. 1 Mayıs dergimiz işçilerin ve emekçilerin gündemlerini ele alan, sesi soluğu olma iddiasında olan devrimci bir yayındır. Ancak periyodik olarak yayınlanmada sıkıntı yaşamaktadır. Ülkemizde ve dünyada işçi sınıfının mücadelesinin geliştiği bu dönemde sınıfa seslenmek ve sınıf mücadelesini geliştirmek için önemli bir ihtiyaç olan yayını-

zın düzenli ve daha nitelikli çıkması için tüm okurlarımızdan destek ve katkı bekliyoruz. Devrimci Demokrat Sendikal Birlik'in uzun tarihsel birikimiyle günü kucaklamamız ve geleceği örmemiz açısından dergimiz işlevli bir araçtır. Bu yayına hak ettiği değeri verelim.

Dergimiz bu sayısında işçi hareketinin mücadelesinden haberler ve yorumlara yer veriyor. Direniş çadırlarından, sokaklardan, üretim yerlerinden sesleniyor. Sendikal alanda bürokrasiye ve çürümeye karşı

verilen mücadelelere soluğunu katıyor. Sistemin emek düşmanı yasalarını-saldırısını teşhir ediyor. İşçi sınıfına sınıf bilincini taşımak, sınıf mücadelesinde yeni devrimci kanallar açmak için yönelimler belirliyor.

Dergimizin geniş işçi ve emekçi kitlelerinin elinde bilinç taşıyan bir silaha, örgütlü bir güce dönüşmesi için 1 Mayıs'ı sahiplene- lim, okuyalım, geniş kitlelerin okuması için çaba harcayalım.

Bir dahaki sayımızda buluşmak üzere...

ANKARA DDSB EĞİTİM ÇALIŞMALARINDAN...

TEKEL direnişi süresince yoğun bir pratik içinde olmamız ve kendi teorik eğitimimize yönelmememizin eksikliğinin farkına vararak eğitimlerle bu eksikliğimizi gidermeye başladık.

Son yıllarda kitle faaliyeti noktasında daha yoğun bir süreç yaşasak da teorik düzeydeki yetmezliklerimiz ve bunu giderme noktasındaki atılığımız hemen her alanımızda yaşanan sıkıntılardan birini oluşturmaktadır.

Özellikle DDSB'nin Ağustos ayı sonlarında düzenlenmiş olduğu kampta bu yetmezliğimizin daha fazla farkına varan bizler, bulunduğumuz alanlarda bu atılığımızdan kurtulma ve pratik faaliyetlerimizde bizlere yol gösterecek olan teorik konulara eğilme gereksinimi duyduk. Bu doğrultuda Ankara DDSB olarak alanımızda yaptığımız toplantılarda bunu kamp sürecine katılamayan yoldaşlarımıza da aktararak bu konuda çalışma yapmanın gerekliliğinden bahsettik. Faaliyet alanımızdaki dağınık çalışma tarzı ve ertelemeci anlayışın ortadan kalkması, daha düzenli ve disiplinli bir çalışma tarzının oluşturulması için komisyonlarımızı oluşturduk. Komisyonlarımızın oluşturulması sürecinde yeteri kadar tartışmaların yapılamaması ve arkadaşlarımızın komisyonları bir ihtiyaç olarak kavrayamamaları komisyonlarımızın yeteri kadar işlevlik kazanamamasına neden olmuştur. Bunu gidermek için tartışmalarımızı derinleştirmek ve mücadeleyi daha fazla sahiplendirebilmek için iç eğitimin ne kadar önemli olduğuna vurgu yapıyoruz. Toplantılarda aldığımız ortak karar doğrultusunda eğitim çalışmalarımızda ele alacağımız konuları belirleyerek bir eğitim çalışması programı hazırladık. Üçer haftalık periyotlarda ele aldığımız konularımızın ilki örgüt bilinci idi.

İlk eğitim çalışmamızda neden bir örgüte ihtiyaç duyarız, örgütlü olmanın anlamı, alınan sorumlulukların yerine getirilmesi, örgütlü olmanın bilinçlerimizde yarattığı anlam vb. konulara eğilerek bu sorulara yanıt aramaya çalıştık. Tartışmaların tam doygunluğa erememesi ve zamanın kısıtlı olmasından kaynaklı bir sonraki hafta da aynı konuda tartışmamızı derinleştirmeye çalıştık.

İkinci eğitim çalışmamızda özellikle son yıllarda DDSB'nin ana gündemlerinden birini oluşturan ve hala birçoğumuzun bilincinde tam olarak netleşmeyen demokratik kitle örgütü konusunu ele aldık. Bir demokratik kitle örgütünün nasıl olması gerektiği, DKÖ denildiğinde bizde oluşan algı ve olması gereken algı konusunda tartışmalar yürüttük. Bu doğrultuda DDSB'nin önemi, neden DKÖ anlayışının savunulduğu konularına değindik. Oldukça hareketli geçen eğitim çalışmasında birçok yoldaşımızın kafalarındaki soru işaretlerinin çözüme ulaştığını görmüş olduk. Bir sonraki hafta DKÖ'lerdeki çalışma tarzımız üzerine tartışmaya karar vererek çalışmamızı bitirdik.

TEKEL direnişi süresince yoğun bir şekilde pratik içinde olmamız ve kendi teorik eğitimimize yönelme-

memizin yarattığı eksikliğinin farkına vararak eğitimlerle bu eksikliğimizi gidermeye başladık.

Eğitim çalışmalarımızda özellikle yeni arkadaşlarımızın görev alması noktasında ısrarcı olup hem onların hem de anlayışımızın gelişmesine katkıda bulunmasına özen göstermeye çalıştık. Bundan sonra da alacağımız eğitim çalışmalarda alandaki ihtiyaçlarımız doğrultusunda konulara değinerek devam ettireceğiz.

Ankara DDSB

ÖRGÜTLÜYSEK HERŞEYİZ!

Emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu kriz tüm dünyayı etkilemeye devam ederken bu krizin derinleştirdiği toplumsal ilişkiler hem ülkemizde hem de dünya genelinde sınıf mücadelesinin gelişimini hızlandırmaktadır. Krizin sonucunda yoksulluğun artışına karşı oluşan tepkiler yarı-sömürgelerde kendiliğinden halk hareketlerine ve isyanlarına neden olmakta, Tunus ve Mısır başta olmak üzere Orta-doğu, Kuzey Afrika ve Güney Asya ülkelerinde halk hareketleri hükümetleri devirmektedir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü ve öncü bir partinin noksanlığı sebebiyle halk hareketi halkın nefret ettiği figürlerin değişmesine sebep olsa da sistemin yapısını değiştirmekten aciz kalmaktadır. Ancak tüm bunlar geleceğe dair öngörülerin biçimlenmesini sağlamakta, 21. yüzyılın isyanlar ve ayaklanmalar yüzyılı olacağına delil oluşturmaktadır.

Benzeri sorunu Yunanistan örneğinde halkın militan ve uzun soluklu mücadelesinde de, İtalya-Fransa-İspanya gibi Avrupa ülkelerindeki büyük işçi-emekçi yürüyüş ve grevlerinde de görmekteyiz. Toplumsal hoşnutsuzluğu örgütleyen, halkın öfkesini sistemin temellerine yönelten ve devrimin yolunu hazırlayan öncü siyasi güçlerin olmaması veya çok güçsüz olması, devrimci hareketlerin parçalı oluşu mücadelenin bir yüksek aşamaya sıçramasına engel olmaktadır. Devrimin zaaflarına karşın mevcut hareketin gücü ve çapı hakim sınıfları yeterince kaygılandırmakta ve şimdiden çok sayıda önlem alınmaktadır. Bu önlemlerin kimisi baskı aygıtlarını pekiştirmekken bir kısmı ise toplumsal hareketin yönünü değiştirmek için yeni gerici, popülist akım ve hareketlerin piyasaya alternatif olarak sunulması, medyanın gücünün etkin şekilde kullanılmasıdır.

Dünya genelindeki mevcut gidişat ve zaaflar ülkemiz açısından da geçerliliğini korumaktadır. AKP hükümeti vasıtasıyla hayata geçen ancak sözde muhalefetten devletin diğer kurumlarına kadar devletin bir bütün olarak ortaklaştığı saldırı yasaları işçi sınıfı ve emekçilerin sınırlı haklarını da gasp ederek işçi ve emekçileri güvencesiz, kayıt dışı, kural dışı, esnek çalışmaya mahkum ederek kölelik şartlarını dayatmaktadır. Gündemdeki torba yasası ile özellikle genç işçi ve emekçilere önemli hak gaspları dayatılmaktadır. Yine ulusal istihdam strateji ile daha geniş çapta saldırıların planı çizilmektedir. Bununla beraber yasalardaki kısmi hakların varlığı da işçi sınıfı açısından çok geçerli sonuçlar doğurmamaktadır. Örneğin en temel hak ve özgürlüklerden olan sendikada örgütlenme özgürlüğü anayasada yazılı olmasına karşın işçilerin sendika üyeliği işten atmalarla, ciddi saldırılarla karşı karşıya kalmaktadır. İşçiler uzun saatler, kötü şartlarda çalışmaya zorlan-

maktadır. İş güvenliği ve sağlığı şartlarına uyulmamaktadır. Zorunlu mesai, esnek çalışma, haf-tasonu çalışması oldukça yaygındır. Dünya çapında firma olma iddiasında olan şirketler dahi çocuk işçi çalıştırmakta, eve iş vermektedir. Bu uygulamalar yasal olmasa da sermaye hiçbir saklamaya gerek duymadan rahatlıkla uygulamaktadır.

Tüm bunlar doğal olarak kendi karşıtını doğurmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler büyük bir öfke içindedir. İşçi sınıfından sendikal örgütlenme talebinde ciddi bir artış vardır. Ülkenin birçok yerinde fabrikalarda direnişler patlak vermektedir. Bu direnişler hem işçilerin fabrika içindeki sorunlara tepkisini ve çözümü örgütlenmede bulduklarını göstermektedir hem de fabrikanın yer aldığı havza-şehirden doğrudan bir etkide bulunmaktadır. Bu nedenle bu direnişlerin başarısı sendikal hareketin gelişimi açısından belirleyici bir yerde olduğundan işverenler ve kolluk kuvvetlerinin aktif çabasının nedeni de anlaşılmaktadır.

Bu direnişlerin patlak vermesi, aniden ortaya çıkması üzerinde durulması gereken bir olgudur. Uluslararası standartlara uygun şekilde sendikalarla patronlar arasında uzun süreli bir görüşme ve uyuşmazlık sonucunda başlatılan grevler değildir bunlar. Genellikle ortada bir sendika veya görüşme de yoktur. Sendikada örgütlenme talebi vardır, bunun patron tarafından fark edilmesi, baskının yoğunlaşması ve ardından birçok olguda olduğu gibi birkaç gün önce sendikada örgütlenmeye karar veren, bir gün önce üyeliğe başvuran işçi ertesi gün kapı önünde direnişçiye dönüşmekte, yeri gelince haftalarca, aylarca direniş yapmakta, ciddi ve hızlı bir bilinçsel dönüşümün içerisine girmekte, hayata dair bilgilerini yeniden gözden geçirmektedir. Bu nedenledir ki direnişe geçen işçiler arasında faşist ideolojiden etkilenen, gerici değer yargılarına sahip olan, azınlık ve ezilen kesimlere yönelik önyargılar besleyen işçiler bir anda o güne kadar korktuğu, kaçındığı, tepki duyduğu kesimlerden insanlarla omuz omuza direnmekte, sınıf bilincinde bir gelişim olmaktadır.

Ancak burada yeni sıkıntılarla karşılaşıl-maktadır. **Birincisi** işçilerin sendikal bilinçleri daha henüz yeterli bir dönüşüm gerçekleşmeden ciddi bir baskıyla karşılaşmaları çoğu zaman işçilerin bir kısmının veya çoğunluğunun boyun eğmesine neden olabilmektedir. Bu nedenle kamuoyuna yansıyan direnişler ve işçi mücadeleleri ile yansımaları arasındaki ciddi farklar hesaba katılmalıdır.

İkincisi sendikalar işçilerin neredeyse % 95'ini örgütleyemediği halde işçilerin örgütlenme taleplerini de cevapsız bırakmaktadır. İşçilerin örgütlenme taleplerine olumlu cevap

veren ve çaba harcayan sendikaların sayısı bir elin parmaklarını geçmemektedir. Bu sendikaların ciddi ekonomik ve örgütsel yetmezliklere sahip olduğu da düşünüldüğünde genel hareketi kucaklamaları zorlaşmaktadır.

Üçüncüsü bu sendikalar genellikle emekten yana, ilerici sayılabilecek sendikalarlarken mücadelenin ileriye taşınmasını sağlayacak siyasi yönelim eksikliği uzun vadede işçi hareketini yönlendirmede sıkıntılar yaratabilir.

Bu tabloda olumlu gelişimi, kitlelerin gelişen tepkisini görmekle beraber bu tepkiyi örgütlemek, harekete yön vermek iddiasında olan biz sınıf bilinçli devrimciler için örgütlü gücümüzü geliştirmek, zaaflarımızın üzerine gitmek anın ihtiyacı olarak karşımızda durmaktadır. Bu tabloyu lehimize çevirmek yoğun ve kolektif bir çalışmayı şart koşmaktadır. Hem sendikal örgütlenmeleri geliştirmek, işçilerin sermayeye karşı taleplerini sahiplenmek, mümkün olan yerlerde öncülük yapmak, dayanışma etkinlikleri örgütlemek hem de işçilerin sendikal örgütlenmelerine engel olan sendikal bürokrasiye karşı mücadeleyi ön plana çıkarmak önemli gelişmelerle başlayan 2011 yılı açısından DDSB'lilerin önündeki görevdir.

20 Şubat'ta DDSB ile ATİK'in ortaklaşa düzenleyeceği Uluslararası Sempozyum bu konuların gündemleneceği, tartışılacağı bir platform olacaktır. İşçilerin, ilerici sendika temsilcilerinin, akademisyenlerin, bunun yanı sıra çeşitli ülkelerden gelen sendika temsilcilerinin katılacağı sempozyumun başarıyla örgütlenmesi sürecin daha ayrıntılı olarak anlaşılması, bilgi ve deneyim paylaşımı yapılması ve örgütsel gücümüzü geliştirmek için verimli bir adım olacaktır. Ülkemizde emekten yana güçlerin işçi hareketine yönelik saldırıların yanı sıra emeğin karşılaştığı sorunları ve çözüm yollarını ortak şekilde değerlendirmeye ve güçbirliği yapmaya ihtiyacı vardır. Sınıfın mücadelesinin gelişimi açısından devrimci demokratik güçlerin dayanışmasına olan ihtiyaç küçümsenmemelidir. Uluslararası Sempozyum bu noktada mütevazı bir adım olacaktır.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Bugünden sonra da işsizlere ödenmesi gereken fon gelirleri patronlara istihdam teşviki olarak aktarılıyor.

TORBA YASA TASARISI

Sistem sözcüleri, “*Devletin borçlarının yeniden yapılandırılması*” gündemi üzerinden yaptığı hazırlıklarını tamamlayarak kapsamlı prim aflarından esnek çalışmayı yaygınlaştıran düzenlemelere, 657 Sayılı DMK (Devlet Memurluğu Kanunu)’da yapılması düşünülen değişikliklerden işsizlik sigortası fonundan patronların daha fazla yararlanmasına kadar çok sayıda düzenlemeyi meclis gündemine getirdi. 5510 Sayılı Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu; 4857 Sayılı İş Kanunu; 657 Sayılı DMK; 4046 Sayılı Özelleştirme Uygulamaları Hakkında Kanun vb. gibi pek çok kanunda yapılan düzenlemelerle, mevcut durumdan çok daha kötü ve geri düzenlemeler öngörülüyor.

Asgari Ücretlilerin Yaş Sınırı Yükseltiliyor!

TASLAK MADDE 23; 5510 sayılı Kanunun 5 inci maddesinin birinci fıkrasının (b) bendi kapsamındaki çıraklar ve staja tabi tutulan öğrenciler ile 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun 46. maddesine tabi olarak kısmi zamanlı çalıştırılan öğrencilerden aylık prime esas kazanç tutarı, (...) yeniden düzenlenmekte, bentteki sigortalı ibaresi genel sağlık sigortalısı olarak ve ayrıca asgari ücret tanımındaki 16 yaş ibaresi 18 olarak değiştirilmektedir.

Bu değişiklikle asgari ücretin belirlenmesinde sınır 16 yaştan, 18 yaşına çıkarılıyor. 250 bin genç işçi artık daha çok prim ödeyeceği için maaşları düşecek ve 16-17 yaşında olanlar artık ayda 80 lira daha az ücret alacaklar.

Kısmi Süreli Çalışanlar Primlerini Cebinden Tamamlamak Zorunda!

TASLAK MADDE 48; 4857 sayılı İş Kanununun 13 üncü ve 14 üncü maddelerine göre kısmi süreli veya çağrı üzerine çalışanlar ile bu kanuna göre ev hizmetlerinde ay içerisinde 30 günden az çalışan sigortalıların eksik günlerine ait genel sağlık sigortası primlerini 30 güne tamamlama yükümlülüğü 01.01.2012 tarihinde başlar.

Bu düzenleme ile “kısmi süreli”, “çağrı üzerine” vb. nedenlerle bir ay içinde sigortası eksik yatmış olan (taşeron işçi, yevmiyeli çalışanlar, vb. gibi) bir emekçinin sigortasını “30 tam güne” kendi cebinden tamamlaması isteniyor.

Bütün nüfusu içine alacak olan ve her birey için zorunlu genel sağlık sigortası primi ödenmesini gerektiren düzenlemenin toplumda yaratacağı büyük infial dikkate alınarak seçim sonrasına (1 Ocak 2012’ye) bırakılıyor.

Mesleki Eğitim Kanununa Göre Çalışan Öğrenci ve Çırakların Ücretleri Azalacak!

TASLAK MADDE 54; 5.6.1986 tarihli ve 3308 sayılı Mesleki Eğitim Kanununun 25 inci maddesinin birinci fıkrasında yer alan “asgari ücretin % 30’undan” ibaresi “asgari ücretin net tutarının % 30’undan” şeklinde değiştirilmiştir. 3308 sayılı Mesleki Eğitim Kanunu’nun 25. maddesinin birinci fıkrasında “meslek eğitimi gören öğrenci, aday çırak ve çırağa yaşına uygun asgari ücretin %30’undan aşağı ücret ödenemez.” ifadesi yer alır.

54. madde ile mevcut durumdan daha geri bir düzenleme yapılarak “asgari ücretin net tutarının % 30’u” ifadesi getiriliyor. Bu düzenleme ile mes-

leki eğitim kanununa göre eğitim alanların aldıkları üç kuruşluk ücretlere bile göz dikiliyor.

Kısa Çalışma Ödeneğinin Süresi ve Kapsamı Genişletiliyor!

Torba Yasa tasarısının 58. Maddesi ile “Genel ekonomik, sektörel veya bölgesel kriz ile zorlayıcı sebeplerle işyerindeki haftalık çalışma sürelerinin geçici olarak önemli ölçüde azaltılması veya işyerinde faaliyetin tamamen veya kısmen geçici olarak durdurulması hallerinde, işyerinde üç ayı aşmamak üzere kısa çalışma yapılabilir.” ifadesini kullanılıyor.

Yani, 4447 sayılı kanundaki “genel ekonomik kriz ve zorlayıcı sebepler” ifadesi daha da genişletiliyor. Örneğin talep azalmasına bağlı olarak ya-

şanacak sektörel ya da bölgesel bir kriz durumunda patronların kısa çalışma ödeneğine başvurmaları kolaylaşıyor. Bu düzenleme ile kısa çalışma ödeneğine başvurma uygulaması kolaylaştırılıyor. Kısa çalışma ödeneğinin süresini altı aya kadar uzatmaya ve işsizlik ödeneğinden verilip verilmeyeceğini belirleyen yetkili ise Bakanlar Kurulu.

İşsizlik Sigortası Fonu “İstihdamı Teşvik” Gerekçesiyle Patronların Kullanımına Açılıyor!

Torba Yasa tasarısının 59. maddesinde yapılan düzenleme ile 18-29 yaş arası erkekler ile 18 yaş üstü kadınları istihdam edenlere sigorta primlerinin işveren hisselerine ait tutarının, işe alındıkları tarihten itibaren İşsizlik Sigortası Fonundan karşılanması yoluna gidiliyor.

Böylece bugüne kadar olduğu gibi, bugünden sonra da işsizlere ödenmesi gereken fon gelirleri patronlara istihdam teşviki olarak aktarılıyor. Bu düzenleme yürürlüğe girdiğinde, patronlar prim desteğinden yararlanabilmek için 29 yaş üstünde olan işçileri işten çıkarmak için çeşitli yollar deneyecek. 29 yaş altında olanları daha çok istihdam ederek prim desteğinden yararlanmaya çalışacak. İlk bakışta “istihdamı teşvik” gibi algılanabilecek bu uygulama sonucunda 30 yaş ve üzeri çalışan işçilerin işe alınması neredeyse imkânsız hale gelecek. Bu uygulama sanıldığı gibi aksine istihdamı teşvikten çok, özellikle 30 yaş üzerindeki işsizlerin istihdamını neredeyse imkânsız hale getirecek.

Yeni Esnek Çalışma Biçimleri Getiriliyor!

Torba Yasa tasarısının 61. Maddesinde yapılan düzenleme ile 4857 Sayılı Kanunun 14 üncü maddesinin başlığı “Çağrı üzerine çalışma, evden çalışma ve uzaktan çalışma” şeklinde değiştiriliyor. Bu değişiklik ile 4857 sayılı iş kanunundaki esnek çalışma biçimlerinden birisi olan “Çağrı üzerine çalışma” düzenlemesine ek olarak “evden çalışma”, “uzaktan çalışma” gibi “yeni esnek çalışma” düzenlemeleri getiriliyor.

61. Madde gerekçesini ise şöyle belirtiyorlar; Çalışma mevzuatının, değişen ekonomik koşulları takip eden dinamik bir yapıya kavuşturulması ve karşılaşılan ekonomik kriz ve darboğazların aşılmasında çalışma mevzuatının esnekleştirilmesi kaçınılmazlık arz etmektedir. İşletmelerin özellikle ekonomik kriz ve darboğazlardan daha az kayıpla çıkabilmesi, küresel ekonomideki artan rekabet ve işsizlikle mücadelede başarı sağlanması “evden çalışma” ve “uzaktan çalışma” gibi

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

esnek çalışma modellerinin yasal dayanağa kavuşturulması ve uygulamanın yaygınlaşmasıyla mümkün olacaktır. Uygulamada var olan ancak yasal dayanağı olmayan bir esnek çalışma biçimi olan evde çalışma, tarafların uzlaşmasını zorlaştırmakta ve yargısal bazı sorunların yaşanmasına sebep olmaktadır.

TASLAK MADDE 77; *Memurların yürüttükleri hizmetin özelliklerine göre, bu madde uyarınca tespit edilen çalışma saat ve süreleri ile görev yerlerine bağlı olmaksızın çalışabilmeleri mümkündür. Bu hususa ilişkin usul ve esaslar, Devlet Personel Başkanlığının teklifi üzerine Bakanlar Kurulunca belirlenir.* Bu madde, yıllardır kamuda fiili olarak sürdürülen esnek çalışma uygulamalarının yasal hale getirilmesinden başka bir şey değildir. Madde yasalaşırsa artık her kurum personelini istediği şekilde ve kendi ihtiyacına göre kurallar koyarak, bir anlamda kendine özgü personel çalıştırma kuralları ile çalıştırabilecektir.

İlgili kurumun yöneticileri işin yoğunluğunu, “stratejik plan” ya da “performans hedeflerine ulaşmayı” bahane göstererek çalışma sürelerini istediği gibi uzatabilecek, çalışan kamu personelini maddede belirtildiği gibi “görev yerlerine bağlı olmaksızın” çalıştırabilecektir. Bu uygulama her kurumda kendi ihtiyacına göre personel yönetim politikası belirlenmesine neden olacak, bundan en büyük zararı yine kamu emekçileri görecektir.

TASLAK MADDE 83; *Disiplin cezası vermeye yetkili disiplin amirleri; yürütülen hizmetin özellikleri ve çalışma şartları dikkate alınarak genel yönetmelikte belirtilen esas ve usuller çerçevesinde, kurumlarınca tayin ve tespit edilen amirlerdir. Valiler il, kaymakamlar ilçe sınırları dâhilindeki kamu kurum ve kuruluşlarının taşra teşkilatında görev yapan her düzey personelin üst disiplin amiridir. İllerde vali ve ilçelerde kaymakamların üst disiplin amiri yapılması çok anlamlı-*

dır. Yıllardır il ve ilçelerde devlet görevlisi olarak görev yapması gereken ve tüm vatandaşlara eşit mesafede olması gereken kimi vali ve kaymakamların sistem sözcülerinin gözüne girmek için birer “**Hükümet görevlisi**” gibi hareket ettiği düşünüldüğünde bu maddenin uygulamada nasıl sonuçlar ortaya çıkaracağını tahmin etmek zor değildir.

TASLAK MADDE 89; “Kurumlar arası geçici süreli görevlendirme”

Ek Madde 8- *Memurlar, geçici görevlendirme yapmak isteyen kurumun talebi ve çalıştıkları kurumun izni ile diğer kamu kurum ve kuruluşlarında aşağıda belirtilen şartlarla geçici süreli olarak görevlendirilebilir:*

a) *Yurtdışında görevlendirilen güvenlik görevlileri hariç olmak üzere, memurun görevlendirileceği kurumda göreve ilişkin 4 üncü ve daha yukarı bir dereceden boş bir kadronun bulunması şarttır.*

b) *Geçici süreli görevlendirilen memurlar, geçici süreli olarak görevlendirildikleri kurumların mevzuatına uymakla yükümlüdür.*

c) *Geçici süreli olarak görevlendirilen memurlar, yurtdışında görevlendirilen güvenlik görevlileri hariç olmak üzere, aylıkları ile diğer mali ve sosyal haklarını kurumlarından alır. Bu memurların kadroları ile ilişkileri, kendi sınıf ve derecele- rindeki terfi ve emeklilik hakları devam eder.*

d) *Geçici süreli görevlendirme süresi bir yılda altı ayı geçemez. Yurtdışına atanan güvenlik görevlileri için geçici görevlendirme süresi en çok iki yıldır; gerekli görülmesi hâlinde bu süre bir katına kadar uzatılabilir.*

e) *Geçici süreli görevlendirmenin, memurların mesleği ile ilgili olması şarttır.*

f) *Geçici süreli görevlendirmede memurun muvafakati aranır.*

Birinci fıkrada belirtilen hâller dışında memurlar, kamu yararı ve hizmet gerekleri sebebiyle ihtiyaç duyulması hâlinde kurumlarınca, Devlet Personel Başkanlığının uygun görüşü alınarak diğer kamu kurum ve kuruluşlarında altı aya kadar geçici süreli olarak görevlendirilebilir.

Bu madde İş Kanunundaki “ödünç işçilik” düzenlemesi gibi, 657 Sayılı DMK’ya “ödünç memurluk” uygulamasını getirmektedir. Eğer bu madde yasalaşırsa, kamu emekçileri “hizmetin gerektirdiği şartlar” üzerinden başka kamu kurumlarında geçici olarak görevlendirilecek ve görevlendirildiği kurumun mevzuatına uygun olarak çalıştırılacaktır.

Her ne kadar son fıkrada “Geçici süreli görevlendirmede memurun muvafakati aranır” ifadesi yer alsada da, tıpkı “ödünç işçilik” uygulamasında olduğu gibi burada da “psikolojik baskı”, “fiilen zorlama” gibi faktörler devreye girerek, kamu emekçilerinin tıpkı taşeron çalışanlar gibi başka kamu kurumlarında “geçici görevlendirilmeleri” yapılabilecektir.

TASLAK MADDE 90; *Bu maddesi ile*

uzman istihdamı düzenlenmiştir.

Bu düzenleme ile amaçlanan kamu hizmeti odaklı memurluk yerine, piyasa odaklı “uzmanlık” sistemi getirilmek istenmesidir. Tasarı üst kademe yöneticilik makamlarını memurluk kariyerinin ve uzmanlık sisteminin dışında belirleyerek, tıpkı ABD’de olduğu gibi, hükümetle gelip, hükümetle giden, iktidarın dünya görüşüne paralel bir yeni yönetici sınıfı yaratmaktadır. Bu şekilde özellikle devlet bürokrasisi makamlarını özel sektörde çalışanlara açmaktadır.

Yöneticilik kadrolarının ayrı bir personel kategorisi haline getirilmesinin kaçınılmaz sonucu “uzmanlık” ve bunun dışında kalan “kadrolu memurluk” sisteminin sözleşmeli hale getirilecek olmasıdır. Kadro ile memurluğun kaldırılması tek işlemle yapılacak, kadro kaldırıldığında o kadroya bağlı olarak çalışanların kamu göreviyle bağı kesilecektir.

Özelleştirme Uygulamalarında Yargı Devreden Çıkarılıyor!

Torba Yasa tasarısının 93. maddesi ile 4046 sayılı Özelleştirme Uygulamaları Hakkında Kanun’una geçici madde eklenerek, maddenin yürürlüğe girdiği andan itibaren özelleştirmeye karşı açılan davalardan feragat edilmesinin önü açılıyor. Bu düzenleme ile özelleştirmeye karşı açılan “yürütmeyi durdurma” ve “iptal” kararlarının alındığı davaları bertaraf etmek amaçlanıyor. Madde düzenlemesine göre, özelleştirmesi tamamlanarak teslimi edilen kuruluşların özelleştirilmesi aleyhine açılan davaların kaldırılması öngörülüyor.

Anayasa Referandumunda Anayasanın 125. maddesinin Danıştay’a vermiş olduğu “yerindelik denetimi”nin kaldırılmasının ardından yapılan bu düzenleme ile kelimenin tam anlamıyla özelleştirme uygulamalarında yargı devreden çıkarılıyor.

TASLAK MADDE 109; *Mahalli idarelerin “ihtiyaç fazlası” işçilerine ilişkin hükümler İl özel idareleri ile belediyelerin (bağlı kuruluşları hariç) sürekli işçi kadrolarında çalışan ihtiyaç fazlası işçiler, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğünün taşra teşkilatındaki sürekli işçi kadrolarına atanır.*

Bu maddenin gerekçesinde mahalli idarelerde 122.343 işçi norm kadrosu bulunduğu, fakat 174.644 işçi çalıştığı belirtilmektedir. Bu düzenleme ile norm fazlası işçiler ile norm içinde olup da ihtiyaç fazlası olan işçilerin belirtilen kurumlara geçişi, başka bir ifade ile sürgünü gerçekleştirilmek isteniyor.

Tüm bunlardan hareketle torba yasanın başımıza geçireceği torbada nelerin olduğunu bir kez özetlemek gerekirse; güvencesizleştirmenin ve esnek çalışmanın kamuda yaygınlaşması, ücretli kölelik döneminin yasalaştırılması, 4-C’yi yaygınlaştırmak, atamaları daha da siyasallaştırmak, parti-devlet bütünleşmesine gidiş, suskun, itiraz etmeyen, itaatkar memur profili, sendikasızsız ya da yandaş sendikaya üye yeni bir memur profili, emekçiler arasında derinleşmiş rekabet...

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Hırsıza patrona

KIYAK

işçiye emekçiye

HAK GASPI

Hükümet Kamu borçlarını yeniden yapılandırılması, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu ve diğer bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde değişiklik yapmak için Torba Kanun Tasarısı hazırlayarak meclis gündemine getirdi.

Torba Kanun Tasarısında bir yandan kamu borçlarının yeniden yapılandırması için düzenleme yapılırken diğer yandan emekçilerin mevcut kazanılmış haklarının tasfiyesini ve son günlerde alelacele kapsamlı bir öğrenci affını torbanın içine koyarak Anayasa değişikliğinde yapmış olduğu yaptığı tekrar etmektedir. AKP bu kez de sapla samanı torbanın içinde karıştırmış bizlere hap niyetine yutturmaya çalışmaktadır. Kamu kurumlarını borçlandıranlara yasal düzenleme ile kıyak yapılırken diğer yandan emekçilerin kazanımları bu yasa ile ellerinden alınarak güvencesizleştirilmek istenmektedir. Emekçilerin hakları ellerinden alınırken patronlara yeni kıyak imkanlar yaratılmaktadır.

AKP'nin torba yasa tasarısı ile, İşsizlik Sigortası Fonunda birikmiş paraya göz diken patronların istekleri yerine getirilmektedir. AKP bu yasa tasarısı ile istihdamı artırmak adına fondaki paranın bir önceki yılın gelirlerinin % 30'una el koyma ve bu oranı % 50'ye çıkarma yetkisini de almaktadır. Kısa çalışma ödeneklerinin sektörel krizde de fondan ödenmesi, kısmi süreli çalışanların işsizlik sigortasından ve sosyal güvenlik hakkından yararlanmaları zorlaştırılmaktadır. İşsizlik Sigortası Fonunun talan edilmesine son verilmeli işçilerin fondan yararlanma koşulları genişletilmelidir.

Torba Yasa Tasarısında hükümet turizm sektörü başta olmak üzere kısmi süreli çalışan sektörlerde işçilerin sosyal güvenlikten yararlanma koşullarını daha da zorlaştırmaktadır. AKP'nin torbasında işçilerin bir aydan fazla ücretsiz izin kullanması durumunda genel sağlık sigortasından yararlandırılmaması bulunmaktadır. AKP'nin torbasında hırsızlara ve patronlara kıyak işçi ve emekçilere hak gaspı yer almaktadır. İşçi ve emekçilere sesleniyoruz, AKP ülkeyi havuç ve sopa torbasıyla yöneten bir hükümettir. Seçimlerde işçi ve emekçileri kömür torbalarıyla kandırmakta, hak gasplarını da torbaların içine koyarak çaktırmadan yapmaya çalışmaktadır. Torba Yasa tartışılmaya başlayınca hemen torbaya kapsamlı bir öğrenci

Asgari ücret insanca yaşanacak şekilde belirlenmeli ve vergiden muaf olmalıdır. Tüm işçi ve emekçileri taleplerimiz için mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!

affını getirmiştir.

Tasarıda İl Özel İdareleri ile belediyelerin (bağlı kuruluşları hariç) sürekli işçi kadrolarında çalışan ihtiyaç fazlası işçiler, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğünün taşra teşkilatındaki sürekli işçi kadrolarına atanması şeklinde bir düzenleme yer almaktadır.

Yapılan yasal düzenleme, belediyelerdeki bir kısım çalışanların artık ihtiyaç olmadığı gerekçesi ile başka kurumların taşra teşkilatına geçirilmesini öngörmekte; ancak bunu yaparken rıza unsurunu aramamaktadır. Bu yasal düzenleme ile çalışanların yurdun dört bir yanına gönderilmesi öngörülmektedir. Bu durum aynı zamanda çalışanların aile birliğini bozacağı gibi sırf bu nedenle işsiz kalınmasını da sağlayacak bir sonucu yaratacaktır. Bu durum sosyal devlet anlayışını da çalışanlar açısından ortadan kaldıracak, eşitlik, ilkesini de yok edecektir.

Hükümet torba yasa tasarısıyla evden ve uzaktan çalışma tanımlarını yasalaştırarak esnek çalışma koşullarını daha da genişletmeyi, deneme süresini uzatmayı, 16 yaş altına ödenen düşük asgari ücret uygulamasının kapsamını genişletmeyi istemektedir. Bildiğimiz gibi asgari ücret 16 yaş altı ve üstü olarak belirlenmektedir. Şu anda asgari ücret 16 yaşından büyükler için 599,12 lira, 16 yaşını doldurmuş işçiler için ise 518,58 lira olarak ödenmektedir. Açlık sınırının 926, yoksulluk sınırının ise 2 bin 520 liraya yükseldiği ülkemizde asgari ücretin en azında açlık sınırının üzerine çıkarılması yerine daha da düşürülmesi AKP hükümetinin işçi düşmanı bir hükümet olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Yasalarda, asgari ücretin tanımı ve işlevine dair çok önemli vurgular yer alıyor: "İşçilere normal bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen

ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücret..." olmalıdır denilmesine rağmen devlet kendi yazdığı tanımları görmezden geliyor. (...)

Tasarıda kamunun borçlarını yapılandıran AKP hükümeti bütçenin önemli bir yükünü çeken işçiler ve emekçilerin büyük hak kayıplarına uğradıkları gelir vergisine dair hiçbir düzenleme getirmemiştir. İşçilerin ücretlerinden % 15'le başlayıp % 27'ye kadar gelir vergisi kesilmektedir. Bu yetmiyormuş gibi ücret olarak alınan tüm kazançtan da % 14 sigorta primi kesilmektedir. Her sözleşme döneminde işçi ücretlerinin yüksek olduğu ortaya atılmaktadır. Oysa bir işçi yılbaşında aylık olarak 200 TL gelir vergisi öderken, aynı işçi Temmuz ayından itibaren 350 TL ve Eylül ayından itibaren 500 TL civarında gelir vergisi ödemektedir. İşçilere verilen zamların tamamı vergi kesintisine gitmekte işçiler enflasyon karşısında yoksullaşmaktadırlar.

Vergi yükünün üzerine bindiği kesim olan işçilerin, işverenlere sağlanan vergi indirim ve muafiyetlerinden yararlandırılması sağlanmalı ve sabit gelirli olan işçiler ile memurlar açısından vergi oranları eşitlenerek, tek ve yüzde 15 vergi oranı belirlenmelidir. (...)

Bizler Türk İş İstanbul Şubeleri olarak diyoruz ki;

Hükümet Torba Yasa Tasarısını geri çekmelidir.

İşçi ücretlerinden kesilen gelir vergisi % 15 olarak sabitlenmelidir.

Asgari ücret insanca yaşanacak şekilde belirlenmeli ve vergiden muaf olmalıdır.

Tüm işçi ve emekçileri taleplerimiz için mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!

TÜRK-İŞ İSTANBUL ŞUBELER PLATFORMU

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

DERİ-İŞ ÇALIŞMALARINDAN...

1. Eğitim Çalışmalarından

Deri-İş Sendikası mücadelecı geleneğı ile tanınan bir sendikadır. Sistemin türlü baskılarına karşın özel sektörde örgütlenme doğrultusunda yeni adımlar atmaktadır. Temmuz ayında gerçekleştirdiğı genel kongre sonrası yönetimini yenileyen sendika Kasım-Ocak ayları arasında örgütlü bulunduğu tüm fabrikalarda eğitim çalışması gerçekleştirdi. Tuzla, Çorlu, Düzce ve İzmir’de gerçekleştirilen eğitim çalışmalarında sendika ve sınıf bilinci üzerinde duruldu. Sendikaların anlamı, özellikleri, demokratik kitle örgütü olması, özörgütlülük olması, işçilerin söz ve karar hakkına sahip olması, sendika içi demokrasi vb. konularda işçilerle canlı, diyalog içinde eğitimler gerçekleştirildi. İşçilerin ilgisi ve katılımı olumluydu. Eğitimlerin devamının gelmesi ortak bir beklentiye dönüştü.

Eğitim toplantılarında sendikal mücadeleyle yeni tanışan işçilerle yıllardır sendikalı olan işçiler arasında ve genç işçilerle yaşlı işçiler arasında belirli tavır farklılıkları olduğu ortaya çıktı. Bu nedenle eğitimlerde bu farklılıkları azaltmak, karşılıklı anlayışı ve dayanışmayı geliştirmek için özel vurgularda bulunuldu. Yeni fabrikalarda sendikanın tarihsel mücadele geleneğinden örnekler verilirken deneyimli işçilerin bulunduğu alanlarda ise yeni mücadele alanlarında yaşanan zorluklar ve işçilerin coşkusu aktarılmaya çalışıldı. Benzeri bir yaklaşım genç-yaşlı işçi ayrımı için de yapıldı.

Yeni fabrikaların örgütlendiğı Çorlu ve Düzce’de işçilerin öğrenmeye olan istekleri, soruları, coşkuları hem içinde bulundukları çalışma şartlarına duydukları öfkeden hem de sendikalı olduktan sonra karşılaştıkları baskıya yönelik tepkilerinden kaynaklanmaktaydı. Bu gerçeklik içinde eğitim çalışmaları kendilerine yeni bir dünyanın kapısını açan, kendilerini bilinçlendiren, sendikaya olan güvenlerini pekiştiren ve perspektiflerini geliştiren bir içeriğe sahip oldu. Tuzla’da ise faaliyetin son yıllarda gerilemesine paralel olarak işçilerde geçmişe dönük bir özlem ve gerilemeden duyulan bir huzursuzluk görülmekteydi.

İlk eğitimlerin devamı geldiğı ve gençlere, kadınlara ve temsilcilere yönelik özel eğitim çalışmaları ile geliştirildiğı takdirde sınıf bilincinin gelişmesi doğrultusunda ciddi adımların atılacağı açıktır.

Eğitim çalışmalarının bir parçası olarak ele alınsa da Deri-İş’in gündemine ayrı bir alan olarak alması gereken bir diğer çalışma ise kadın işçilere dönük yapılan toplantılardır. Bunların ilki Çorlu’da gerçekleştirildi. Katılım beklene-nin altında olsa da içerik açısından oldukça faydalı geçen toplantı sonucu kadın komisyonu kurulması kararı alındı ancak komisyonun işle-mesi için daha özel bir çabaya ihtiyaç olduğu

ortadadır. Benzeri çalışmaların Düzce ve Tuzla’da gerçekleştirilmesi de sendikanın gündemindedir. Tuzla’da tabakhanelerde kadın işçilerin sayısının çok az olması burada kadın komisyonu çalışmasının olmayacağı anlamına gelmemektedir. Mevcut kadın üyelerinin yanı sıra işçi eşleri ve ailenin diğer kadın üyeleriyle beraber bu çalışmanın temellerinin atılması mümkün ve gereklidir.

2. İşçi Direnişlerinden

Deri-İş Sendikası direnişçi bir sendika olarak örgütlenme çalışması yaptığı işyerlerinin önemli bir kısmında patronların ve sistemin baskılarına karşı direniş örgütlemesiyle bilinmektedir. İşçiler bu direniş süreçlerinde haklarına sahip çıkmakta, baskılara karşı gelmekte ve bilinçlerinde ciddi bir dönüşüm yaşanmaktadır. Son dönemde Deri-İş Sendikası Düzce, Çorlu ve İstanbul’da çeşitli direnişlere imza atmıştır.

DESA Direnişi

DESA’da sendikanın 2008’den bu yana süren örgütlenme çalışmaları sürekliliğini korumaktadır. Uluslararası kampanyayla eşgüdümlü yürütülen bu direniş sonucunda işçilerin önemli bir kısmı işe geri iade edilmiş ve sendikayla görüşmeyi reddeden şirket sendika ile protokol imzalamaya mecbur kalmıştır. Ancak protokol hayata hakkıyla uygulanmamaktadır. Özellikle sendikanın örgütlü bir güç oluşturabildiğı Düzce fabrikasında işçiler üzerinde mobbing-psikolojik baskı/taciz vakaları gündelik hayatın bir parçası olmuştur. Sendikalı işçilerle sendikasızlar arasında ayrımcılık sendikalı işçileri yıpratma, sendikasızları ise caydırma amacına sahiptir. Buna karşı işçi arkadaşlarımız ise ortak ve örgütlü bir karşı koyuş sergilemekte, protesto haklarını kullanmakta, gerekli yasal işlemleri uygulamaktadır.

Bununla birlikte Düzce DESA işçileri Düzce’de örgütlenme sürecinde olan diğer fabrikadaki işçileri de ziyaret etmekte, dayanışma geleneğinin yaratılması için ciddi katkılar sunmaktadır.

Düzce fabrikasında sendika çalışmasına öncülük eden arkadaşlarımıza karşı patron yanlısı bazı işçilerin provokatif tavırları, küfürleri yoğunlaşmakta, şikayetler ise ciddiye alınmamaktadır. Bu yönlü münakaşaların sonucunda Resul Kardüz adındaki patron yanlısı işçi sendikalılar tarafından dövüldüğü gerekçesiyle rapor almış, bunu gerekçe gösteren patron da 2 işçiyi düşük performans, olay çıkarma ve işçileri isyana teşvik etme “suç”larından işten çıkarmıştır. İşçi arkadaşlarımız da buna karşın 28 Ocak tarihinden itibaren direnişe geçtiler.

Direnişteki işçi arkadaşlara fabrika içindeki üyelerden ciddi bir destek gelmektedir. Molalarda sloganlarla direnişteki arkadaşlara destek

sunulmaktadır. Bunun yanı sıra çevre fabrikalarda yeni örgütlenen işçiler de kitlesel olarak direnişe desteğe gelmektedir. Direnişteki arkadaşların coşkusu ile sanayi bölgesinde gelişen dayanışma ziyaretleri organize bölge yönetimindeki patronlarla jandarmayı tedirgin etmektedir.

DESA’nın Sefaköy fabrikasında da kötü çalışma şartlarına karşı üye olmak için sendikayla toplantı yapan işçiler henüz notere gitmeden patronun haberdar olması sebebiyle yüklü para teklifi karşılığı işten çıkışlarını almaları için baskı görmüşler, işçilerin önemli bir kısmı baskıya karşı gelemeyerek para teklifini kabul ederek işten ayrılmıştır. İş çıkışını imzalamayan 3 kişi bir süre sendika ile beraber direnişe geçmiş, ancak 10 gün sonra polis-aile ve patron baskı ve teklifleri karşılığında 2 işçi çıkışlarını almayı kabul etmiştir. 1 işçi ise tüm baskılara karşın geri adım atmamış, sendikasını sahiplenmiştir. Sendika üyesiyle beraber kapı önündeki direnişe son verme kararı almıştır.

Sefaköy’deki direniş süresince mahalle halkından destek görülmüştür. Emine Arslan direnişi sayesinde sendikayı ve direnişi yakından tanıyan mahalle halkı ziyaret ederek, yoldan geçerken klakson çalarak ve el sallayarak, çeşitli ihtiyaçları karşılayarak direnişe destek olmuşlardır.

DESA’da sendikanın çalışmaları Düzce merkezli olmak üzere ülke çapında ve uluslararası alanda ortak mücadele ile belirli kazanımlar elde etme perspektifiyle devam edecektir.

Yeşil Kundura’daki Örgütlenme Çalışmaları

Yeşil Kundura’da Mart 2010’dan bu yana örgütlenme çalışmaları sürmektedir. Sürecin başında 3 kadın işçinin işten atılması üzerine 78 gün süren bir direniş örgütlenmiş, sonucunda patronun görüşmesi ve sendikaya işçilerin işe geri alınacağı ve sendikal çalışmaya karşı baskı kurulmayacağı üzerine söz vermesiyle direnişe son verilmiştir.

Ancak patron sözünü tutmamıştır. Bunun yanı sıra sendika aleyhinde karalama kampanyası yürütmüş, para karşılığı işçileri istifaya zorlamış, üyelerin bir kısmını istifa ettirmede başarılı ol-

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

muştur.

Sendikamız buna karşı üyeleriyle eğitim çalışmaları, eleştiri-özeleştirilme toplantıları, kadın üye toplantısı, komite eğitim toplantısı gibi toplantılar ve çeşitli eylemler örgütleyerek sürece müdahale etmiş, moral bozukluğunu tersine çevirmeyi başarmıştır. İşçi arkadaşlarımız yeni üyelik çalışmaları için daha fazla emek vermeye başlamıştır.

Grup Suni Deri Direnişi

Grup Suni Deri’de kısa sürede örgütlenen ve çoğunluğu alan Deri-İş Sendikasının çalışmalarına karşı patron sendikayı tanımayan bir tutum almış, sendikal çalışmaya öncülük eden 15 işçi işten çıkarılmış, üyelere yönelik istifaya dönük baskılar yoğunlaşmıştır. Direniş 60’lı günlere kadar kararlılıkla sürdürülmektedir. Bu süre zarfında direniş çadırı 1 kez yakılmış, 5 kez de mahkeme kararıyla jandarma zoruyla yıkılmıştır. Her seferinde işçiler çadırı yeniden kurmuşlardır.

Özellikle ilk ay içerisindeki üyelerden ciddi bir destek gelmiş, üretim azalmış, işçiler molalarda ve vardiya çıkışlarında direnişteki arkadaşlarına destek vermiştir. Sendikal çalışmaya sebep olan maaşların düzenli yatırılmaya başlanması, 12 saat

yerine 8 saat çalışması, servislerin düzenli hale gelmesi, yemek kalitesinin yükseltilmesi, birçok işçinin maaşına zam yapılması, buna paralel olarak BBP’li patronun Alperen Ocaklarından işçi getirmesi ve yönetimin yoğun baskıları sonucu istifa eden işçiler olsa da direniş devam etmekte, mevcut üyelerle beraber sendikal hak ve özgürlükler savunulmaktadır. Mevcut kazanımların sendikal çalışma sayesinde elde edildiği ve sendikanın gitmesi halinde bunların hemen geri alınacağı bilinmektedir. Bu nedenle örgütlülük korunmaya çalışılmakta, patronla görüşmeler sürmekte ve istifa edenler bilgilendirilmeye

çalışılmaktadır.

3. Eylemler

Deri-İş Sendikası direnişleri kamuoyuna duyurmak için bu dönemde çeşitli eylemler örgütlemiştir. Çorlu’da Grup Suni Deri ve Yeşil Kundura önünde çeşitli basın açıklamaları gerçekleştirilmiş, Çorlu Serbest Bölge’de Petrol-İş’in direnişine destek ziyaretleri yapılmıştır.

Bunun yanı sıra Çorlu, Düzce ve Tuzla’da sendika üyeleri çeşitli DKÖ’lerle beraber İstanbul’da iki eylem gerçekleştirmiştir. 15 Ocak tarihinde Cevizli-bağ’daki Yeşil Plaza önünde yapılan

basın açıklamasında Yeşil Kundura başta olmak üzere sendikal özgürlüklere saygı göstermeyen işverenler protesto edilmiştir.

22 Ocak tarihinde ise Taksim Meydanı’nda buluşarak geniş bir kitle halinde İstiklal Caddesi’nde DESA mağazasının önüne yürünmüştür. Çok sayıda kitle örgütünün destek verdiği eylem işçilerin coşkusunu yansıtmıştır. Eylemden önce Spor Sendikası ile taraftar gruplarının başbakanı protesto eylemine de destek verilmiştir.

Eylemler coşkulu geçmiş, işçi arkadaşlar tarafından sahiplenilmiştir.

Deri-İş Sendikası’ndan DDSB’liler

Toplam Hesap: Güvencesizlik + Geleceksizlik =

ULUSAL İSTİHDAM

Ulusal İstihdam Stratejisi ve Eylem Planı öz itibarıyla esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasını, özel istihdam bürolarının işlemsini, kıdem tazminatının farklılaşmasını ve bölgesel asgari ücret adı altında işçi maliyetlerinin düşürülmesini, sömürünün artırılmasını hedeflemektedir

Dünya ekonomik krizi farklı şekillerde farklı ülkelerde yansımaları bulmaktadır. Egemen sınıflar krizle birlikte krizden “çıkış yollarını” da aramaya başladı. Tabii bu çıkış yollarının ilk akla geleni de emeğin sömürsünün daha da katmerleştirilmesi olarak ortaya çıkmakta. Büyük sermaye güçlerinin krizin ilk aylarında aldığı önlemler paketi bize bu konuda gerekli ön bilgiyi verdi aslında; ABD’nin krizinden etkilenen büyük şirketleri kurtarmak için başvurduğu ilk çözüm işsizlik fonunda toplanan parayı bu şirketlere aktarmaktır. İşin diğer ilginç tarafı ise emekçilerin ödediği vergilerle büyük şirketlerin kurtarılmasının “sosyal” bir tarafı olduğunun söylenmesiydi, aslında sosyal proje dedikleri emekçiler için sos-

yal yıkım projesi anlamına gelmekteydi.

Ülke olarak neredeyse iflas noktasına gelen Yunanistan’da da durum bundan pek farklı değildi. Yunan hükümeti de aynı şekilde krizden çıkış için ilk olarak emekçilerin sosyal haklarına saldırmaya başladı ve “kemer sıkma” paketleri gündeme gelmeye başladı; bu da ücretlerin düşürülmesi, çalışma saatlerinin düzensizleşmesi, sosyal hakların gasp edilmesi anlamına gelmekteydi. Ancak ABD’ye göre sendikal örgütlülük düzeyi kat be kat üstün olan Yunanistan’da hükümet bu politikalarını çok rahat hayata geçiremedi; yasalar mecliste tartışılmaya başlandığı andan itibaren bütün ülkeyi bir grev dalgası sardı, yüz binlerce emekçi sokaklara çıkarak bu paketin geçmesini engelledi.

Peki, kriz söylendiği gibi bizim ülkemizi teğet mi geçti acaba? En başta şunu söyleyelim ki emperyalist-kapitalist sistem bu krizi yaşarken ona göbekten bağlı ülke ekonomisinin bu krizden etkilenmediğini söylemek eşyanın doğasına aykırıdır. Zaten emperyalist-kapitalist sistemle bağlarını güçlendirmeye çalışan egemen sınıflar çözüm re-

çetelerini de efendilerinin paketleri ile belirlediler. İlk başlarda ülkeye özelleştirmeler ve değişik yollardan giren “sıcak para” egemen sınıfların durumunu biraz olsun “idare” etmelerine yardımcı oldu; ancak eldeki bu para da tükenince zaten kendini gösteren kriz iyice derinleşmeye başladı. Tıpkı ABD ve Yunanistan’da ve de diğerlerinde olduğu gibi egemen sınıflar işçilerin emekçilerin sömürsünü katmerleştirip sosyal hak gaspına dönük projeler geliştirmeye başladılar.

İlk iş olarak sosyal hak gaspının yasal anlamda zeminini hazırlamak için bir takım düzenlemelere gittiler. Bunun için de çeşitli yasa tasarılarını gündeme getirdiler. Bu tasarılarından biri de son günlerde duymaya başladığımız fakat içeriğini büyük bir gizlilikle yürüttükleri ulusal istihdam projesidir.

ULUSAL İSTİHDAM PROJESİ

Ulusal İstihdam Stratejisi ve Eylem Planı öz itibarıyla esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasını, özel istihdam bürolarının işlemsini, kıdem tazminatının farklılaşmasını ve bölgesel asgari ücret adı

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

altında işçi maliyetlerinin düşürülmesini, sömürünün artırılmasını hedeflemektedir

Bugün sendikalara projenin içeriğini bir bütün olarak vermeyip sadece sunum şeklinde verilen bilgilere göre projenin belli başlı maddeleri şunlar:

- Güvenceli esneklik
- Kıdem tazminatı, kiralık işçilik
- İşsizlik Sigortası Fonu
- Esnek çalışma modelleri
- Fazla çalışma süreleri
- Özel İstihdam Büroları- Geçici iş ilişkisi
- Bölgesel asgari ücret

Güvenceli esneklik

Taslak metin ile İş Yasasının 14. Maddesinin "Çağrı üzerine çalışma" olan başlığı "Esnek Çalışma Türleri" olarak değiştirilmekte ve maddeye eklenen yeni fıkralarla **14/A Evde çalışma, 14/B Tele çalışma, 14/C iş paylaşımı** gibi yeni esnek çalışma türleri yasal hale getirilmektedir.

Aslında burada yapılmak istenen esnek çalışmayı patronun istekleri doğrultusunda esnetmektir. Bu haliyle de patron açısından yasal dayanağı oluşturularak işgücünün sömürüsünü yasal olarak sonuna kadar genişletmektir. İşveren sendikalarının yıllardır istedikler bu talepler aynı zamanda genç işçiler açısından da ciddi hak gasplarını beraberinde getiriyor.

Bölgesel asgari ücret

Yasa ile hayata geçirilmeye çalışılan bir diğer konu ise bölgesel asgari ücret uygulaması. Hazırlanan taslak ile İş Yasasının Asgari Ücret başlıklı 39. Maddesine şu fıkra ekleniyor: "**Asgari Ücret Tespit Komisyonunca ülke düzeyinde belirlenen asgari ücret, belirlenen miktarın yüzde yirmisi ile sınırlı olmak üzere altında veya üzerinde bölgesel düzeyde de belirlenebilir. Bölgesel düzeyde asgari ücreti belirleyecek komisyonun teşkili ve uyulacak usul ve esaslar bir yönetmelikle belirlenir.**"

Eklenmeye çalışılan bu madde ile birlikte istihdamın artacağı öne sürülse de bu madde ülkenin az gelişmiş bölgelerinde daha düşük asgari ücretin uygulanması anlamına gelecek. Yani ülkenin batısında çalışan ile doğusunda çalışan arasında % 40'lara

varan bir asgari ücret farklılığı ortaya çıkacak. Net 599 TL olan asgari ücret bazı bölgelerde 359 TL'ye kadar düşecek. Bu uygulama aslında devletin kendi açıkladığı rakamlarla da çelişmektedir. Yoksulluk sınırının 2000 TL'ye çıktığı TÜİK rakamları ortada dururken 359 TL'yi yasalaştırmaya çalışmak hangi istihdam artırıcı beynin ürünü acaba? Kaldı ki bölgeler arası asgari ücret değişse bile tüketim maddelerinin fiyatları aynı kalacaktır, yani ülkenin batısındaki bir işçi ile doğusundaki bir işçinin aylık harcaması aynı olacak ancak aynı işten aldıkları ücret arasında % 40'lık bir fark olacak.

Kıdem tazminatı ve kiralık işçilik

Bu maddenin en önemli yanı ise özel istihdam büroları (ÖİB) ile yapılmak istenen kiralık işçi uygulamasının yaygın hale getirilmesidir. Yasa düzeyinde bir netliğin olmaması bu kiralama süresinin ve şartlarının ne olacağı konusundaki belirsizlik tam anlamı ile belirsiz bir çalışma hayatının bizleri beklediği anlamına geliyor. Bu belirsizlik ortamında kıdem tazminatının zaten yıllardır işveren sendikalarınca dile getirildiği gibi budanacağı da gözden kaçmaması gereken bir diğer yandır.

Bizim burada özel olarak üstünde durmak istediğimiz konu ise özel istihdam bürolarıdır. Her ne kadar özel istihdam büroları yeni bir sürecin ürünü gibi gösterilmeye çalışılsa da aslında yeni bir düzenleme değil. Türk-İş'in bu konudaki raporunda; "**Bir süredir kamu istihdam kurumlarının yanı sıra özel istihdam büroları da eşleştirme görevini üstlenmiş bulunmaktadır. Hayır kurumu niteliğinde olanların dışında özel istihdam büroları kar amaçlı şirketlerdir. Ülkemizde de durum benzerdir. Türkiye İş Kurumu tarafından 2004 Haziran ayından itibaren özel istihdam büroları başvuruları alınmaya başlanmıştır. 2008 yılı sonu itibari ile faaliyette bulunan 261 adet büro vardır**" denilmektedir.

Özel istihdam büroları aracılığı ile hayata geçirilmeye çalışılan kiralık işçi modeli aslında piyasa ekonomisinin taleplerini karşılamaya dönük çabaların bir ürünüdür. Bu model ile emek cephesinin çalışma hayatında kazanmış olduğu birçok hak gasp edilmekte, güvencesiz ve geleceksiz bir çalışma hayatı emekçilere dayatılmaktadır. Bu

yasa taslağı ile yapılmak istenenin çalışanlar açısından olumsuz yönlerini kısa başlıklar altında toplayacak olursak:

- **İşçilerin kazanç konusu olması:** Özellikle tarım işkolunda görülen simsarlık yani işçiye iş bulma üzerinden elde edilen aracı kazancı bu şekilde artık bütün işkollarında yaygın bir hal alacak ve işçi simsarlığı bir sektör haline gelecek.

- **İşsizlerin istismar edilmesi:** Özel istihdam büroları aracılığı ile çalışanlar ile işsizler arasında bir rekabet ortamı yaratıp işsizlerin oluşturduğu işgücünü çalışanların alternatifi olarak gösterip emeğin daha düşük ücretle piyasa ekonomisine sunulmasını sağlayacak. Aslında çalışma hayatında sıkça karşılaştığımız bu yöntem bu yasa taslağı ile yasal zemine oturturulmak isteniyor.

- **İşyeri kavramının ortadan kalkması:** İşçinin işyeri özel istihdam bürosu olacak ancak çalışma alanı emeğini kiraladığı çalışma alanı olacak. Dolayısıyla da arada bırakılan bu belirsizlik ortamında işçinin kıdem tazminatı, sağlık hakkı bırakılarak işçi hakları budanmaktadır.

- **İşçinin iş güvencesi ortadan kalkacak:** Kiralık işçiler patron tarafından belirli süre ile kiralanacağı için 4857 sayılı iş kanununun da tanımlanan haklarından yoksun bırakılacaktır. Ayrıca işverenle işçi arasındaki uyuşmazlıklarda hukuki mücadele yolunun önü tıkanmış olacaktır. Örneğin işten çıkarılan bir işçi mahkeme sonucunda işe iade davasını kazansa da işçinin emeğini kiralayan ÖİB müşterisi olan ve "müşteri her zaman haklıdır" esprisi ile patronun yanında olacaktır.

Yukarıda saydığımız maddeleri ve bir bütün olarak henüz kamuoyuna açılmamış maddeleri de göz önünde bulundurduğumuzda işçileri gelecekte örgütsüz, (sendikası) güvencesiz, sosyal haklarından yoksun bir gelecek beklemektedir. Yapılması gereken açık: egemen sınıflar emek cephesine dönük her gün yeni bir saldırı dalgası geliştirmekte; saldırının olduğu yerde buna karşı direnmenin de meşru olduğunu unutmamamız gerekir. Önümüzde biz emekçileri çok zorlu günlerin beklediği açık, bundan dolayı bizlerin sürece bu bilinçle bakarak elimizdeki en meşru silahı direnişi kullanmamız ve bunu her alana yaymamız önümüzde tarihi bir görev olarak durmaktadır.

Özel istihdam büroları aracılığı ile hayata geçirilmeye çalışılan kiralık işçi modeli aslında piyasa ekonomisinin taleplerini karşılamaya dönük çabaların bir ürünüdür. Bu model ile emek cephesinin çalışma hayatında kazanmış olduğu birçok hak gasp edilmekte, güvencesiz ve geleceksiz bir çalışma hayatı emekçilere dayatılmaktadır.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

ÖZEL EĞİTİME VE ENGELLİLERE SALDIRILAR DEVAM EDİYOR!

Tüm bunlardan hareketle torba yasa; engelli bireylerin yaşamlarını eğitim durumlarından yaşamsal koşullarına ve istihdam alanlarına kadar zorlaştırarak, güvencesiz bir yaşamı dayatmakta ve engelliler üzerinden rant mantığını geliştirmeye çalışmaktadır.

Merhaba,

Sizlere daha önce özel eğitim kurumunda çalışmakta olan bir özel eğitim öğretmeni olarak Türkiye'deki özel eğitimin genel durumunu, özel eğitim merkezinde çalışmakta olan öğretmenlerin güvencesiz ve esnek çalışmalarından sendikası çalışmaları ve ayrıca sınıf öğretmenlerine verilen sertifika programlarıyla atamasını yapmadığı sınıf öğretmenlerine kendince alternatif yaratarak onları özel eğitim alanına aktarmasına ve alanda özel eğitim öğretmenleri ile aralarında bir rekabet ortamı yaratılmasına kadar birçok sorundan bahsetmiştim. Bahsettiğimiz bu sorunlar sadece bu alanda çalışmakta olan bireylere yönelik olmamakla birlikte, bugünlerde özel eğitim kurumları ve engelliler de bu durumdan ve bu saldırılardan, sorunlardan nasibini almaktadır.

AKP hükümeti son süreçte özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerini neredeyse tasfiye edecek düzenlemeler yaparak bu kurumları tekelleştirmeyi, özelleştirmeyi hedeflemektedir. Özel eğitime gereksinim duyan bazı öğrenciler şu an da özel alt sınıflarda, eğitim uygulama okullarında, ilköğretim okullarının bünyesindeki bazı sınıflarda da yaşatlarıyla kaynaştırma öğrencisi olarak eğitim görmektedir. Bazı öğrenciler ise; özel eğitim ve rehabilitasyon merkezinden her ay 8 saat bireysel ders olarak destek eğitim görmektedir. Bu rehabilitasyon merkezleri de, verilen destek eğitim üzerinden fon almaktadır. Yapılmak istenen düzenlemeye ise; özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerinin, rehabilitasyon merkezi olarak değil "Özel Özel Eğitim Okulları" olarak eğitim öğretim verebileceği ve özel eğitim gerektiren öğrencilerin ise bu okullardan sadece bir tanesine kayıtlı olabileceği vurgusu

yapılmaktadır. Bu da var olan özel eğitim ve rehabilitasyon merkezlerinin ya özel eğitim okulu standartlarına uyum sağlayarak yoluna devam etmesi ya da kapanması anlamına gelmektedir ki birçok rehabilitasyon merkezi de bu standartlara uyum sağlayamayarak kapanma yolunda ilerleyecektir. Çünkü "Özel Eğitim Okulu"; çevre düzenlemesinden bina yapısına, yönetim anlayışından eğitim öğretimin içeriğine kadar bir dizi farklılığı içermektedir ve Milli Eğitim Bakanlığından alınan destek fonları ile kurumların özel okul anlayışını gerçekleştirmesi de mümkün değildir. (En son 2009 yılının Ocak ayında ve-

rilen ödeneklere sadece 6 TL zam verilmişti ve buna karşılık ders saati sayısı 6 saatten 8 saate çıkarılmıştı ki bu durum rehabilitasyon merkezlerini çok zorlamıştı.)

Bu durumda bu kurumların birçoğunun kapanmasını göz önünde bulunduracak olursak, buralarda eğitim alan sayısı küçümsenmeyecek ölçüdedir, o zaman bu öğrenci potansiyeli ne olacak? Nihayetinde MEB

bünyesindeki Eğitim Uygulama Okulları, özel alt sınıflar bu potansiyeli karşılayabilecek düzeyde yaygın değil ve MEB böyle bir durumda özel alt sınıfları ya da Eğitim Uygulama Okullarını yaygınlaştırmak yerine, bu okulların Özel Okul olarak, bireylerin ya da kurumların tekelinde, eğitimin kalitesini, engellilerin haklarını ve yaşamsal koşullarını, onların toplumsal entegrasyonunu gözetmeksizin, onların bu özel durumu üzerinden politika yaparak sömüren, sadece birilerinin çıkarlarına uygun hizmet veren birer ticarethane üretmeyi planlamaktadır.

Torba Yasası ve Engelliler

En son ortaya atılan 'Torba Yasa' da bunu açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Söz konusu tasarıda, özel sektörün toplam çalışanlarının yüzde 3'ünün özürlü olması hükmünde değişiklik yapılarak, "*Birden fazla ilde işyerleri bulunan işverenlerin, bu kapsamda çalıştırmakla yükümlü olduğu işçi sayısı, bu işyerlerinde çalışan toplam işçi sayısına göre hesaplanır*" ve organize sanayi bölgelerinde kurulacak şirketlerde, özürölülerin sadece maaşının ödenmesinin istihdam şartı için yeterli sayılması gibi... ele alınan ve değiştirilmek istenen maddelerle de, 12 Eylül referandumunda ortaya atılan "engellilerin toplumsal eşitliğe kavuşturulmasının" tam tersine engellilerin istihdam alanında yaşadığı ayrımcılığı ve eşitsizliği derinleştiren niteliktedir.

Tüm bunlardan hareketle torba yasası; engelli bireylerin yaşamlarını eğitim durumlarından yaşamsal koşullarına ve istihdam alanlarına kadar zorlaştırarak, güvencesiz bir yaşamı dayatmakta ve engelliler üzerinden rant mantığını geliştirmeye çalışmaktadır.

İstanbul'dan bir DDSB'li

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

SAĞLIKTA DÖNÜŞÜM

Ülkenin her tarafında her şey özelleştirilirken sağlık da oldukça kâr getiren bir alan olarak (ki her şeyin tüketildiği bir toplumda kapitalizmin sağlıkta tüketim için uğraşmasına gerek yok zaten herkesin zorunlu ihtiyacı olduğundan herkes bir şekilde bu alanı kullanmak zorunda) bundan kendi payına düşeni almaya başladı. Sağlık hizmeti de yavaş yavaş serbest piyasa ekonomisinde pazara can vermeye başladı.

Sağlıkta dönüşüm yasaları; aile hekimliği, SSGS yasası ve kabul ettirilmeye çalışılan kamu hastaneleri yasasından oluşan üçlü sacayağında oluşmaktadır.

Aile Hekimliği

Sağlıkta Dönüşümün üçlü sacayağından ilki olan Aile Hekimliği Yasası 2004’de çıkıp ilk pilot bölge olan Düzce’de 2005’de uygulamaya geçilmiştir.

Aile hekimliğinde hizmet sunumu: Aile hekimliklerinde hizmete ilişkin beklentiler poliklinik hizmetleri, hasta sevkleri, gebe, loğusa, bebek, çocuk izlemeleri ve bağışıklama olarak belirlenmiş, bütüncül verilmesi gereken sağlık hizmetleri parçalanmıştır.

Koruyucu sağlık hizmetleri yerine tedavi edici sağlık hizmetleri uygulanmaktadır ki birçok hastalıktan korunmak o hastalığa yakalandıktan sonraki tedaviden daha ucuz, kısa ve daha insandır. Aile hekimliği yönetmenliğinin üçüncü maddesi aile hekimini “*aile hekimi kişiye yönelik koruyucu sağlık hizmetleri ile birinci basamak teşhis tedavi ve rehabilite edici sağlık hizmetlerini yaş, cinsiyet ve hastalık ayrımı yapmaksızın her kişiye kapsamlı ve devamlı olarak belirli bir mekânda vermekle yükümlü gerektiği kadar gezici sağlık hizmeti veren ve tam gün esasına göre çalışan hekim olarak tanımlanmaktadır*” şeklinde tanımlar.

Sağlığı koruyucu ve geliştirici hizmetler planlı ve ihtiyaç olduğunda verilmek zorundadır. Uygun olduğunda verilmesi toplum sağlığını tehdit edici ve telafisi imkânsız sorunlar doğurabilir. Bütüncül sağlık hizmeti yerine bazı sağlık hizmetlerinin ayrı birimlerce yapılması uygun görülüş, örneğin bulaşıcı hastalıkların tespitinin sadece aile hekimince yapılması ve toplum sağlığına bildirimi ile yükümlü tutup diğer hizmetlerin toplum sağlığı merkezince verilmesi planlanmıştır.

Birinci basamak sağlık hizmetleri sağlık ocağı sistemlerinde daha çok sahada verilirken yani bizzat ev ziyaretlerinde bulunup kişileri yaşadıkları yere göre değerlendirip ona göre hizmet planlanırken, verilmesi gerekirken aile hekimliğinde muayene odalarına sıkıştırılmış bir şekilde verilmektedir. **Kişi toplumdan soyutlanarak toplum sağlığı-halk sağlığı yerine birey-kişi sağlığı koyulmuştur.** Pilot bölgelerde görüldüğü gibi hekim ailenin tüm fertlerine bakmaktan ziyade hasta kapmaca şekline dönüştüğü için ailenin neredeyse tüm üyeleri başka hekime kayıtlı olup başka başka hekimlerden hizmet almakta ve aile hekimi değil, birey hekimi olmuşlardır. Yine pilot bölgelerde görüldüğü üzere aile hekimi müşteri kaybetmemek için gelen hastaya tetkik yapmadan sipariş ettiği ilacı yazıp % 80 oranında kontrolsüz ilaç kullanmayı artırmıştır.

Aile hekimliğine geçmek istemeyen, sağlık ocağında çalışan sağlık personelleri ya kendi kaderine bırakılmış, toplum sağlığı merkezlerinde çok ucuza ve kötü koşulda çalışmaya zorlanmış ya da örneğin evi, ailesi Ankara’da ise Ankara’nın bir ilçesine atayarak aile hekimliğine geçmeye mecbur kılılmışlardır.

Aile hekimliği uygulamalarında tıbbi teknoloji kullanımı sadece çalışanlar arası rekabete bırakılmıştır. Bu da uygun olmayan ve eğitimi yapılmadan teknoloji kullanımı sonucunu doğuracaktır.

Aile hekimliğinde sağlık hizmetleri rekabete dayalı bir şekilde ve etik yozlaşmaya neden olabilecektir. Rekabetin hizmet kalitesini artıracak düşünülüp planlanmıştır ancak bu, sağlık personeli haricindeki çalışanın kayıt dışı çalıştırılması sonucunu doğuracaktır. Hekimlerin diğer meslektaşlarından daha fazla hasta kaydı için çeşitli eşantyon verme gibi uygulamalarıyla rekabeti ortaya çıkarmakta, hasta memnuniyeti yerini müşterinin memnuniyetine bırakmaktadır. Sağlık hizmetlerinde ekip çalışması yerini patron-çalışan ilişkisine dönüştürmektedir.

SSGSS

Sağlıkta dönüşümün=özellemelerin bir diğer önemli ayağı ise Genel Sağlık Sigortası-Sosyal Sigortalar Sanudur. Bu kanunda yapılan düzenleme ile tüm yurttaşlara sosyal güvenlik hakkı ve herkese ücretsiz sağlık hakkı getirdiği iddia edilse de 2006’da yasalaşan bu düzenlemeler ile halkın sosyal güvenlik ve sağlık hakkını önemli ölçüde sınırlayan değişiklikler yapıldı.

Sosyal sigortaların değişim yapılmasına neden gerek duyuldu? 1990’lı yılların başından itibaren dünyanın çeşitli ülkelerinde sosyal güvenlik sisteminin özelleştirilmesinde sosyal güvenlik sisteminden yararlanan emekçilerin haklarının daraltılmasında en önemli rolü Dünya Bankası oynamıştır. Dünya Bankasının sosyal güvenlik sistemlerine ilişkin yeniden yapılandırma politikalarının özünü, sosyal güvenlik sistemlerinin varlıklarını sürdürebilmeleri için temel yapısal değişikliklerin kaçınılmaz olduğu varsayımını oluşturmaktadır. Türkiye’nin de IMF ve Dünya Bankası ile yaptığı yapısal uyum ve kredi anlaşmalarının temel şartı, sosyal güvenlik ve sağlık politikalarının pazarlanabilir ya da rekabet edebilir hale getirilmesiydi. Bunun gelecek kuşaklar için anlamı; sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, hastanelerin, sağlık ocaklarının özelleştirilmesi ve emeklilik yaşının artırılarak sosyal güvenlik sisteminden yararlananların daraltılması oldu.

SSGSS yasalarının mevcut sistemdeki yaptığı değişikliklere bakacak olursak:

- Emeklilik yaşı kademeli de olsa kadın ve erkeklerde 65 yaşa çıkacak. Pirim gün sayısı 2007’den itibaren her yıl 100’er gün artarak 9000 gün olacak.

- Emeklilik maaş bağlama oranları önce % 2,5, sonra % 2’ye düşecek. Emeklilik maaşları % 23-33 oranında azalacak. Aylık geliri 127 lira olandan 64 lira GSS pirimi kesilecek.

- Halen çalışan memurların aylıkları, GSS kesintileri nedeniyle bugünkünden % 5 daha azalmış durumda.

- Prim borcu olanlara sağlık hizmeti verilmeyecek.

- Sağlık hizmeti alabilmek için en az 30 günlük sigortalı olma süresi aranmakta. - Muayene tetkik ve tedavi sonrasında katkı payı adı altında ek ödeme yapılmakta.

- Teminat paketi dışındaki hastalıklar ödeme kapsamı dışındadır. Teminat paketini belirleme yetkisi ise SGK’ya verilmiş durumda.

- Ayakta tedavide hekim ve diş hekimi muayenesi 2 lira katkı payı alınmakta.

- Ortez-protez iyileştirme araç ve gereçleri için % 10-20 oranında katkı payı istenmektedir.

- Ayakta tedavide kullanılan ilaçların % 10 -20 oranında katkı payı kesilmekte-SGK başkanı ve yardımcısının görev süresi hükümetle uyumuna bağlı olarak uzatılacak ya da kısaltılacak.

- Emekli aylıklarına yapılacak zamda tüketici fiyat endeksi baz alınacak, böylece emekli aylıklarına yapılan zamlar, ülke ekonomisinin büyümesinden pay almayacak.

- Evlenmemiş ya da boşanmamış olsa da yasanın yürürlüğe girdiği tarihten itibaren 18 yaşını bitiren, okuyorsa 25 yaşını bitiren kız çocukları bakmakla yükümlü olunan genel sağlık sigortalı olmaktan çıkacak.

- Ceza infaz kurumları ile tutukevleri bünyesinde oluşturulan tesis, atölye ve benzeri ünitelerde çalıştırılan hükümlü ve tutuklular hakkında iş kazası, meslek hastalıkları, analık ve hastalık sigorta kolları uygulanırken, ceza infaz ve tutukevleri bünyesinde bulunan hükümlü ve tutuklular çalışan olup olmadığı yönünde bir ayrıma gidilmeksizin bütünüyle genel sağlık sigortası dışına çıkartılacak.

Kamu Hastaneleri Birlik Yasası (KHB)

Sağlıkta dönüşümün üçlü sacayağından sonuncusu da kabul ettirilmeye çalışılan **kamu hastaneleri birlik yasasıdır**. Bu yasaya göre devlet hastaneleri piyasaya açılacak birlik değil de holding demek daha yerinde olacaktır. 2005 yılında SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığına devredilmesi ile amaçlanan sağlığı tek çatı altında birleştirmek değil aslında sağlığı bölmektir. Tasarıya bakacak olursak: KHB pilot yasasına göre hastanelerimiz sınıflandırılıyor, bu sınıflandırma hastanelerimizin performanslarına göre yapıyor. Burada amaç kar ve bu durum şu andaki sağlık personeline dayatılan performansa dayalı ek ödeme uygulamasında kendini gösteriyor.

Devlet bir yük olarak gördüğü sağlık hizmetlerinden çekiliyor. Halkın vergileriyle kurulan hastaneleri, kiraya vererek işlettirerek ve satarak sağlığı parası olanların alabileceği bir mal haline getiriyor. Sağlık bakanlığı hizmet sunumundan çekilip, politika belirleyen koordinasyonu sağlayan ve sağlık piyasasının denetimini sağlayan bir birim halini alıyor. KHB yönetim kurulunda (KHB yönetim kurulu organı 7 kişiden oluşur: 1. maliye-iktisat-işletmecisi; valilik belirler. 2. mali müşavir –muhasebeci; il genel meclisi belirler 3. Hukukçu; il genel meclisi belirler. 4. Tabip; sağlık bakanlığı belirler. 5. sağlık yöneticisi; sağlık bakanlığı belirler. 5. ticaret ve sanayici; ticaret odası belirler. 7. sağlık il müdürü; sağlık bakanlığı belirler.) KHB’nin tamamen işletme esasına göre olduğunun net bir göstergesidir.

Şu anda Sağlık Bakanlığı’na bağlı 820 devlet hastanesi bulunmaktadır. Bu hastanelerin 400’ü pilot yasayla KHB’ye bağlanıyor. Hastanelerimiz hızla işletme mantığıyla yönetilmeye doğru ilerliyor. Aslında sadece hastaneler değil bu hastanelerden hizmet alan halk da sınıflandırılıyor. A-B-C-D-E şeklinde sınıflandırılan hastaneler A-B-C hastaneleri iyi kâr eden hastaneler olup KHB elinde kalıyor. E sınıfına düşen hastaneler sağlık bakanlığına devrediliyor. D sınıfına düşenler bir yıl seyrediliyor, sınıfı olmazsa ya sağlık bakanlığına devrediliyor ya da kapatılıyor. Eğer hastanın parası yeterse A-B-C hastanelerinde tedavi olur yoksa da D ve E hastanelerinde tedavi olur bu yasanın ne kadar herkese sağlık hizmeti sunduğu söylenenin aksine gün gibi ortada.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

KESK alnındaki kara lekeyi kadını esas alarak

temizlemelidir!

Her geçen gün bürokratlaşan, patronlara ya da hükümete yakınlaşan sendikaların, varlık nedeni olan emek mücadelesinde son yıllarda oldukça kötü bir tablo çizdikleri görülüyor. Özellikle 2008 sonu itibarıyla dünyayı egemenliği altına alan ekonomik krizin ardından işçi ve emekçilere dönük saldırıların, işten atmaların, güvencesizliğin arttığı bir dönemde sendikal ihanetlerin de arttığını görüyoruz. Tüm çalışanların % 90-95 gibi bir oranı örgütsüz iken, sendikalar, örgütsüz-güvencesiz bu işçi ve emekçilere hitap etmeyen, onları örgütlemeyen ve onların hakları için mücadele vermeyen bir durumda. Hatta birçok sendika, kendi bünyesinde örgütlü işçi ve emekçilerin haklarını dahi savunmuyor, masa başlarında direnişleri patronun lehine sonlandırıyor, sınıfın öfkesini boşaltmaya yarayan tampon görevi görüyor.

Bu tabloda kadının durumu ise elbette daha içler acısı... Sendikalı kadın sayısı var olan sendikalı işçiler arasında yalnızca % 8-9 oranında ve sendikacı kadın sayısı ise yok denecek kadar az! Kadın işçi ve emekçiler için elzem derecede önemli olan birçok hak ve talep (eşit işe eşit ücret, her türlü ayrımcılıkla mücadele, kreş, kadın hastalıkları, doğum izni, taciz-tecavüze karşı yaptırım vs.) için mücadele ise birçok sendikanın gündeminde dahi değil!

Hatta sendikalar, erkek şovenizmi ve erkek egemenliğinden muzdarip olduğundan sendika içlerinde kadına yönelik bir ayrımcılık ve yok sayma durumu da söz konusu. Hatta emek mücadelesi vermesi gereken sendikalarda, kadınlar cinsel saldırılara uğrayabiliyor.

Eğer sendika tüzükleri incelenecek olursa, durumun vahameti biraz daha ortaya çıkar. Bu konuda en ileri noktada olduğunu söyleyebileceğimiz konfederasyonun KESK olduğu su götürmezdir. Ancak tüzüğünde toplumsal cinsiyete karşı mücadeleye yer veren ve “**taciz ve tecavüz söz konusu olduğunda kadının beyanı esastır**” maddesi bulunan KESK’te yaşanan taciz olayı ile sendikalarda kadına yaklaşım tutumunun kağıdı misali ortaya çıkmıştır.

KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek’in, kadın bir sendika çalışanını sürekli taciz ettiği ve kadının bu durumu KESK’e bildirmesine rağmen taciz olayının sümen altı edildiği, Genel Başkan Sami Evren ve tayfasının istifası ile ortaya çıktı. Aylarca susan, bu konuyu MYK’nın gündemine dahi taşımayan Evren ve tayfası, Şimşek’in istifasını istediklerini ve o istifa etmeyince “onurluca” kendilerinin istifa ettiğini söylemiş, ardından da kadın sekreteri ve Şimşek birlikte istifa etmişlerdir. Bu kaos ortamının ardından KESK olağanüstü genel kurul karar verdi.

Şöyle bir düşünelim:

Bir kadın, emek örgütü olma iddiası olan bir sendikada hem de sendikanın genel sekreteri tarafından tacize uğruyorsa, bu o sendikal anlayışın ne denli çürüdüğünü gösterir. (KESK’in emek mücadelesindeki gidişatı tepetaklak dibe doğruydı, keza TEKEK direnişi döneminde de, toplu görüşmeler sürecinde de, referandumda da bunun yansımaları görmüştük.) Buna aylarca ses çıkarılmadıysa, gündeme alınmadıysa bu sendikanın genel başkanından MYK’sına kadar, hatta kadın sekreterliği ve KESK’li kadınların sorgulanmasını gerekir.

Sendika içi pazarlıklarda istediğini elde edemeyeceğini anlayan Sami Evren ve tayfasının önce sessiz kalıp, genel kurul yaklaştığı dönemde şov ile “taciz meselesini” kullanması kadına yaklaşımdaki ciddi sıkıntıların diğer bir yönüdür ki bu da tacizin kendisi kadar kadına yönelik çirkin ve aşağılayıcı bir harekettir.

Bu olayın ardından komplo teorileri havada uçuşurken, herkes KESK’in durumu üzerine “politik açılımlar” yazarken “taciz olayı” ortada kalıverdi. Oysa yok sayılan kadın sorunu ve taciz olayının tam da bu noktada politik olduğu gerçeği kabul edilmeliydi. **Çünkü zaten sistem kadına yönelik şiddeti meşrulaştırmak için, bunu “aile içine” ve “bireysel ilişkilere” sıkıştırmıyor mu?**

Devrimcilik taraf olmayı gerektirir.

Ezilenin, haksızlığa uğrayanın yanında hem de... Hele de cinsel taciz gibi bir olay karşısında “kadının beyanı esastır” gibi bir yaklaşıma sahip olunması gerekirken, hala komplotan bahsetmek, tacizi kanıtlama sorumluluğunu erkeğin değil de mağdur olan kadının sırtına yüklemek gerici, cinsiyetçi bir tutumdur.

Taciz olayı, yalnızca tacize uğrayan kadını yıpratır ve KESK’in emek mücadelesinde geldiği geri noktayı açığa çıkaran bir olay değildir. Bu olay kadın işçi ve emekçilerin sendikalara bakışını etkileyecek ve kadınların emek mücadelesini de baltalayacaktır. **Ve bu sınıfa, sınıf içinde de kadına yapılacak en büyük ihanetlerden biridir.**

Yapılan genel kurulun ardından KESK’in genel başkanlığına bir kadının gelmesi elbette çok önemli bir kazanımdır. Ancak taciz olayı yaşandığından bu yana bu konuyu gündemine almayan, olay açığa çıktıktan sonra Emirali Şimşek’in yanında yer alarak, tacizi ispatlama sorumluluğunu kadına yıkan, genel kurul boyunca taciz kelimesini ağzına almayan bir zihniyet söz konusu olduktan sonra bunun bir anlamı olmadığı-olamayacağı açıktır.

Kadın bilincine, kadın bakışı açısına sahip olmadan, taciz olayı sonuca bağlanıp kişiler yaptırma tabi tutulmadan KESK’in alnındaki bu kara leke silinmeyecek ve kadının emek mücadelesine darbe vurulacaktır.

Yeni Demokrat Kadın

KESK’TE YAŞANANLAR ÜZERİNE

Ülkemizde sistemin tepeden tırnağa eril bir mantaliteyi ve yaşamı dayattığı bir ortamda buna özen gösterilmemiş, KESK’in referans aldığı “kadının beyanı esastır” düşüncesinden hareketle tavır geliştirilmemiştir

Türkiye emekçi hareketinin önemli ve dinamik bileşenlerinden birini oluşturan KESK bir süreden beri taciz iddiası ve yaşanan istifalar ile sancılı günler yaşamaktadır. Kamuoyunun yeni öğrendiği olayın yaklaşık 8 ay önce yaşandığını birbirini ardına yaşanan istifa ve yapılan açıklamalar bağlamında bizler de öğrenmiş bulunuyoruz. Açık olan bir konu var ki, bir bütün olarak KESK MYK’sı “**süreç nasıl yönetilemez, sorun nasıl çözülmez**” konusunu bize öğretmiştir. Meseleye dair yapılan açıklamalar (istifa açıklaması, KESK MYK açıklaması, KESK kadın sekreterliği) ise demagogik ve sığ siyasi değerlendirmelerden öteye gitmemiştir.

Açıktır ki KESK’in bugüne evrilmesine vesile olan bürokratik sendikal çizginin sonucu olarak olay çözülmemiş ve gerekli organlar işletilerek tavır geliştirilmemiştir. Fiili meşru mücadele çizgisinden bürokratik sendikal çizgiye evrilen ve kadın mücadelesinde önemli deney ve birikimler yaratan KESK’in böylesi bir gündemle kamuoyunda tartışılıyor olması üzücüdür.

Yapılan açıklamalara göre yaklaşık 8 ay önce olay KESK MYK’sına taşınmış, KESK MYK’sı bu zaman dilimi içerisinde sorunu çözmeye dönük bir eğilim göstermemiştir. KESK MYK’sı sadece bu sorunun çözümünde yetersizlik göstermekle kalmamış, bu zaman dilimi içerisinde örgütü sessizliğe terk etmiştir. Toplu görüşme sürecinde örgüt hareketsiz kılınmış, yine toplu görüşmelere ilişkin yalpalayan bir tavır sergilenmiş, torba yasa olarak ifade edilen kamu emekçilerini yakından ilgilendiren yasa mecliste görüşülürken ve üniversitelerde öğrencilere dönük saldırılar varken yeterli tepki geliştirilememiş, sürece müdahil olunamamıştır. Bu yönüyle KESK sendikal süreci örgütlemeye, örgütü sürece hazırlayıp müdahil olma noktasında “kılını kıpırdatmamıştır”.

Sorunun diğer yönünü KESK’in kadın sorunundaki tutumu belirlemiştir. Bu yönüyle en vahim tutum KESK Kadın Sekreterliğinin “apar topar” yaptığı “iddia sahibinin iddiayı ispatlayamadığı” yönündeki “eril” açıklamadır. Ülkemizde sistemin tepeden tırnağa eril bir mantaliteyi ve yaşamı dayattığı bir ortamda buna özen gösterilmemiş, KESK’in referans aldığı “**kadının beyanı esastır**” düşüncesinden hareketle tavır geliştirilmemiştir.

KESK MYK’sı bir bütün olarak buna paralel bir tutum geliştirmeliydi. Yapılması gerekenler yapılmamış, gerekli organlar işletilmemiş ve yapılan açıklamalar ile bir dizi demagogik söylemin arkasına sığınarak sorun idare edilmeye çalışılmıştır. Bu süreç boyunca örgüt edilgen kılınmış, tepkisizleştirilerek süreçten kopuk bir tavra “sürüklenmiştir”.

Bizlere düşen görev ve sorumluluk KESK’e hakim olan bürokratik sendikal çizgiye karşı sınıf sendikacılığı temelinde KESK içerisindeki diri devrimci potansiyeli harekete geçirmek, bu noktadan hareketle sendikal süreci örgütlemek olmalıdır.

KESK’ten bir DDSB’li

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

İşçinin hayatı patronun iki dudağı arasında olmamalı

Tuzla tersanelerinden birisinde bir işçi yüksekte denize düşer ve tekrar çıkamaz. İşçilerin gözü önünde yaşanan bu olayla birlikte patron panik havasında dalgıç çağırır. Dalgıçlar kirli sudaki aramalar sonucu bir ceset çıkartırlar, ancak çıkartılan ceset düşen işçiye ait değildir. Sonunda çıkartılan cesedin altı aydır hiç kimsenin görmediği ve tersanede çalışan başka bir işçiye ait olduğu anlaşılır.

Türkiye’de kaybolup izine rastlanmayanlar, hatta idam edilip ailesine haber verilmeden gömülenler, faili meçhul cinayetler “olağan” uygulamalar haline geldiğinden, işçi cinayetleri de gündelik hayatın bir parçası haline geldi. “Ölüm olmadan tersane-maden işçiliği olmaz” anlayışının hakim olduğu bu sistemde sakat kalanların durumunu konuşmak çok daha zor!

İş kazası, Dünya Sağlık Örgütü’ne göre (WHO); önceden planlanmamış, kişisel yaralanmalara, makinelerin, araç ve gereçlerin zarara uğramasına, üretimin bir süre durmasına yol açan olay olarak tanımlanmıştır.

Uluslararası Çalışma Örgütü’ne (ILO) göre iş kazası; belirli bir zarar veya yaralanmaya neden olan, beklenmeyen ve önceden planlanmayan olay olarak tanımlanmıştır.

Genel olarak iş kazası; beklenmeyen, istenmeyen, planlanmayan ve sonuç olarak insana ve eşyaya zarar veren bir olay olarak tanımlanabilir.

Fakat ülkemizdeki işçi ölümlerine “kaza” demek mümkün değil. Çünkü “kaza” bütün önlemlerin alındığı, işçilerin güvenceli-kurallı çalıştırıldığı ancak buna rağmen yaşanabilecek istisnai durumlar için kullanılabilir. Oysa iş kazası adı verilen işçi

ölümleri istisna değil kural haline gelmiş durumda. Tuzla tersanelerinde, çeşitli maden ocaklarında, tekstil işçisi kadınların yanarak, boğularak ve trafik kazalarındaki ölümlerinde, başka yerlerde göz göre sağlık ve güvenlik kuralı hiçe sayılarak, ucuz ve güvencesiz işçi çalıştırmanın sonucu yaşanan ölümler iş kazaları değil iş cinayetleri olarak tanımlanmalıdır.

“İşçinin kaza sonucu ölümü” on yıllardır pek çok sektörde yaşanan, kurlsız çalışma düzeni sonucu yaşamını kaybeden ve sürekli iş göremez (sakat) kalan işçilerin istatistiklerde sadece birer sayı olarak kalması trajik bir durum olarak karşımızda duruyor.

1945 yılında çıkarılan İş Kazaları, Meslek Hastalıkları ve Analık Sigortaları Kanunu’ndan bu yana ölen ve sakat kalan işçilerin kaydı tutuluyor. Bu kayıtlar 200 bin kişilik bir ölü ve sakat

işçiler ordusuna ulaşmış durumda. 1946’dan 2006 yılına kadar “iş kazaları” sonucu ölen işçilerin sayısı tam 55 bine, sakat kalanların sayısı ise 145 bine ulaşmış. **Bu yılların ortalaması her yıla 900 ölü işçi!** Son 25 yıla ise 30 bin ölü işçi sığmış. Her bir yıla 1200 ölü işçi. İşçi sayısı arttıkça, fabrika sayısı arttıkça ölü işçiler ordusu büyümüş. Bu dönem içinde iş sağlığı ve güvenliği mevzuatı ve koruyucu teknik imkânlar gelişmiş ancak işçi ölümleri azalmamış, artmış.

Ölenler yanında bir de sosyal güvenlik hukukunun “daimi iş göremez” dediği çalışma yetisini yitirmiş, daimi sakat kalmış işçiler var. 145 bin kişilik bir ordu bu. Her yıl 2400 işçi yaşayan ölü haline gelmiş. Özetle 1946 yılından 2006 yılına kadar her yıl 3280 işçi “iş kazası” ve meslek hastalığı sonucu ölmüş veya sakat kalmış. 60 yılda 200 bin kişilik ölü ve sakat işçiler ordusu yaratmış. Üstelik 200 bin ölü ve sakat işçi sadece kaydı tutulabilenler, çalışanların yaklaşık yarısının kayıtsız olduğu ülkemizde kayda geçmeyen vakaları tahmin etmek mümkün bile değil.

Bu tablonun en önemli nedeni iş sağlığı ve güvenliği önlemlerinin, patronların çoğu tarafından bir maliyet unsuru olarak ele alınması, kuralara uyulmaması ve işyerlerine sendika sokulmamasıdır. Giderek artan esnek ve kurlsız çalışma biçimleri, kayıtsız çalışma ve uzun çalışma süreleri işçi ölümlerinin en önemli nedenleri arasında sayılabilir. Öte yandan son yıllarda yoğunlaşan taşeronluk zinciri iş kazalarına adeta davetiye çıkarmakta: Ana işverenler iş almak için fiyatları düşüren taşeron şirketler kâr etmenin yolunu işçiyi riske atmakta buluyor. İş Yasası asıl işlerde taşeron çalıştırılmasına olanak vermesine rağmen bu hüküm sistemli olarak ihlal edilerek asıl işlerde de taşeron çalıştırılıyor. Böylece işi olan ama işçisi olmayan az sayıda devasa şirket ile bunlara bağlı işçisi olan küçük küçük yüzlerce taşeron şirket ortaya çıkıyor.

İş kazalarının iş cinayetine dönüşmesini engellemenin iki önemli yolu var. **Birincisi** devletin, **ikincisi** sendikaların denetim ve yaptırımı. Bu iki yolun etkin biçimde kullanımıyla iş kazaları önemli ölçüde azaltılabilir. Dünyada bunun örnekleri var: Uluslararası Çalışma Örgütü verilerine göre ölümlerle sonuçlanan iş kazası oranları bazı ülkelerde önemli ölçüde geriletildi. Türkiye’de “ölümle sonuçlanan iş kazası” oranları “100 binde 20.5” iken bu oran Norveç, İsveç, İsveç ve Danimarka gibi ülkelerde “100 binde 2” oranının altına geriledi.

Ülkemizde işçiyi koruyucu sağlık ve güvenlik mevzuatı kâğıt üzerinde oldukça gelişkin ancak denetim ve yaptırım yapılmıyor denecek kadar az. İş Yasasına göre işyerlerinde sağlık ve güvenlik kurallarına uyulmasını denetleme görevi Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na ait, ancak denetlenecek 750 bin işyeri varken Bakanlığın teftiş örgütünde çalışanların sayısı (büro çalışanları dahil) 610 civarında. Piyasayı denetlemeye yönelik siyasi bir irade yok. Öte yandan düşük sendikalaşma oranı yüksek işçi ölümü an-

lamına geliyor. Sendikalı işyerinde ve yüksek sendikalaşmanın olduğu ülkelerde ise işçi ölümleri azalıyor. Bu yüzden on binlerce işçinin “kaza” sonucu ölümü teknik değil, siyasi ve iktisadi bir sorundur. **“Esnekleşelim, rekabet gücümüz artsın”** zihniyeti, kurlsız ve güvencesiz çalışma düzeni yüzünden on binlerce işçi ölüyor.

On binlerce işçinin ölümünün bir diğer nedeni yaptırım yetersizliğidir. İş Yasası’na göre sağlık ve güvenlik kurallarını ihlal eden patronlara sadece para cezası verilir. İşyerini bildirmeyen, iş sağlığı ve güvenliği yönetmeliklerine aykırı davranan işverene 88 lira, kurallara uymadığı için

kapatılan bir işyerini izinsiz olarak yeniden açan (aslında bu cinayete teşebbüstür) patrona ise 904 lira “ağır” para cezası verilir. 2003 yılında kabul edilen “çağdaş” ve esnek İş Yasası iş cinayeti teşebbüsleri için asla hapis cezası öngörmez.

Kuralları ihlal eden ve işçilerin yaşamını tehlikeye atan, onların ölümüne yol açan işverenlere karşı uysal olan İş Yasası; sağlıksız, güvenliksiz koşulları ve arkadaşlarının ölümünü protesto ederek iş bırakan, greve giden işçiler ve sendikacılar için ise yasadışı grev suçlamasıyla iki yıla kadar hapis cezası öngörüyor.

Hangi savaş, hangi çatışma, hangi şiddet eylemi bu kadar çok insanın yaşamına mal oluyor, üstelik sadece daha fazla kaynak, daha fazla denetim, daha fazla özen ve daha az açgözlülük nice ölü işçinin yaşamını sağlayacakken?

Bir DDSB’li

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Uzun yıllara dayanan bilgi ve birikim ve bununla birlikte yürüyen yıllar içinde biriken güvensizlik ve tepki mevcut potansiyelimizin açığa çıkmasına engel olmaktadır.

Bir örgüt ki herkes haklı!

Devrimci Demokrat Sendikal Birlik ülkemiz sınıf mücadelesinde önemli bir deneyime ve tarihe sahip bir örgütlenmedir. Türkiye işçi sınıfı tarihindeki birçok önemli direniş ve mücadeleye öncülük etmiş, birçoğunun da aktif katılımcısı olmuştur. Israrlı ve militan hat izlediği iş kollarında ve sendikalarda işçi kitlesinin desteğini ve saygısını kazanmış ve bu alanlarda ilerici bir kültürün oluşmasına büyük emek vermiştir. DDSB'nin bu mücadelesi yoğun bir emek ile, büyük bedeller ödenerek, kan ile, alınteri ile geliştirilmiş, günümüze taşınmıştır. Yüzlerce yoldaşımızın sınıfın davasına olan bağlılıkları ve büyük fedakarlıkları üzerinden şekillenmiştir.

Bu bir gerçektir. Ancak başka bir gerçekliğimiz de vardır. Diğer yanımız ise mücadelemizin gerilemiş, büyük değerlerimiz ve kazanımlarımız hak ettiğince korunamamıştır. Açık ki bugünkü gerçekliği içinde DDSB; gücü, olanakları ve potansiyeli ile sınıf içinde devrimci bir alternatif olmaya adaydır ancak sınıf hareketinin gelişimine uygun bir konumlanışa sahip olmadığı, mevcut gelişimin gerisinde kaldığı da malumdur. Bu nedenle öncelikli görevimiz bu büyük deneyimi ve tarihsel hazinemizi etkin şekilde değerlendirerek gelişen sınıf hareketini kucaklayacak bir donanıma sahip olmaktır.

Gerilemenin ve mevcut zayıflığın elbette çeşitli nedenleri vardır. Bu nedenleri belirlemek ve derinleşmek yaralarımızı sarmak, zayıf yanlarımızı tahkim etmek ve geleceğe daha emin adımlarla ilerlemek için şarttır. Açık ki genel devrimci hareketin gerilediği koşullarda bu genel hareketin bir parçası olarak DDSB'nin de sürecin bir parçası olması doğaldır. Ancak DDSB sadece genel hareketin gidişatına göre dalgalı bir hat izlemeyi kabullenmek zorunda değildir. Bilinçli bir çaba ve etkin politikalarla akıntıya karşı yüzmek ve engelleri aşmak da mümkündür.

Birçok yazımızda devrimci hareketin gerilemesinin nedenleri, sistemin saldırıları ve devrimci safları saran tasfiyeciliğin etkileri üzerine yer verdiğimiz için bu yazıda meselenin bir başka boyutuna dikkat çekmekte yarar vardır. Şayet genel hareketteki sıkıntıları ele alıyorsak bu genel hareketin bireyler-faaliyetçiler üzerindeki etkisine de değinmemiz gereklidir.

Devrimin inişli çıkışlı bir hat izlediği, yenile yenilen öğrenileceği, yengiler ve zaferler kadar yenilgilerin de doğal olduğu

hatta savunmadayken yenilgilerin yaşanmasının daha olası olduğu, mücadelenin istikrarlı bir çizgi üzerinde sürekli ileriye gitmeyeceği herkesin bildiği, paylaştığı tespitlerdir. Ancak bu tespitler kağıt üzerinde kaldığı gibi durmaz, birey üzerinde önemli etkilerde bulunur. Mücadelemiz bir savaşa, her savaşta olduğu gibi savaş yorgunlarının çıkması, sendromlarının gelişmesi, psikolojik ve fiziksel tahribatlar yaşanması sınıf savaşında da geçerli olan sonuçlardır. Bireylerin genel hareketin kendisi üzerindeki fiziksel ve psikolojik etkilerini tahlil etmesi ve bunları aşması hem bireyin bilinçli bir çabasına bağlıdır hem de esas olarak da örgütünün kolektif çabasını ve müdahalesini gerektirir. Örgüt kolektif bir güç olarak süreci ortak bir akıl olarak inceler, hastalıkları tespit eder, çareleri belirler ve örgütüne bir tedavi uygular, yaraları sarar, eski sağlığına ulaştırır. Doğru tedaviyle iyileştiğinde nasıl ki bireyler daha güçlü bir bağımsızlık sistemine sahip olursa örgütte de daha güçlü bir direnç, bağımsızlığa, donanıma neden olur. Bu sayede yenilgilerden daha güçlü bir şekilde çıkmak, daha bilinçli, daha etkili derslere ulaşmak ve yenilgilerden yengi çıkarmak mümkün olacaktır.

Meseleyi DDSB açısından ele aldığımızda DDSB'nin bazı özgünlüklerinin dikkate alınması gereklidir. Örneğin DDSB'nin kitlesi çalışma yaşamında yer alanlardan oluştuğu için ve emekçiler yaşam boyu çalışmak zorunda kaldığı için DDSB'de örgütlenen bireyler yaşamları boyunca DDSB'li olarak kalabilirler. Bu açıdan DDSB bir gençlik örgütünden farklıdır çünkü gençlik geçici bir dönemdir ve gençlik örgütleri 2-3 yılda bir faaliyetçi ekibini doğal olarak değiştirir. Ancak bu DDSB'de geçerli bir durum değildir. DDSB'de 20-25 yıldır mücadele eden yoldaşlarımız bulunmaktadır. Bunun birçok avantajı olduğu gibi olumsuz yanları da vardır.

Avantajları arasında elbette istikrarlı çalışma yürütme imkanı sunması vardır. DDSB'liler belirli bir alanda uzun süre istikrarlı bir çalışma yürüttüklerinden önemli bir deneyim biriktirirler. Herhangi bir çelişkiyle karşılaştıklarında birikimlerini daha genç ve deneyimsiz arkadaşlarına iletirler. Bu sayede güven ve saygı kazanırlar. Bu süreç yoldaşlarımızda önderlik yetilerinin gelişmesini peşi sıra getirir. Bu imkanlar genellikle bir gençlik ör-

gütlenmesinde olmaz. En deneyimli arkadaşlarımız belki 10 yıl gençlik çalışması içinde olurlar ve faaliyetçiler deneyimleri ancak dolaylı kaynaklardan okuyarak veya dinleyerek öğrenebilirler.

Ancak bu özelliğin olumsuz yanları da vardır ve doğru şekilde ele alınmazsa gelişimimizin önüne engel olarak da çıkacaktır. Bir mücadelede 20-25 yıl yer almak ülkemiz devrimci hareketinin toplam tarihinin büyük kısmında bire bir yer almak anlamındadır. Hangi düzeyde hareket içinde yer almış olursak olalım, her gelişim bizim üzerimizde olumlu etkiler bırakırken, bizlerin inancını pekiştirirken ve kavgaya daha etkili ve fedakarca katılmamızı sağlarken her gerileme de bizlerde umutsuzluk, inançsızlık, moralsizlik gibi etkiler bırakır. Faaliyete yeni yoldaşların dahil olması bizleri sevindirir ve umutlandırırken özellikle gerileme dönemlerinde birçok faaliyetçinin mücadeleden ayrılması bizde üzüntü, tepki, öfke yaratır. Mücadelenin gelişimi örgütün etki alanının büyümesine sebep olduğundan devrimci adaleti ön plana çıkarır, burjuva zaafarla kavgayı amansızlaştırır, proleter dönüşümü hızlandırır ve hem kendimizin hem de yoldaşlarımızın zaafalarını yenmesi kolektife olan güveni pekiştirirken mücadelenin gerilemesi örgütün gücünün azalmasına, devrimci adaletin etkisizleşmesine neden olur ve zaafarla mücadeleyi sekteye uğratar ve öncesinde tavizsiz yaklaşılacak zaafalar artık mücadele içinde daha çok, daha açıktan kirli yüzünü gösterir bu da güvensizliği pekiştirir.

Bir başka gerçek de mücadelenin yalnızca sistemin saldırıları ile gerilemediğidir. Sistemin vurduğu darbeler elbette oldukça etkilidir ancak eğer örgütlenme yeterince sağlamlaştırsa bu darbeleri savuşturmak ve boşlukları tamamlamak mümkün olacaktır. Ancak doğrudan sistemin fiziksel darbelerini çözmek ve cevaplamak daha kolaydır çünkü saldırı yeri bellidir, saldırının nasıl olduğu nettir, görülebilir. Bu da saflarımızda öfke, intikam ve dayanışma duygularını geliştirir. Buna karşın ideolojik ve politik saldırıların etkisi daha uzun

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

vadede görülür ve bunları çözümlemek görece daha zordur. Sistemin ideolojik hakimiyetini boşa çıkarmak daha yoğun bir çabayı gerektirmektedir. Bu da doğru-yanlış ayrımını yapmayı, zaafırlara doğru müdahaleleri zorlaştırır. Psikolojik, politik ve ideolojik saldırılara zamanında etkin cevaplar verilmediği takdirde safalarda kafa karışıklıkları, acabalar çoğalır, güçlü olan sisteme meyilemeler artar ve kolektif içinde sistemin sıradanlaştırdığı tutum ve davranışlar meşrulaşır.

Bunun alanlarda ve yoldaşlar arasındaki etkisi bireyler nezdinde daha etkili olur. Çünkü daha gözle görüldür, somuttur. Ülkenin farklı bir köşesindeki bir sorun veya sıkıntı da elbette üzüntü yaratır, gelişim sevindirir ancak birebir yaşanan ve görülen gibi bir etki yaratmaması doğaldır. Mücadele gerilediğinde bahsini ettiğimiz sorunlar alanlarımızda her birimizin gözlemlediği faaliyetçiler arasında sorunlar, dedikodu, güvensizlik şeklinde ortaya çıkar, bunlara eskiden olduğu gibi etkili müdahalelerin olamaması, devrimci adaletin etkisinin azalması güvensizliği ve tepkiyi pekiştirir.

Bunun günümüzdeki etkisi ise mücademizin gelişmesinin önüne yeni engellerin çıkmasına sebep olmaktadır. Uzun yıllara dayanan bilgi ve birikim ve bununla birlikte yürüyen yıllar içinde biriken güvensizlik ve tepki mevcut potansiyelimizin açığa çıkmasına engel olmaktadır. Her birimizin yaraları ancak mücadeleye katkımızı bilinçli şekilde alt seviyede tutmamız, yeni yoldaşlara da güvensizlikle yaklaşmamız, olgular ve kişiler karşısında deneyimlerimizi ve görüşlerimizi ortaya koymamamız, olanaklarımızı açığa çıkarmamamız hem bizim hem örgütün hem de genç yoldaşların daha etkili çalışmalar yapmasına engel olmaktadır. Geçmişte yaşadıklarımızın, tepkilerimizin haklı gerekçelerinin olması bugün faaliyetin gelişimine yeterince katkı sunmamamızı, olanaklarımızı açığa çıkarmamamızı, misafir konumunda kalmayı tercih etmemizi meşrulaştırabilir mi?

DDSB toplantılarında da net şekilde görülmektedir ki birçok yoldaşımız mücadelede geçirdiği uzun yılların da etkisiyle gelişmeleri daha detaylı tahlil edebilmekte, bir gelişmenin nereye evrilebileceğini daha iyi görebilmektedir. Mücadelenin ilerlediği, geliştiği dönemlere, o dönemlerde yaşadıklarına, birlikte mücadele ettiği yoldaşlara büyük sevgi ve hasret duymaktadır. Ancak 90'lı yılların son yarısından itibaren yaşanan gerileme sonucu önemli bir tepki biriktirdiğinden kendisinde meşrulaştırdığı ve nedenlerini saydığı gerilemenin diğer yoldaşlar ve bir bütün örgüt açısından da geçerli olduğunu görememekte, kendisine daha olumlu yaklaşılmasını beklediği halde aynı adımı kolektife doğru atmaktan imtina etmekte, birçok

fırsat bu arada kaçıp gitmektedir.

Peki, bunun günümüz açısından zararı neden daha fazladır? Çünkü mücadelenin yeniden ivme kazandığı, gelişim göstermeye başladığı bir dönemdeyiz. Açıktır ki hiçbir gerileme ilelebet gitmez, her gerileyişin bir sonu ve yeniden toparlanıp ilerleyiş dönemi vardır. Yeniden ilerlerken geçmişten ders alarak daha donanımlı çıkabilelim ki ilerlerken daha güçlü, daha kurumsal, daha işlevli, daha örgütlü ve zaaf ve hastalıklara karşı bağışıklık sistemi daha kuvvetli bir örgütlenme yaratalım. Bu yeni dönemde sistemin saldırılarını daha etkili şekilde savuşturalım ve mücadelemizi daha üst düzeyde örgütlemeyi bilelim.

Bugün işçi hareketinin kendiliğinden yükselen bir mücadelesi var. TEKEL örneğinde olduğu gibi zaman zaman daha üst düzeyde, daha örgütlü, daha etkili eylemlere imza atıldığı gibi genellikle ağır sömürü şartlarında isyan eden, patlak veren direnişler yaşanmaktadır. İşçilerin sendikalarda örgütlenme talebi artarken ülkenin farklı köşelerinde düşük ücrete, ağır çalışma koşullarına isyan ederek gerçekleşen irili ufaklı

direnişlerle daha sık karşılaşyoruz. Etkili ve bilinçli müdahaleler yapıldığı takdirde sürecin daha üst boyuta evrilmemesi için hiçbir neden yoktur. Çünkü **birincisi** uluslararası gelişmeler buna müsaittir. Avrupa işçi eylemleriyle çalkalanırken Tunus örneğinde olduğu gibi halkın isyanı diktatörleri kaçırmakta, gıda ve petrol fiyatlarına yapılan devasa zam nedeniyle bu isyanlar Cezayir'den Mısır'a, Latin Amerika'dan Asya ülkelerine kadar tüm yarı-sömürgeleri yangın yerine çevirmektedir. Avrupa'daki eylemler sistemin gücüne rağmen denetim altına rahatlıkla alınamamakta, yarı-sömürgelerdeki isyan ise katliamlara rağmen dinmemektedir. Ülkemizde olduğu gibi dünya genelinde de bu mücadeleyi devrime kanallı edecek bir öncü güce olan ihtiyaç kendisini göstermektedir.

İkincisi ülkemizde kriz daha da derinleşmekte, sistemin emeğe dönük saldırıları hız kazanmaktadır. Sendikal bürokrasi sistemin hizmetinde işçilerin öfkelerini bastırmak için elinden geleni yaptığı halde tabandaki öfke ve talebe hakim olmakta zorlanmakta, kendi kol-

tukları da tehlikeye girmektedir. Ancak öfke ve tepkiyi sisteme ve sendikal bürokrasiye yönlendirecek ve sınıf bilincini geliştirecek öncü, militan bir kitle hareketine ihtiyaç vardır.

Gelişmeler sistemi zora sokarken, kitlelerdeki öfkeyi büyütürken, farklı görüş ve memleketlerden işçiler birlikte direnişe çıkarken biz sınıf bilinçli işçilerin müdahalelerinin yetersizliği kabul edilemezdir. Kimi alanlarımızın kendi alanlarında oldukça yoğun bir çalışma içinde olurken genele ve diğer alanlara gözlerini kapaması veya bazı yoldaşlarımızın süreci pasif şekilde izlemesi affedilemez bir konudur. Peki, bizlerin bu süreci çözümleyecek, harekete geçen işçileri bilinçlendirecek, yeni mücadeleleri örgütleyecek bilgi, birikim ve kurumlarımızın olmadığı söylenebilir mi? Biz bunlara sahipsek ama devrimci bir alternatif oluşturmak için çaba göstermiyor, kolektifi güçlendirmiyor ve beklemeci bir tutum alıyorsak asıl olarak sınıfın mücadelesine zarar veriyoruzdur.

Bu nedenledir ki doğru ele alındığında faaliyetleri büyük adımlarla ilerletecek olan bilgi ve birikim eğer doğru çözümlenmezse, eğer günümüze ve geleceğe değil de geçmişe bakmakta ısrar edersek, cimri bir patron gibi geçmişe dair hesaplarımızı kapatmada ısrar edersek ve hareketsizliğimizi buna bağlarsak işte o zaman geçmişin getirdiği birikim bir kazanım değil bir ölü yükü dönüşür ve böylesi şartlarda günceldeki değişimlere adapte olmak, süreci anlamak ve ilerletmek mümkün olamaz. Bugün ülkenin dört bir yanında, faşist ideolojiden en çok etkilenen illerde dahi fabrikalarda huzursuzluk varsa, işçi sınıfı huzursuzsa patronların ve hükümetin daha uzun süre huzur içinde saltanatlarını sürdürmesine izin veremeyiz.

Unutulmamalıdır ki, eğer sistem bilhassa 80 Askeri Cuntasından sonra apolitik, bireyselleşmiş, yozlaşmış, duyarsız bir halk yaratmak istediye ve bizler bu toplum içinde sınıf bilinçli işçiler olarak bunu tespit edebiliyorsak **birincisi** bizler duyarsız kalarak ve bireyselleşerek bile bile bu bataklığa girmemeliyiz, **ikincisi** kendisine sunulan bataklıktan kurtulmak isteyen kitleler varken onlara el uzatmamazlık yapamayız. Bizler sistemin yaratmak istediği kişilik yapısına kendimizi sıkıştıramayız.

Yapmamız gerekenler sır değildir, bilinmez değildir. Sınıfın hareketliliğini anlamak ve yön vermek için imkanlarımız mevcuttur, politikalarımız, ideolojik hattımız berraktır. Mücadelemize ilgi gösteren ve örgütümüze katılan genç arkadaşlarımız çoktur. O halde tüm alanlarımızın, örgütlü güçlerimizin kolektifimizi sahiplenmesi, adım atması ve sürece cevap olması anın omuzlarımızı yüklediği, bu mücadelenin bize kazandırdığı her değerın miras olarak bıraktığı bir görevidir.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Avrupa'dan işçi eylemleri

Avrupa'da kemer sıkma politikalarına karşı direnişler sürüyor. Tüm Avrupa'da yapılan genel grev ve eylemlerde küresel ekonomik krizi bahane ederek neoliberal ekonomi politikalarını halka dayatmaya çalışan hükümetlere ihtar veren binlerce emekçi-öğrenci polisle çatıştı, sokaklar alev alev yandı.

İtalya

14 Aralık'ta Berlusconi hükümetine ve kemer sıkma politikalarına karşı sokağa çıkan on binlerce öğrenci İtalya'da hayatı durdurdu. Roma'da 100 bin öğrenci eylem yaptı, parlamento ve senatoya giden tüm yollar kapandı.

Palermo'da 500'ü aşkın öğrenci havaalanı pistini işgal etti. Bir grup öğrenci de demiryolu ve limanları işgal ederek hükümetin istifasını istedi. Milano'da 50 kadar öğrenci borsa binasına girerek pankart açtı ve binada eylem yaptı.

Berlusconi hükümetinin parlamentoda ve senatoda güvenoyu almasından sonra eylemlerin dozu arttı. Öğrenciler tüm uyarılarına rağmen üniversite reformunu ve geri çekmeyen hükümetin kıl payı da olsa güvenoyu almasına tepki gösterdi ve Berlusconi'nin çalışma ofisine yürümek istedi. Polisin öğrencilere saldırması sonucunda başlayan çatışmalarda öğrenciler yollara barikat kurdu; bankaların camları kırıldı.

Hükümet kemer sıkma politikaları kapsamında harçlara zam yapmakla kalmıyor, üniversitede çalışan binlerce araştırma görevlisinin de sözleşmelerini feshederek kâr etmeye çalışıyor. Üniversiteliler rektörlerin görev süresini de kısaltan "eğitim reformu" paketi iptal edilene kadar eylemlerine devam edeceklerini dile getiriyorlar.

Avrupa'da genel grev ve eylemlerde ekonomik krizi bahane eden hükümetlere ihtar veren binlerce emekçi-öğrenci polisle çatıştı, sokaklar alev alev yandı.

Yunanistan

Yunanistan'da bütçe açığının kapatılması için hazırlanan neoliberal saldırı paketine karşı eylemler giderek sertleşiyor. 15 Aralık günü yapılan genel grev ve eylemlere polis müdahale etmeye kalkışınca Yunanistan'da sokaklar savaş alanına döndü.

Kemer sıkma politikalarına karşı yapılan grevde kara, deniz ve hava ulaşımında çalışan emekçiler greve gidince Yunanistan'da ulaşım kilitlendi. Banka çalışanlarının greve gitmesi nedeniyle bankacılık işlemleri yapılamaz hale geldi. Basın emekçilerinin greve katılmasıyla ülkede haber programları yayınlanamadı, haber siteleri güncellenmedi. Gazete çalışanlarının grevde olması sebebiyle 16 Aralık günü gazeteler çıkmadı. Öğretmenlerin de grevde olması sebebiyle okulların kapısına kilit vuruldu. Doktorların greve gitmesi hastanelerde sadece acil hizmetlerin verilmesine, avukatların iş bırakmasıyla mahkemelerin ertelenmesine neden oldu.

20 bin kişinin katıldığı Atina'daki eylemlerde "Artık köle gibi yaşamayacağız" ve "Zenginler için bizi kurban edemezsiniz" yazılı pankartları açıldı. Eylemcilere gaz bombalarıyla saldıran polise molotof kokteyli, taş ve sopalarla karşılık verildi. Çatışmaların yaşandığı sokaklarda arabalar yandı, lüks mağaza ve otellerin camları kırıldı. Parlamento yakınındaki bir postane binası ateşe verildi. Çok sayıda polisin yaralandığı çatışmalar sırasında onlarca eylemci gözaltına alındı.

Eylemciler Parlamento binası yakınında

gördükleri eski Ulaştırma Bakanı Kostis Hadzidakis'i taş ve sopalarla kovaladılar. Yakındaki bir binaya sığınan Hadzidakis linç olmaktan son anda kurtuldu. Ülkenin kuzeyindeki Selanik kentinde yapılan eylem de yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Atina'da olduğu gibi burada da polis eylemcilere gaz bombasıyla saldırdı ve çatışma çıktı.

Brüksel

Mali konuların ele alındığı AB Zirvesi öncesinde Brüksel'de eylem yapan yüzlerce kişi Avrupa Komisyonu binası önünde toplandı. Krizin faturasının emekçi halka değil, zenginlere ödetilmesi gerektiğini belirten eylemciler tüm Avrupa'da uygulanmaya çalışılan mali politikaları ve bütçe kesintilerini protesto etti.

Paris

Sarkozy hükümetinin emeklilik reformunu protesto eden binlerce emekçi Paris'te eylem yaptı. Sloganlarla Maliye Bakanlığı önüne kadar gelen emekçiler reform paketinin derhal geri çekilmesini ve Sarkozy hükümetinin istifasını istedi.

Madrid-Prag

Avrupa'nın tamamında yapılan grevlere İspanya ve Çek Cumhuriyeti'nden de katılım sağlandı. İspanya'nın başkenti Madrid'de grev kapsamında yapılan eylemlerde emekçiler Maliye Bakanlığı önünde toplandı ve hükümeti protesto etti. Prag'da yapılan greve katılan polisler ve itfaiyeciler de bütçe kesintisine karşı eylem yaptı.

Taşeron işçiler işlerine dönmek için eylem

Adana Numune Hastanesinde hizmet veren taşeron firma yetkililerince işten çıkarılan 37 işçi, işlerine geri dönmek için 4 Ocak'ta başhekimlik önünde eylem yaptı.

Hastane bahçesinde toplanan işçiler, ellerinde pankartlarla, "İşimizi geri istiyoruz", "İşçiyiz, haklıyız kazanacağız", "İnsanca yaşamak istiyoruz", "Güvenceli gelecek, güvenceli iş" sloganları atarak başhekimlik binası önüne kadar yürüdü.

Burada grup adına açıklama yapan Dev Sağlık-İş Çukurova Bölge Şube Başkanı, taşeron çalıştırılmanın kural dışı, hukuk dışı, kazanılmış hakların gasp edildiği kölece bir sistem olduğunu ifade etti ve "Taşeron çalıştırılmanın yasaklanması için mücadele veriyoruz. Bu hastanede yeni bir ihale yapılmış bu ihaleyi başka bir firma almış ve buradaki işçi arkadaşlarımızı geriye dönük tüm alacaklarını almadan, aldıklarını var sayan bir ibraname imzalatmak istenilmiştir. Bu ibranameyi imzalamayan 37 arkadaşımızın hiçbir gerekçe gösterilmeden iş akitleri feshedilmiştir. Bu arkadaşlarımız iş başı yapana kadar fiili ve hukuki mücadelemizi hastanenin bahçesinde sürdüreceğiz" dedi.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

Belediye-İş ve Genel-İş'ten Torba Yasaya karşı ortak eylem

Genel-İş ile Belediye-İş'in İstanbul şubeleri olarak torba yasaya karşı birlikte mücadeleye başladılar.

6 Ocak günü Belediye-İş üyeleri İstanbul şubeleri binasının önünden, Genel-İş üyeleri de Avrupa Yakası Bölge Başkanlığı binası önünden ortak imzalı **"Torba yasasına karşı birleşerek kazanacağız"** yazılı pankartla aynı anda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğüne yürüyüşe geçti. Saraçhane Parkı'nda birleşen işçiler, **"Hükümet yasamı al başına çal"**, **"İş, ekmek yoksa barış da yok"**, **"Kahrolsun sendika ağaları"** sloganlarını attılar. İşçiler, ellerinde torba yasayı temsilen şişirdikleri çöp torbalarını patlattılar.

Hava-İş'e üye oldukları için işten atılan Sabiha Gökçen Havalimanı işçileri de **"İşimizi, aşımızı geri istiyoruz"** pankartıyla eyleme katıldı.

Bölge müdürlüğü önünde konuşan Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** torba yasanın sadece belediye işçilerini değil bütün işçi ve emekçileri ilgilendirdiğini belirterek **"Bu nedenle başta sendika genel merkezlerimiz olmak üzere konfederasyonların mücadeleyi birleştirerek alanlara çıkması gerekiyor. Biz burada**

İstanbul'daki şubeler olarak ortak mücadele etme konusunda irademizi gösteriyoruz. Ancak birleşerek bu yasayı geri püskürtebiliriz" dedi.

Gülüm ayrıca, Belediye-İş Genel Yönetim Kurulunun İstanbul'daki şube başkanlarını di-

Genel-İş Avrupa Yakası Bölge Başkanı **Mehmet Karagöz**, torba yasadaki tek bir madde ile 52 bin belediye işçisinin Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğüne taşra teşkilatlarına gönderileceğini hatırlattı. Buralara gönderilecek işçilerin rızasının dahi alınmayacağını belirten Karagöz, bu işçilerin bir süre sonra kazanılmış haklarını da kaybederek 4-C gibi statülerde çalışmaya zorlanacağını söyledi.

Genel-İş ile Belediye-İş'in İstanbul şubeleri olarak torba yasaya karşı birlikte mücadeleye başladıklarını ifade eden Karagöz, **"Bugüne kadar ortak mücadele söylemlerine karşı çok yapılamayan bu adım bizler açısından da önemlidir. Belediye-lerde örgütlü sendikalarımızın bu yasa karşısında ortak eylem yapma-**

ları önemlidir. Hatta konfederasyonlar da bu süreçte ortak hareket etmelidirler. Aksi halde sessiz kalmaya devam ederlerse işçi sınıfına hesap vermek zorunda kalacaklardır. Bizler İstanbul'daki şubeler olarak mücadelemizi ortak sürdürmeye devam edeceğiz" diye konuştu.

siplin kuruluna sevk ettiğini belirterek, **"Sendika içinde demokrasi isteyenleri disipline sevk edeceğinize torba yasayı geri püskürtmek için girişimlerde bulunun"** dedi.

Gülüm'ün ardından Belediye-İş ile Genel-İş adına hazırlanan ortak basın metnini okuyan

Düzce'de sendikalı oldukları için işten atılan eden 13 işçi eylem yaptı

Düzce'nin Gölyaka ilçesinde bir tekstil firmasında çalışan 13 işçi sendikalı oldukları için işten atıldılar. İşçiler TEKSİF Sendikası'nın yaklaşık 50 üyesiyle birlikte eylem yaptılar. TEKSİF sendikası Düzce temsilcisi, işçilerle yaptıkları görüşmede, patronun sendikadan vazgeçmeleri gerektiği konusunda telkinlerde bulunduğunu söyledi. Bir ay içinde 13 işçinin sendikalı oldukları için işten atılmasını protesto amacıyla yapılan eyleme TEKSİF Sendikası üyeleri, Deri-İş üyeleri ve Birleşik Metal İş Sendikası üyeleri katıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı protesto eyleminde fabrika önünde toplanan işçiler Gölyaka merkezine yürüdüler. İşçiler ve sendika üyeleri sloganlar atarak eylemlerini bitirdiler.

TOKİ'de eylem yapan işçilere ateş açıldı

Başbakanlık Toplu Konut İdaresi'nin (TOKİ) Kütahya'da Akkent Mahallesi'nde yaptırdığı toplu konut inşaatında işçiler, ücretleri ödenmediği için 26 Aralık günü eylem yaptı. TOKİ'den ihale alan Evyap şirketinin işi yaptırdığı taşeron firmanın iki aydır ücretini ödemediği işçiler, taşeron şirket yetkilileriyle tartıştılar ve tartışmanın ardından işçiler şantiyeyi taşıyarak firmaya tepki gösterdi. Ancak firma yetkilileri tarafından işçilere açılan ateş sonucu bir inşaat işçisi ayağından yaralandı.

Açılan ateşin ardından olay yerine gelen polis de işçilere saldırdı ve polisin saldırısının ardından işçilerin tepkisi polise yöneldi. İşçiler polisin saldırısına taşla karşılık verdi. Polis, 13 işçiyi zor kullanarak gözaltına aldı. Olaylar sırasında şantiye binasının camları kırılırken polis araçları da hasar gördü.

Aynı inşaat 21 Aralık günü de işçiler maaşlarını alamadıkları için eylem yapmıştı. Binaların çatısına çıkan işçiler, çatıda ateş yakmış, polisin gelmesinin ardından inşaatı kimseyi yaklaştırmak istemeyen işçiler aşağı kiremit atmıştı. **"Başbakan duy, emeğimizin karşılığını istiyoruz - 72 mağdur işçi"** pankartı asan işçiler, taşeron firmanın işçilere ödeme yapacağını söylemesinin üzerine eylemlerini bitirmişti.

Eylemin ardından inşaatı ça-

lışan 72 işçinin hesabına 60 lira yatırılmıştı fakat işçilerin 120 bin liraya yakın alacakları bulunuyor.

Başbakanlık Toplu Konut İdaresi'nin (TOKİ) Kütahya'da Akkent Mahallesi'nde yaptırdığı toplu konut inşaatında işçiler, ücretleri ödenmediği için 26 Aralık günü eylem yaptı.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

Sendikaya üye olan işçileri işten çıkardı, yetmedi;

İçeride çalışan işçilerle, dışarıda, direnişte olan Petrol-İş üyesi işçiler arasına brandadan utanç duvarı çekti...

İstanbul'da direnişte olan yüzlerce işçi, işten çıkarmalara ve Torba Yasa Tasarısı'na karşı yürüdü

Hava-İş'in çağrısıyla 8 Ocak'ta İstanbul'da işten çıkarmalara ve Torba Yasaya karşı bir eylem gerçekleştirildi. Hava-İş, Taşeron PTT çalışanları, DİSK Emekli-Sen'in katıldığı eyleme çok sayıda ilerici kurum destek verdi.

350 kişinin katıldığı ve Galatasaray Lisesi önünden sloganlarla ve ellerinde taşıdıkları dövizlerle yürüyüşe geçen işçilere Taksim bulunan insanlar tarafından destek verildi.

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde burada Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin bir konuşma yaptı. Ayçin, Sabiha Gökçen Havaalanı'nda yaşanan işten çıkarmalara değindi ve mücadelelerinin herkes sendikalı bir şekilde işe alınmaya kadar süreceğini söyledi. AKP'nin emek düşmanı politikalarına değinin Ayçin, tüm işçi sendikaları konfederasyonlarını Torba Yasa Tasarısı'na karşı mücadeleye çağırdı.

Ayçin'in ardından Taşeron PTT işçileri adına bir konuşma yapıldı. İşçiler 5 Ocak günü Topkapı'da bulunan Avrupa Yakası Posta İşletme Müdürlüğü önünde ve 7 Ocak'ta da Sarıyer Postanesi önünde direniş geçtiklerini duyurdu. PTT Genel Müdürlüğü'nün talimatıyla taşeron PTT çalışanları işten çıkarılmaya başlanmıştı, işçiler bu sayının 180'i geçeceğini söyledi. İşçiler haklarını alıncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler. KESK Haber-Sen de Taşeron PTT işçileri ile birlikte yürüdü.

Aynı gün Hava-İş üyesi 100'e yakın işçi, Taksim'de gerçekleştirdikleri eylemin ardından Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü trafiğe kapadı. İşten çıkarmalara karşı eylem yapan işçilere polis saldırdı ve gözaltına aldı.

Sabiha Gökçen Havaalanı'nda, İSG firmasında, Hava-İş üyesi 351 işçi işten çıkarılmıştı. Son olarak 2011'in başında Hava-İş'in örgütlenme çalışmasını engellemek isteyen şirket yer hizmetlerinde çalışan 106 Hava-İş üyesini işten çıkarmıştı.

Polyplex işverenin sendikalaşmaya tahammülsüzlüğüne karşı direniş ve protesto eylemleri sürerken, içeride çalışan işçilerle, dışarıda, direnişte olan Petrol-İş üyesi işçiler arasına brandadan utanç duvarı yaptı.

Tekirdağ-Çorlu'da, Avrupa Serbest Bölgesi'nde 2005 yılında kurulan devasa bir fabrika... Dünyanın en büyük polyester film üreticisi... 25 bin metrekaresi kapalı alan olmak üzere, toplam 60 bin metrekaresel alan üzerinde kurulu fabrikada 58 bin ton polyester film, 57 bin 600 ton PET chips üretiliyor... Polyester (bopet), film paketleme, pet film, elektrik ve diğer endüstriyel malzemelerinin önde gelen üreticisi... Firmanın ürettiği bu ürünler başta eczacılık olmak üzere endüstri, ambalaj ve kablo yalıtımında kullanılıyor. Türkiye'de birinci, dünyada, kendi alanında dünya pazarının üçüncü büyük firması... 250 işçinin çalıştığı firma yüzde 100 kapasite ile üretim yapıyor... Rusya, Türkmenistan, Kazakistan, Kırgızistan, Gürcistan, Özbekistan, Azerbaycan, Ukrayna, İsrail gibi ülkelere, ABD, Latin Amerika ülkelerine, Afrika ve Asya ülkelerine ihracat yapıyor.

Yapılacak 80.4 milyon dolarlık yeni yatırımla firmanın Türkiye'deki işletmesi sadece Avrupa'da değil, dünyadaki en büyük üretim tesisi olacak. Şu anda Türkiye'nin kendileri için Avrupa üssü olduğunu bildiriyorlar. Bu firmanın yöneticileri Türkiye'den oldukça memnun olduklarını, Türkiye'nin ülkelere ihracat yapmak için çok iyi bir ülke olduğunu belirtiyorlar. Firmanın Hindistan ve Tayland'da da üretim tesisleri var. Bahsettiğimiz bu firma **Polyplex Europa Polyester Film ve Sanayi Ticaret A.Ş. Genel Merkezi** Hindistan'ın Uttar Pradesh şehrinde.

Sendikalı işçileri işten çıkarttı

Oldukça yüksek gürültülü bir ortamda, oligomer (film) tozuna, ozon gazına, kanserojen içerikli malzemelere maruz kalarak çalışan, ciddi meslek hastalıklarına yakalanma riski yüksek, buna karşın aldıkları ücretler düşük, çalışma koşulları zor olan Polyplex Europa (Türkiye) işçileri, daha iyi çalışma koşulları ve daha iyi, insanca bir yaşama yetecek ücret alabilmek için biraraya gelerek Petrol-İş Trakya şubesinde örgütlendiler.

Yetmedi; utanç duvarı çekti

Fabrikada çoğunluğun sağlanmasıyla Petrol-İş'in, sözleşme yetkisi alabilmek için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurduğu ve Bakanlıktan cevap beklediği bir sırada, Polyplex işvereni yetki sürecini beklemeden sendikamıza üye 5 işçiyi işten çıkarttı. İşten çıkartılan üyelerimiz 23 Kasım'dan itibaren fabrika önünde direniş başlatırken Polyplex işvereni bununla da yetinmedi. Fabrikayı çevirdiği çitler üzerine branda çekerek, ülkemizde ilk defa şahit olunan bir olaya imza attı. İçeride çalışan işçilerle, dışarıda, direnişte olan Petrol-İş üyesi işçiler arasına brandadan utanç duvarı yaptı. Polyplex işverenin sendikalaşmaya tahammülsüzlüğüne karşı direniş ve protesto eylemleri sürerken, utanç duvarı çekmekle de yetinmeyen işveren bir üyemizi daha kapının önüne koydu.

(Petrol-İş Sendikası'nın 31 Aralık tarihli açıklamasından alınmıştır.)

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

GENEL KURUL'DAN GÖZLEMLER...

Belediye İş Sendikası 16-17-18 Eylül'de Kuşadası Davutlar'da düzenlediği işçi kurultayında genel kurulu yetki alarak tamamlamak istedi. Biz İstanbul Şubeleri olarak bu yetkiyi, işçilere sormadan veremeyeceğimiz söyledik. Ayrıca işçi kurultayında sorunlarımızın tartışılması ve çözüm aranması gerektiğini söyledik. Daha sonra Ankara ve Balıkesir şubelerimiz de bizimle ortaklaştı.

Mevcut yönetimle olamayacağını, sendikamızın tabanıyla birleşmesi ve yeniden yapılması gerektiğini söyledik. Muhafif sendikacılarımızla birlikte **Demokratik Değişim Hareketi**'ni başlattık. Türkiye'nin farklı bölgelerindeki delegelerimize, dilimiz döndüğünce hareketimizin ortaya çıkışını anlattık.

Konuştığımız delegelerin çoğunluğu mevcut yönetimden rahatsız olduğunu söyledi. Sendikamızın ağırlığının olduğu yerlerde de tehditlerle karşılaştık. Şubelerimizin elektrik, su ve telefonları kesildi, şube araçlarımıza el konuldu, şube başkanlarımızın maaşı kesildi.

Ülkemizde yaşanan yozlaşma ve kirlilik her alanda olduğu gibi, sendikalarda da mevcut. İşçiler sendikalara güven duymuyor, bu sebeple yeni arayışlar içerisine giriyor. Taşeron işçileri dernekler kurarak, birlikler oluşturarak örgütleniyor. Farklı sendikalarda örgütlü olan işçiler, sendikalarının yapamadıklarını yapıyorlar. Bir araya geleerek işçi kurultayları düzenliyor, sınıfın sorunlarını tartışıyor, çözüm arıyor. Böyle bir süreçte bizim de üyesi olduğumuz Belediye-İş Sendikası 9. Olağan Genel Kurulunu gerçekleştirdi. Yıllardır işçilerin sırtından geçinen, sendikayı bir aile şirketi haline getiren anlayış, iktidar ve muhalefetin (AKP, CHP) desteğini alarak yeniden seçildi.

27-28 Kasım tarihleri arasında yapılan genel kurulumuz, tartışmalı bir şekilde başladı. Mevcut

yönetimin İzmir'den taşıdığı işçileri üzerimize saldırtarak, biz İstanbul delegesi ve işçilerine “çete” suçlaması yaptı.

Genel kurulun divan başkanlığını Tek Gıda-İş Genel Başkanı **Mustafa Türkel**, açılış konuşmasını da Genel Başkan **Nihat Yurdakul** yaptı. Konuşmasında demokrasiden bahseden Sn. Başkan kendisine muhalif olanlara yaptıklarını unutmış görünüyordu. Genel Kurulun ilk gününde siyasi partilerin temsilcileri, milletvekilleri de konuşma yaptı. Daha sonra söz alan siyasetçiler genel başkanını öve öve bitiremediler.

Arırdan delegeler söz aldı. Delegelerin konuşmaları sırasında genel kurul basına kapatıldı. Delegelerin bir kısmı sendikaların içinde bulunduğu durumu ve çözüm yollarını anlatırken, diğer kısmı mevcut yönetimi yücelten ve hatta muhalif delegelere hakaret eden bir tutum sergiledi. Nihat Yurdakul'un en büyük alkışçıları İzmir'den gelen grup oldu. Salona astıkları pankartla, sloganlarla İstanbul'dan gelen işçileri ve delegeleri çete olmakla itham ettiler. Böylesi bir destek sunmalarının nedeni ise Yurdakul'dan aldıkları maddi destek olması.

Bizler Demokratik Değişim Hareketi olarak, yıllardır kimsenin yapamadığını yaptık. Sendika ağalarının tahtlarını sarstık. Koltukları sallanmaya başlayan sendikacılar ne yapacaklarını şaşırarak sağa sola saldırmaya başladılar. Bizler bugün liste olarak kazanamadık ama uzun vadede işçilerin kazandığını düşünüyoruz. Biz taşları yerinden oynattık. Bu taşlar asla eskisi gibi yerlerine oturmuyacaktır.

Biz Genel Kurulumuzda, sendikalarımızın nasıl kuşatıldığını, nasıl aile şirketi haline dönüştürüldüğünü, sendikaların içindeki ayrıcalıklı profesyonel şubeler ve işçiler vasıtasıyla

korunduğunu gördük. Kendilerine göre şube yönetimleri ve üst kurul seçtiklerini gördük. Kendi iradeleri dışında hareket eden şubelere “hadlerini” nasıl bildirdiklerini gördük.

Bu Genel Kurulda sendikamızın üyeleri arasında nasıl ayrımların yapıldığını, kendilerini destekleyenlere tüm sendikamızın olanaklarının sınırsızca kullanıldığını, kendilerini desteklemeyen işçileri ise çete olarak nitelendirildiğini gördük. Delegelerin tehdit edildiğine şahit olduk. Denizli Belediyesinde çalışan ve Aydın şubemize bağlı olan kadın arkadaşımıza “seni Ankara'ya sokmaya-cağız” demelerine rağmen, arkadaşımız büyük bir cesaret göstererek Ankara'ya geldi ve kürsüden konuştu. Yine Muğla Belediyesinde çalışan kadın arkadaşımızla görüştüğümüz için korkularından bize saldırdılar. Ve arkadaşımızı bizden uzak tutmak için divanda görevlendirdiler.

Bütün saldırı ve tehditlere rağmen bu Genel Kurulda delegeler kendi düşüncelerini ifade etti. Demokratik Değişim Hareketi programını biz işçiler oluşturduk. Genel Kurulda da sınıfın nasıl değişeceğini, mücadele yöntemlerini ifade etmeye çalıştık. Demokratik Değişim Hareketi olarak, sendikalarda değişimin gerekliliğine inanıyoruz. Sendikal bürokrasiye karşı mücadelemiz devam edecektir. **Belediye-İş'ten bir DDSB'li**

26-27 Kasım tarihleri arasında Belediye-İş Genel Kurulu gerçekleştirildi. Divan başkanlığını Tek Gıda-İş Genel Başkanı Mustafa Türkel'in yaptığı Genel Kurul'un ilk gününde siyasi partilerinin temsilcileri, milletvekilleri ve delegeler konuşma yaptı. Koltukları sallanan sendikacılar “işçiler burada çeteler nerede” sloganı atarak işçileri birbirlerine karşı kışkırtmaya çalıştılar. Delegelerin konuşmalarında Radikal gazetesinde manşetten çıkan haberler ana gündem maddesini oluşturuyordu. Mevcut yönetim yanlısı sendikal bürokrasi hastalığına tutulmuş olanların genel başkanlarının, yönetimde olduğu süre boyunca akrabalarına sendikamızın tesislerinde iş ayarlamasını savunmaya geçmeleri çok trajik bir durumu ortaya koydu.

Bürokratik statükocu anlayışların temsilcileri işçi sınıfının örgütü olması gereken sendikaları kendi iktidar alanları olarak gördüklerinden kaplıkları yerleri terk etmemek uğruna her türlü

DEĞİŞİM KAÇINIIMAZDIR!

yol/yönteme başvurdıkları bir Genel Kurula daha şahit olmuş olduk. Dillerine işçi ve emekçi söylemlerini dolayarak işçilerde bilinç bulanıklığı oluşturmaya çalışmakta ve bu sayede koltuklarını korumaya çalışıyorlardı.

İşte tam da bu noktada **Demokratik Değişim Hareketi** ortaya çıktı. Sendikal mücadelenin dibe vurduğu, sendikaların sınıftan koptuğu, işçilerin sorununa çözüm üretmediği bir dönemde değişim kaçınılmaz bir ihtiyaç olarak kendini dayattı. Buna öncülük eden sendikacılar daha işin başından seçimi kazandı, çünkü karşılarında hiçbir muhalefet görmeyen Belediye-İş yönetimi istediği gibi yıllardır at koşturuyordu.

Değişim Hareketinin oluşturduğu sarsıntıdan sallananların elleri ayaklarına dolaştı, dilleri per-

vasızlaştı, çamurlarını sıçratmayla uğraştılar.

Değişim Hareketi ile işçiler kazandı çünkü muhalefet edilemez, karşı durulamaz zannedilen bürokrasiye karşı birlik olmayı öğrenmeye başlamışlardı.

Karşılarında hiçbir muhalefet görmeyen Türk-iş bürokratları Değişim Hareketinin önünü kesmek için oyun çevirmekten, işçilerle sınıftan yana olanlar arasına barikat kurmaktan geri durmadılar. Yaptıkları konuşmada gelecek plan ve programlarından bahsetmektense yalan, karalama, “sol” işçi ve emekçi söylemleri ile işçilerin bilinçlerini bulandırmaya ve kendi kirlerini bu sayede kapatmaya çalıştılar.

Seçimde yeniden yönetime gelmeleri onlar için bir başarı gibi gözükse de Değişim Hareketi başlamıştır. Ve bu sadece bir başlangıçtır. Bir ihtiyaçtır. Türk-İş'te değil sendikal bürokrasinin hâkim olduğu ve çürümenin başladığı her yerde değişim kaçınılmazdır. **Bir DDSB'li**

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

BELEDİYE-İŞ'TE GENEL KURUL DEĞERLENDİRMESİ

Sendikaların işçilerin en temel örgütlenme aracı olduğunu tüm işçiler bilirler. Ancak onun öneminin ve değerinin yeteri kadar farkında değillerdir. Bu nedendir ki işçiler sendikaları kendilerine ait yerler olarak görmezler, daha çok ücretlerini artıran, avukatlığını yapan bir kurum gibi görürler.

Ancak sermaye ise, sendikaların ortaya çıktığı günden bugüne kadar sendikaları kontrol altında tutmak için her döneme uygun politikalar geliştirmektedir. Bazen siyasal iktidarların tüm gücü ve olanaklarını kullanırlar, bazen de sendikaların başındaki sendikacıları kontrol altında tutarak sendikaları denetimlerinde ya da etki alanları içinde tutmak isterler. Tüm bunların yapılmasını sağlayan ya da olanaklı kılan ise sınıfın kendi iç örgütlülüğünün yeterli düzeyde olmamasıdır.

İçerisinden geçtiğimiz bu dönemde işçi sınıfının temel örgütleri sınıfın dışındaki sarı, bürokratik ve gerici anlayışlar tarafından kuşatılmıştır ve sınıfın hareketini ve mücadelesini bloke etmeye çalışmaktadır.

Sendikal hareketin bugün geri olması elbette tek başına sendikal durumun geri olmasıyla açıklanamaz. Ancak uzun dönemdir sınıf hareketinin geri ve durağanlığı sendika bürokrasisini oldukça büyütüştür. Artık sendikal bürokrasi bu süreçte en çok tartışılan ve üzerinde durulan noktalardan birini oluşturmaktadır. Bugün Belediye-İş'te yaşanan Genel Kurul ve sonrası dönemdeki süreçte bunları daha açık olarak görmektediriz.

Belediye-iş Sendikası Türk-İş içerisinde en güçlü üyeye sahip ilk beş sendikadan biridir. Üstelik Türkiye'nin her coğrafi alanında örgütlüdür ve yerelerde de etki gücü bulunmaktadır. Üstelik yakın gelecekte de en çok örgütlenme imkânı ve gerçeğine sahip bir alanda bulunmaktadır. Yerellerdeki etki gücü, sendika içindeki örgütlenmesinde düzenlemeyi de beraberinde önemli kılmaktadır. Bu sadece Belediye-İş'te değil, DİSK'e bağlı Genel-İş ile Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş sendikaları için de geçerlidir. Bu sendikaların aynı alanda aynı düzeyde ve büyüklükte olmaları, bu alandaki yerel yöneticilerin sendikaları kendileri için nasıl kullanmak istediklerini de göstermektedir. Bunu yerellerdeki siyasal değişimlerde sendikaların nasıl değiştiğini de görerek anlayabiliriz. Bu nedenle hizmet işkolundaki sendikalar bu süreçte en dikkatle izlenen sendikalardandır. Belediye-İş de bunların içinde en çok izlenen ve dikkate alınan sendikalardan biridir. Bunu bu Genel Kurulda bir kez daha gördük.

Bu nedenle böylesi bir sendikanın yönetiminde kimlerin olacağı dikkatlice, herkes tarafından izlenmektedir. Üstelik bunun direkt belediyelerde örgütlü olması bu önemi daha da artırmaktadır.

27-28 Kasım günlerinde yapılan Genel Kurul da, işçilerin yanı sıra herkesin dikkatini çekmiş ve taraflar oluşmuştu. Bütün siyasal partiler taraflarını Genel Kurul'da açıkça ifade ettiler. Hatta bizlerle yapılan görüşmelerde bizimle birlikte olduğunu söyleyen BDP bile Genel Kurul'da mevcut yönetimin yanında bizim karşımıza çıktı.

Belediye-İş Sendikası Genel Kurul süreci başlarken biz Demokratik Değişim Hareketi olarak bir muhalefet hareketi oluşturduk. Bu muhalefet çizgimiz ile asıl olarak istediğimiz yalnızca sendikanın yönetiminde değişiklik

konulan bu çizginin kamuoyunda yeteri kadar anlaşılmadığı halen ortadadır. Genel olarak bu çıkışın iç tartışma olarak algılanması söz konusudur. Bunu sendikal bürokrasi de özel olarak bu şekilde bir iç mesele olarak göstermek istemektedir. Ancak ortaya koyduğumuz çıkışın Genel Kurul sonrası yansımalarına bakıldığında da aslında ne kadar önemli bir yerde durduğu ortadadır.

Genel kurul süresinin çok kısa sürede içinde olmasından dolayı öncelikle hareketimizin amacı ve çıkış noktasını istediğimiz kadar anlatma olanağını bulamadık. Çalışmalarımızın az insan üzerinden yürütülmesi ve olanaklarımızın çok sınırlı olması bizim dezavantajımızdı. Ancak tüm bunlara rağmen yaklaşık kırk beş gün gibi kısa sürede gerek kamuoyunda gerek sendikamız içinde ciddi bir hareket oluş-

turulabilmiştir. Her ne kadar, Türkiye'nin her yerine ulaşamamış, her delegeyle buluşamamış olsak da, Belediye-İş'te bir muhalefet oluşmuş, her yerdeki delege ve işçiler bizi duymuştu. **Artık yapmamız gereken sendika içindeki tartışmaları bir örgütlülüğe dönüştürmeye gelmişti.**

Biz Demokratik Değişim Hareketi olarak, bu Genel Kurul sürecine başlarken sendikalarımızın genel yapısı hakkında bir tespit yapmış ve süreci de onun üzerine oturarak yürümüştük.

“Bugünkü işçi sendikalarındaki mevcut profesyonel sendikacıların oluşturacağı ya da yapacağı çaba ile asla sendikal hareketin işçi sınıfı çıkarları doğrultusunda ileri noktaya taşınması ya da değişmesi mümkün değildir.”

Bu nedenle bu sendikal tablonun ne kadar zor değişeceğini biliyorduk. Bunun farkında olarak yola çıktık. Eminiz ki bu zor görev ancak işçiler içinde örgütlendiğimiz takdirde kolayla dönüşecek ve bugün olmasa da gelecekte işçilerin kazanacağı bir sendikal anlayışın iktidara gelmesinin adımlarını atacağız. Bunun için sendikal bürokrasi ile kapışmak gereklidir. Gerekirse bu anlamda feda olmayı göze almalıyız. İşte Demokratik Değişim Hareketinin oturduğu zemin ve üzerinde yükselmek istediği anlayış budur.

Genel Kurul'daki yaşananları satırbaşları ile sonuçları bakımından kısaca ortaya koyalım.

- Bu Genel Kurul süresince işçilerin temel örgütleri olan sendikalarımızın nasıl kuşatıldığını, bu kuşatmanın da sendikalar içindeki ayrıcalıklı profesyonel şubeler vasıtasıyla korunduğunu gördük.

- Bu Genel Kurul'da Belediye-İş Sendikası'nın başkanının kendi özel aile şirketi gibi nasıl

yapmak değildi. **Bunu yapmak gibi bir niyetle başlasaydık bugünkü yönetimin bir parçası haline gelirdik.** Bunun önünde hiçbir engel yoktu. Hatta bu Genel Kurul süresince de defalarca bizlere mevcut yönetimle ortak bir liste hazırlanması teklif edildi. Bizim için ise esas olarak sendikaların içinde bulunduğu ve çıkmazları olan sendikal bürokrasinin ortadan kaldırılmasını sağlayan, tabana dayanan ve bunun gerekliliğini işçilerle birlikte yerine getiren bir **taban hareketi** yaratmaktır.

Bunun kısa bir süre içinde olmayacağını biliyorduk. Ama artık sendikal alanda söz söyleme zamanı gelmişti. Bu sözün söylenmesi dönemi ve sonuçları bizim için hesaplanmıştı. Böyle bir hareketin Genel Kurul sonrası sendika bürokratları tarafından tasfiye ile karşılaşacağını bilerek yola çıktık.

Bunu gerek ilk deklarasyonda ortaya koyduğumuz açıklama ile gerekse Genel Kurul boyunca ortaya konulan ve en son olarak da Genel Kurul'da ne istediğimizi açıkladığımız programımızla ortaya koyduk. Ancak ortaya

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

kullanıldığını gördük. Bunların ortaya konulmasında ise Genel Kurul delegelerinin alkışlayarak onay vermeleri, genel kurullarda sendikalı işçinin de hangi noktada olduğunu ve nasıl kuşatılmış olduğunu anlamamızı sağladı.

- Şubelerin genel kurullarında genel merkez ile belediye yönetimlerinin ortak iradeleri ya da daha çok sendika yöneticilerin müdahaleleri ile işçilerin iradesi dışında şube yönetimlerinin seçildiğini açıkça gördük.

- Başta AKP olmak üzere CHP ve bütün siyasi partilerin mevcut bürokratik yönetime verdiği desteği, kongre salonunda yapılan konuşmalardaki duruşları ile, geceleri delegelerin belediye başkanları ve milletvekilleri tarafından aranması ile, özel olarak şubelere olanaklar sunulmasında gördük. Bizleri asıl üzen ise başta destek vereceğini belirttiği halde BDP'nin kongre günü ufak hesaplarla mevcut yönetim lehine oy vermesi olmuştur.

- Bu Genel Kurulda başta Mustafa Türkel olmak üzere Türk-İş içindeki bütün sınıf karşıtı sendikacıların nasıl harekete geçirilerek bize karşı çalıştıklarını gördük.

- Bu Genel Kurulda sendikamızın üyeleri arasında nasıl ayrımların yapıldığını, kendilerini destekleyenlere tüm sendikanın olanakları sınırsızca ve her şey mubah sayılarak sunulurken, kendilerini desteklemeyenlere ise bir yemeğin bile verilmediğini, hatta işçileri çete yaparak bütün kirliliklerini bir kez daha gördük.

Ancak tüm bunlara rağmen bu Genel Kurulda inanıyoruz ki, sendikalardaki değişim için

- Profesyonel sendikacılığın statüsünün değişmesi gerekiyor. Bu nedenle yöneticilere ödenecek ücretin düşürülmesi ve sınırlandırılması, dört yılda bir alacakları yüksek tazminatların kaldırılması gerekiyor.

- Uzun yıllar sendikaların başında kalarak bürokrat yapının oluşmasını engellemek için bu yapının kaldırılması, başta genel merkezler olmak üzere şubelere doğru profesyonel yöneticiliğin iki dönemden fazla kalmaması sağlan-

malıdır.

- Sendikalar bir işletme değil, sınıfın örgütleri olmalı, bu nedenle tüm tesisleri bir okul gibi eğitim ve örgütlenme için kullanılmalıdır.

- Sendikaların tüm harcamaları şeffaf olmalı ve gelir giderler ile yöneticilerin aldıkları ücretleri tüm işçiler bilmelidir.

- Sendikaların gelirleri grev, direniş ve örgütlenme ile eğitime harcanmalıdır. Yani sınıftan alınan aidatlar sınıfa geri verilmelidir.

İşte bizler bu Genel Kurul'da kısaca bu anlayış etrafında tartışmaları yürüttük.

Bugüne kadar bunların az konuşulduğu sendikalarda bizler Genel Kurul boyunca sendikamızda bunların olmasını sağlamaya çalıştık.

Buna rağmen uzun zamandan beri bir sendikanın Genel Kurulu'nda ilk defa işçiler konuşabilmiştir. İşçiler kendi çaba ve emekleri ile konuşmalarını tüm baskılara rağmen yapmışlar, düşüncelerini ifade etmişlerdir. Yani değişim hareketinin programını işçiler oluşturdu ve onlar Genel Kurul'da savundular.

Tüm bu çaba ve inancımız sendikamızdaki mevcut anlayışın eksenini bozmuştur. Öyle ki, Genel Kurul'a sopalara sokulduğunu gördük. Genel kurulda konuşmak isteyen ve işten atılan işçinin üzerine nasıl yürüdüklerini ve saldırdıklarını gördük. Bu durum bahsini ettiğimiz sendikal bürokrasi ve gerici yapının hangi noktada olduğunu da göstermektedir. Sendikaları kendi yerleri görenlere sultaları oynatılınca ne kadar acımasız bir tutumla karşılaşılabileceğini Belediye-İş Genel Kurulunda yaşadık. Nihat Yurdakul ve şirketi açığa çıkmıştı. Kısacası karizma bozulmuştu. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Bizler taşları yerinden oynatmıştık. Oynayan taş artık eskisi gibi yerine oturmayacaktır.

Ortaya çıkan tablo genel anlamıyla genel yönetimi oldukça rahatsız etmiştir. Bu rahatsızlığı kongre boyunca şube yöneticilerinin maaşlarının ödenmemesinden, şubelerimizin araç yakıtlarının kesilmesinden görmekteyiz. Bundan sonraki süreçte özellikle İstanbul ve muhalif şubelere müdahalelerin daha da artacağını biliyoruz.

Kongremizde gözlemlenen diğer bir husus da Türk-İş içindeki durumdu. Önümüzdeki süreçte de Türk-İş'in yeniden dizayn edileceğini açıkça göstermektedir. CHP'li milletvekillerin Genel Kurul'da söyledikleri "*Nihat Yurdakul'u biliyoruz ama bilerek destekliyoruz. Çünkü diğer grupta kontrol edeceğimiz kimse yok. Bu nedenle bugünkü yönetimi destekliyoruz. Bir de Türk-İş'in yeniden ya-*

pılanması gerekiyor" diyerek bunu Mustafa Türkel ve Nihat Yurdakul üzerinden yapacaklarına işaret etmişlerdi. Bu durum zaten Genel Kurul'da da çok açıkça görüldü.

Bu Genel Kurul ile diğer genel kurullar arasında gördüğümüz önemli bir fark ise daha önceki siyasi ayrışmaların artık yok denecek kadar azalmasıdır. Bu Genel Kurul'da aynı siyasal yönde düşünenlerin farklı listelerde olduklarını, hatta önemli tartışmalara neden olan bir tabloyu gördük. Bunun iki sonucu önemli; **birincisi**, işçiler sınıfsal bakarak kimin ne yaptığına baktılar ve desteklemeleri gerekiyorsa desteklediler. Bu bizim açımızdan önemli görülen bir noktaydı. **İkincisi** ise aynı siyasi yapı fark etmeden çıkarları için birleşenler daha açıkça görülmeye başlandı.

Bugünkü işçi sınıfının gerçekliği ve 1980 sonrası toplumun genel yapısı göz önüne alındığı için ideolojik eksenden ziyade birleştirici ortak argümanlar kullanmayı tercih ettik. Genel Kurul sonrası ortaya çıkan manzara bize bunu gerçekleştirdiğimiz oranda sendika ağalığına karşı nasıl bir ortak güç oluşturduğumuzu ve oralarda nasıl tedirginlik yarattığını göstermiştir. Bu bağlamda Belediye-İş Sendikası'nda olup biten yolsuzluklar, haksızlıklar ve savurganca kullanılan sendika kaynakları işçiler tarafından şeffafla yönetilir hale getirilmesi açığa çıkarılacaktır.

Yukarıda sayılan olumsuzlukları açıklamak adına Genel Kurul'daki bir şube başkanının "*bizler bazen küçük çıkarlarımız için bazı şeylere göz yumuyoruz*" ifadesi manidardır. Bu, profesyonel sendikacıların durumunu açıklamaya yeter durumdadır. Sendika bürokrasisi bu muhalif yapının dağıtılması ve tasfiye edilmesi yönündeki saldırısını sürdürecektir. Saldırıya ilk olarak İstanbul'da bulunan şubelerle başladıklarını bugün görmeye başladık. Hemen olağanüstü kongreler, temsilcilerin atanmaması, salonların kapatılması bu sürecin hızlanacağını gösteriyor. Bizim de bu süreçteki mücadelemiz sürecektir.

Sonuç olarak Demokratik Değişim Hareketi bu Genel Kurul'da kişilere karşı değil mevcut statükocu anlayışa karşı, kuralların kişilerin keyfine işlemediği ve tüzüklerin işçilerin hak ve menfaatleri adına yapılandırıldığı bir yapı için yola çıkmıştır. Bundan sonra da mevcut yönetimin baskılarına ve saldırılarına karşı bugün olduğu gibi bu yapısını koruyarak mücadele edecektir. Bunu sadece yönetime gelmek için yapmadığından sınıfın temel sorunları ve çıkarlarında yerini alarak yaptı ve yapacaktır. Demokratik Değişim Hareketini oluşturan şubeler olarak yukarıdaki anlayışın temsilcileri ve savunucularıyız. Bu nedenle bu oluşumun mücadelesinin içinde yürüyeceğiz. Bunu geliştirerek ve güçlendirerek mücadelemizi sürdüreceğiz.

Belediye-İş DDSB

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

BELEDİYE-İŞ SENDİKASINDA İÇ MÜCADELEDEN SENDİKAL ÖRGÜTLENME SÜRECİNE

Belediye-İş Sendikası Genel Kurul sonrası yaşanan gelişmeler kamuoyunda yeteri kadar anlaşılmamaktadır. Genel Kurulda Değişim Hareketi olarak yürüttüğümüz mücadele sonrası İstanbul'da Değişim Hareketinin genel başkan adayı Nihat ALTAŞ ve Serdar Cafer ÖZKUL Hizmet-İş sendikasına geçtiler. Bu durumdan Değişim Hareketinin ne kadar geri noktaya düştüğü sonucu çıkarılmaktadır.

Demokratik Değişim Hareketini oluşturan ve genel olarak sendikal çizgisini oluşturan bileşenler içinde bizlerin payı asla göz ardı edilemez. Bizimle birlikte olanların niteliklerini ve sendikal birikimlerini biliyorduk. Bizler onlarla demokratik bir alanda, ortaya koyduğumuz ilkeler çerçevesinde biraraya geldik. Bu nedenle Belediye-İş'te ortaya koyduğumuz tutum genel kurul sonrası da devam etti. Yüzeysel değerlendirmelerle varılan sonuçlar ile genel kurul döneminde yapılan tüm olumlu tutum ile genel kurul sonrası izlenen ve bugün de sürdürülen mücadele gözardı edilmektedir.

Genel kurul sonrası Belediye-İş Sendikası Genel Yönetimi tarafından 1 Nolu Şube Başkanı Serdar Cafer ÖZKUL ile 2 Nolu Şube Başkanı Hasan GÜLÜM'ün Disiplin Kuruluna sevk edilmesi sürecinde sendika içi demokrasi için verilen mücadelenin işçiler tarafından sahiplenilmesi süreci Belediye-İş'te oldukça anlamlı bir süreçti. Aynı dönemde bu mücadeleyi göğüsleyemeyen ve süreci yeteri kadar kavrayamayanlar ise Belediye-İş'ten ayrılarak daha geri bir sendikaya üye oldular. Elbette bu durum bizi de olumsuz etkiledi. Birlikte daha iyi bir sendikal mücadele yürütürken ve bunu ileri bir noktaya çıkardığımız bir dönemde bu gelişmelerin yaşanması mücadelemizi de etkilemiştir. Ancak bizler sınıflar mücadelesinde mücadele keskinleştikçe geri düşenleri, bırakıp gidenleri biliriz, buna yabancı değiliz. Belediye-İş de bunlardan ikisini yaşadı.

Tabii ki bunlardan birinin muhalefetin en

üst düzeyde sözcüsü olarak seçtiğimiz birinin olması ve bunun gittiği yerin Belediye-İş Sendikası'ndan geri ya da sendika dahi olmayan, işverenlerle büyüyen ve gelişen bir sendikaya geçmeleri olumsuzdur. Hatta bunların bizim gücümüzü ve enerjimizi kullanarak bu süreçte büyümeleri bizim açımızdan da olumsuz bir tablodur. Ve eksiklik ders çıkardığımız bir sonuçtur. Bu bizim birlikte yürüttüğümüz ve biz-zat yürüttüğümüz bir mücadelede adayları ya da tablonun görünen yüzündeki kimliği daha dikkatlice seçmemiz gerektiği sonucunu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Sınıf mücadelesinde birlikte yürüdüklerimizin niteliklerini ve yaratacağı sonucu daha derinlikle ele almalıydık. Yoksa bizim dün söylediklerimiz ile bugün devam ettiğimiz mücadelemizde bir kesinti yoktur. Yalnızca bu süreçte yürüttüğümüz mücadele bizi zayıflatmıştır.

Ancak bu sonuca bakarak mevcut sendika içinde muhalefetin yapılmasının yanlış olduğu sonucu çıkmamalıdır. Bu konuda mevcut yönetimle birlikte bir yönetim oluşturarak ileri dönemlerde parça parça değişim yapılmalıdır gibi bakış açısı bugün artık gerçekçi değildir. Çünkü mevcut yapıyla birlikte olma olanağı yoktur. Bununla birlikte olunması sendikal bürokrasinin bir parçası olmakla sonuçlanacaktı.

Bunun için bizim yaptıklarımız gözardı edilemez. Bizler birlikte yürüdüklerimize yaptıkları yanlışlarından dolayı da hemen karşılık verdik. Karşı mücadeleyi örgütledik. Bu konuda hiçbir tereddüde yer bırakmadık. Bunu yaparken karşı karşıya olduklarımızla birlikte olduk. Bu birlikte olma konusunda yanlış saptamalar yapılmaktadır.

Sendikalarda sendika içinde farklı olmak, farklı tutum almak ya da muhalefet olmak ile sendika değiştirmek arasında önemli fark vardır. Bizler sendikalarda mücadeleyi işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda sınıf sendikacılığı ilkeleri için gerekli olan mücadelemizi yürütü-

rüz. Bunun için sendikalar arasında nitelik farklılığı yoksa asla seçenek yapmayız. Bunun yerine bulunduğumuz yerlerde mücadele ederiz. Üstelik Hizmet-İş gibi işveren sendikası gibi bir alanda asla seçenek yapmayız. Hatta buralara karşı cepheden mücadele ederiz. Buralar sınıfın dinamik kesimlerin tasfiye edildiği yerlerdir. Bu nedenle asla buralarda çalışmayı esas almıyoruz.

Bu dönemde genel olarak örgütlülüklerin dağılmasına karşı bizler Belediye-İş Sendikasında mevcut sendikal örgütlülüğün korunmasını ve Belediye-İş sendikasının tasfiye edilmesine karşı her yerde durarak mücadele etmekteyiz. Bu mücadeleyi mevcut yönetim ile birlikte yapmaktayız. Bu konuda asla tereddüt etmeyiz. Sınıfın örgütlülüklerinin tasfiye edilmesine karşı yürüteceğimiz mücadelede bizimle aynı yerde olmaları onlarla aynılaştığımız sonucunu çıkarmaz.

Çünkü bizler bulunduğumuz yerlerde iç mücadeleyi yürütürken buna karşı sendika olmayan bir sendikaya işçilerin zorla geçirilmesine karşı ortaya koyduğumuz tavrın bir mücadele süreci olduğunu biliyoruz, bunun sonucu da yeni sonuçlar yaratacaktır. Bizler bu konuda hiçbir özel beklentiye girmeden mevcut bulunduğumuz alanları savunmaktayız. Bu sürecin yaratacağı yeni mücadele süreci ile şekilleneceğinin bilinmesi gerekmektedir.

Kaldı ki bizler bu hareket içinde 2 kişinin gitmesiyle hareketin bittiğini düşünen ya da böyle gören anlayışların da büyük yanılgılar içinde olduklarını görmelerini isteriz. Son Torba Yasaya katılmayan Türk-İş Konfederasyonuna karşı İstanbul şubelerinin gösterdiği protestolu tavrın en net biçimde bizim katkımızla yapıldığının da görülmesi gerekiyor. Bu tavır bizim yarın ne yapacağımızı göstermektedir. Tabii bunu görmek isteyenlere...

Belediye-İş Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

DDSB olarak yaz tatil kampından bu yana kolektif çalışmada yetersiz kalınması sebebiyle ihtiyaç duyduğumuz DDSB Toplantılarının almaya başladık. Bu toplantılar DDSB'lilerin süreci tartışması, demokratik mekanizmayı işletmesi, birbirinden öğrenmesi, paylaşması ve deneyim aktarması için oldukça önemli araçlardır.

Bu bilinçle 9 Ocak günü İstanbul merkezli bir DDSB Toplantısı gerçekleştirdik. Toplantıya Ankara, İzmir, Erzincan ve Mersin'den de katılım oldu. Toplantıda fark edildi ki DDSB'lilerin birbirinden öğrenmeye, sormaya ve tartışmaya önemli bir isteği var. Toplantıda önce alan değerlendirilmeleri yapıldı. Ankara, İzmir ve diğer illerdeki çalışmalar üzerine kısa

İstanbul DDSB Toplantılarından

sunumların ardından İstanbul'da Haber-Sen ve posta işçilerinin mücadelesi, Belediye-İş'teki gelişmeler, Deri-İş ve KESK'teki süreç üzerine sunum yapıldı. YDK'lı arkadaşlar kadın çalışması üzerine deneyimlerini aktardılar. Yine farklı sektörlerden gelen arkadaşlarımız kendi alanlarını aktardılar.

Ardından DDSB'nin örgütsel sorunları ve önümüzdeki döneme dair yaklaşımları tartışıldı, çeşitli somut görevler belirlendi.

Bu toplantıda alınan kararlara uygun olarak KESK'li DDSB'liler İstanbul'da iki kez ve

ülke çapında bir kez olmak üzere üç toplantı örgütleyip süreçlerini değerlendirdiler. Belediye-İş ve Deri-İş alanlarında alan toplantıları örgütlendi. Bu çalışmalar DDSB'nin kolektif ve yoğun çalışmalar örgütlemesini kolaylaştıran ve örgütsel gücü geliştiren bir işleve sahip oldu.

DDSB'liler ayrıca Deri-İş'in, Türk-İş Şubeler Platformu'nun, Torba Yasası Karşıtı sendikaların eylemlerine katıldı, DESA Sefaköy direnişini ziyaret ettiler.

İstanbul DDSB

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Kadına yönelik ekonomik şiddete karşı çıkalım

Ekonomik şiddet; kadını bağımlı ve fakir hale getiren, ekonomik kaynakların ve paranın kadın üzerinde bir yaptırım, tehdit ve kontrol aracı olarak kullanıldığı şiddet türüdür.

Şiddet insan yaşamının her alanında görülebilen ve dünyada giderek artan önemli bir toplum sağlığı sorunudur aslında. Şiddet türü olarak en fazla fiziksel şiddet ifade edilebilir. Oysaki fiziksel şiddet kadar sözel, duygusal, cinsel ve ekonomik şiddet türleri de kadın yaşamını olumsuz etkiler. Yazının genel amacını ise ekonomik şiddetin kadın yaşamındaki etkilerini ortaya koymak oluşturmaktadır.

Ekonomik şiddet; kadını bağımlı ve fakir hale getiren, ekonomik kaynakların ve paranın kadın üzerinde bir yaptırım, tehdit ve kontrol aracı olarak kullanıldığı şiddet türüdür. Kadının çalışmasına izin vermeme, istemediği işte zorla çalıştırma, çalışıyorsa iş hayatını olumsuz etkileyecek kısıtlamalar getirme, çalışma yaşamında ilerlemesine engel olma, kişinin maaşına, gelirin, mal varlıklarına el koyma, az para verme, para harcama özgürlüğünü elinden alma, çok az para verip yapılması mümkün olmayan şeyleri talep etme, yiyecek-giyecek gibi ihtiyaçlarını almasına izin vermeme gibi davranışlar ekonomik şiddet davranışlarıdır. Ekonomik şiddet sonucunda kadınlar fakirleşmekte, fiziksel şiddete daha fazla maruz kalmakta ve ruh sağlığı bozulmaktadır.

Yapılan bir araştırma kadına yönelik uygulanan ekonomik şiddeti iki kısımda incelenmesinin daha doğru olduğunu gösteriyor;

Aile içi ekonomik şiddet:

Çalışmada ortaya çıktığı biçimiyle aile içi ekonomik şiddetin işleme kanalları; ana, baba, kardeş, koca, evlat ve akrabalar tarafından kadının çalışmasına veya işinde ilerlemesine engel olmak ya da tam tersi zorla istemediği bir işte çalıştırarak maaşına, bankamatik kartına, gelirin veya mal varlıklarına el koymak, çalışmayı reddedip kadının gelirini harcamak, ailenin geçimini sadece kadının kazandıklarıyla sürdürmeyi istemek, kendi parasını yatırım amaçlı biriktirirken kadının parasını harcamak gibi durumları içeriyor. Bu gibi durumların yanında kadını başlık parası, süt hakkı parası ile ya da mihir⁽¹⁾ ile evlenmeye zorlamak gibi somut eylemler de ekonomik şiddet olarak görülebilir.

Ekonomik imkanları kısıtlamak, çalışan kadının ziynet eşyalarının tümünü ya da bir kısmını elinden almak, aileyle ilgili tüm maddi bilgileri eşinden saklamak, gibi fiiller de aile içi ekonomik şiddetin diğer somut halleri.

Akrabalık ilişkileri içinde ise ekonomik şiddet değişik tür ve şekillerde yaşanıyor. Kadın olduğu için mirastan mahrum edilmek, miras hakkından yönlendirilmiş bir gönüllülükle “vazgeçmek”, mal ve mülklerin sadece erkeğin üzerinde olmasını sağlamak, maldan (toprak) değil mülkten (ev, dükkan) -o da çok daha az bir kısım halinde- vermek, miras malını çok ucuza elinden almak gibi haller bu türden şiddetin içinde sayılıyor.

Yapısal ekonomik şiddet:

Kamusal alandaysa ekonomik şiddet yasalar, yönetmelikler ve genel eğilimlerle beslenen kurallar uyarınca var edilen bir şiddet türü olarak görünüyor. Eşit işe eşit ücret ödememe, kadın işi erkek işi ayrımı yapma, terfi kanallarını kadınlar için kapalı tutma, sigortasız çalıştırma, her an işsiz kalma riskiyle çalışmak zorunda bırakma, işyeri cinsel tacizi, işyeri psikolojik tacizi gibi uygulamalar bu kapsamda yer buluyor. Kadınların daha çok enformel sektöre ve esnek, yarı zamanlı, ev eksenli çalışma pratiklerine itilmesi de yapısal ekonomik şiddetin göstergeleri olarak hayata geçiyor.

Yapısal ekonomik şiddetten en fazla etkilenen çalışan kesimi ise elbette çocuklar ve kadınlar oluşturuyor. Onlar yeterli ücret alamadıkları gibi çalışmalarının karşılığı olan prestije de sahip olamıyorlar. İşverenler tuvalete gitmelerine bile karışabiliyor ya da çok izin aldıkları gerekçesiyle ücretlerini kesebiliyor. Kimi sektörlerde kadınlar sözleşmelerle hamilelikten men edilebiliyor ya da

hamilelik durumunda işveren tarafından işten çıkartılabiliyor. Gezici ve geçici işlerde çalışan kadınların durumu ise had safhada “zor ve dayatma” içeriyor.

Kadınlar toplam işin 4'te 3'ünü yapıyor, toplam gelirin 10'da 1'ini alıyor

- Dünya nüfusunun yüzde 51'ini oluşturan kadınlar dünyadaki toplam işlerin üçte ikisini yapıyor; buna karşılık dünyadaki toplam gelirlerin onda birini alıyor.

- Kadınlar dünyadaki özel mülkiyetin ise sadece yüzde birine sahipler.

- ILO verilerine göre Türkiye’de kadınların iş gücüne katılım rakamları 1955’lerde yüzde 72 iken bu oran 2009’da yüzde 24’lere gerilemiş durumda.

Birleşmiş Milletler Kadınlara Yönelik Şiddetin Önlenmesi Bildirgesi (1993), kadına yönelik şiddeti; “*ister kamusal, isterse özel yaşamda meydana gelsin, kadınlara fiziksel, cinsel veya psikolojik acı veya ıstırap veren veya verebilecek olan cinsiyete dayanan bir eylem veya bu tür eylemlerle tehdit etme, zorlama veya keyfi olarak özgürlükten yoksun bırakma*” şeklinde tanımlıyor. Bu tanımın son haline “**kurbanı ekonomik ihtiyaçların karşılanmasından yoksun bırakmak**” cümlesinin de dahil edilerek bir yandan “ekonomik şiddetin” de bir şiddet türü olduğu gösteriliyor fakat şiddet mağduru kadınları da “kurban” olarak tanımlayarak bir yandan da bu duruma meşruluk katmaya çalışıyor.

Sanayi kesiminde çalışan grup ise kamudaki özelleştirmelerden ve özel sektörün kriz nedeniyle işletme küçültmelerinden fazlasıyla darbe almış kadın işçilerden oluşuyor. Bu grubun da yapısal ekonomik şiddet ile aile içi ekonomik şiddetten aldıkları pay memurlarinkinden pek farklı değil. Onlar da sendikalı olabildikleri, emeklilik hakları bulunduğu ve sağlık sigortasına sahip oldukları için “şanslı” olduklarını düşünüyorlar.

Kadın istihdamı açısından bakıldığında en dertli sektörlerden biri de tarım sektörü. Gezici tarım işçisi kadınlar on iki saat sürekli çalışıp çadırlardaki ilkel yaşam koşullarına katlanıyorlar. Ancak onlar çok kere kazandıkları paranın yüzünü bile göremiyorlar, çünkü elçilerden paralarını alanlar genellikle koca, baba ya da erkek kardeş oluyor. Toprak sahibi olanlar içindeki kadınlar için bile tarım sektörünün sıkıntıları artarak sürüyor.

Erkek egemen sistemin kadınlar üzerinde baskı ve şiddetini her geçen gün artırıyor ve kadınlar bir tarafta neo-liberal politikaların getirdiği özelleştirme, taşeronlaştırma uygulamalarının, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarının kurbanları haline dönüşürken diğer tarafta işsizlik ve yoksulluk nedeniyle hiçbir güvencesi olmayan, bol mesaili, düşük ücretli işlerde, her an atılma korkusuyla yaşamları pahasına çalışmaya itiliyor. Aynı zamanda ekonomik şiddet, erkeklerin kadınlar üzerindeki iktidarını güçlendirirken kadınların şiddetten kurtuluş mekanizmalarına erişimini de engelliyor.

(1)

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

ILO: Öncelikli sorun genç işsizlik!

25 Ocak 2011

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO), işsizliğin ekonomik krizin başladığı 2007'den bu yana rekor düzeyde olduğuna dikkat çekerek, işsizlikte düzelmeyen 2011'de de yavaş seyredeceğini uyarısında bulundu. ILO, öncelikli sorunun genç işsizlikte olduğunu kaydetti.

2011 Küresel İşsizlik Trendi Raporu'nu açıklayan ILO, gelişmekte olan ekonomilerde bu yıl da yavaş bir iyileşme gözleneceğini belirterek, "Dünya genelinde emek piyasalarında yaşanan yüksek türevli iyileşmelere rağmen resesyonun dehşetli insanlık maliyeti hala varlığını sürdürüyor" dedi.

ILO, 2011 Küresel İşsizlik Trendi Raporu'nda, çoğu ülkede yüksek sekmeli ekonomik büyümeler yaşanmasına rağmen, küresel işsizliğin 2010'da 205 milyonda kaldığına, esasen 2009'a göre değişmediğine ve bunun ekonomik krizin arifesi olan 2007'ye göre hala 27.6 milyon daha fazla işsiz anlamına geldiğine dikkat çekiyor.

ILO, 630 milyon işçinin, yani dünyada çalışanların yüzde 20.7'si, 2009'da aileleri ile birlikte günde 1.25 dolarla geçindirmek zorunda kaldığının altını çiziyor. ILO'nun 2011 işsizlik oranı tahmini 203.3 milyon ile yüzde 6.1.

Örgüte göre, 2007-2010 yılları arasında işsizlik artışının yüzde 55'i dünya emek gücünün yalnızca yüzde 15'ini barındıran gelişmekte olan ülkeler ve Avrupa Birliği bölgesinde yaşandı. ILO, bu artışın, Brezilya, Kazakistan, Sri Lanka, Tayland ve Uruguay gibi kimi ekonomisi gelişmekte olan ülkelerde işsizlik oranları düşerken yaşadığına dikkat çekiyor.

Orta ve Doğu Avrupa'da işsizlik yüzde 9.6'ya inse de, bölgenin 2009'da yüzde 10.4 ile dünyada bölgesel işsizlik rekoru kırdığını hatırlatıyor.

Örgüte göre 2010'da işsizlerin 78 milyonu genç işsizlerdi. 2009'a göre 2 milyonluk bir azalma yaşansa da, genç işsizlik hala 2007'ye göre 4.5 milyon fazla. Ve 15-24 yaş arası işsizlik yüzde 12.6 ile hala yetişkinlerde işsizliğin 2.6 katı.

ILO, iş bulma umudunu kaybeden gençlerin bu oranlara dahil olmadığını da hatırlatıyor. Bu yüzden ILO Genel Müdürü Somavi, "Genç işsizlik dünyanın önceliği" uyarısında bulunuyor. (ANF)

DESA, Grup Suni Deri ve Yeşil Kundura'da işçilerin sürdürdükleri mücadelenin başarılı olması için uluslararası dayanışmayı büyütelim!

20 Ocak 2011

Biz ATİK olarak halen direnişte olan işçilerin haklı ve meşru direnişlerini selamlıyor ve destekliyoruz.

Son günlerde tüm dünyada yaşadığımız gelişmeler ortadadır. Başta Avrupa'da olmak üzere tüm dünyada hızla şiddetlenen bir işçi mücadelesi vardır. Daha Fransa ve İngiltere'deki eylemleri unutmadan şimdi de Türkiye'de benzer işçi direnişleri yaşanmaktadır. Daha dün TEKEL işçilerini konuşurken bugün çok daha sert koşullarda Deri işçilerinin eylemlilikleri söz konusudur.

Sendikaya üye olmanın bile işten çıkartılmaya yeterli bir sebep olduğu Türkiye'de DESA, Grup Suni Deri ve Yeşil Kundura'da çalışan işçilerinin durumu bu gerçekliği tekrar gündeme taşıyor. Durumu anlatmak gerekirse; "DESA'da işçiler üzerindeki baskı devam ediyor. Düzce'de işçi sınıfının uyanışı ve artan mücadelesi, DESA'daki işçilerin sendikaya üye olması sonucu DESA yöneticilerinin işçiler üzerindeki baskıları artmış durumdadır. Özellikle işçiler üzerinde psikolojik taciz vakaları artmaktadır."

"DESA yönetimi tarafından sendikaya üye olan işçiler gün boyu kameraya çekilerek göz hapsine almakta, özellikle kadın işçiler yönetim tarafından çağrılarak sendikaya üye olup olmadıkları sorgulanmakta, istifa etmeleri için baskı uygulanmaktadır."

"Sağlığa zararlı kimyasal maddelerin kullanıldığı bölümlerde havalandırmalar düzenli açılmayarak işçilerin sağlığı ile oynanmakta, işçiler üzerinden yapılan baskılarla sendikadan DESA'ya girmesi, işçilerin kendi sendikal örgütünü kurması engellenmek istenmektedir."

"Çorlu'da işçilerin sosyal ve anayasal haklarını koruma ve geliştirme temelinde örgütlenme hakları için yürüttükleri çalışmayı gerekçe göstererek Grup Suni Deri'de işçilerin

bir kesimi işten atılmak istenmiştir."

Deri-İş Sendikası 14 Ocak 2011 tarihli başkanlar kurulu bildirgesinde özellikle bu duruma yer vermiştir. Görülmekte ki gelişen işçi mücadelesi tüm dünyada farklı engellemeler ve saldırılarla karşılaşmaktadır. Nitekim Avrupa'da patronlar direnişçi işçilerin üstüne polislerle saldırırken Türkiye'de şu anda bu durum çok daha gerici ve gayri-insani uygulamalarla gerçekleştirilmektedir.

Örgütlenmek ve demokratik hakları talep etmek tüm yeryüzünde "en doğal hak" olarak tabir edilirken DESA, Grup Suni Deri ve Yeşil Kundura'da çalışan işçilerin bu hakkının gasp edilmesi kadar tahammül sınırlarını zorlayan bir olay olamaz. Özellikle "demokrasi" güfteleri okunan Türkiye'de, halen sendikal mücadele tüm yasal düzenlemelere karşı halen "illegal" gibi lanse edilmekte, bu mücadeleye katılan işçi ve emekçiler işkence niteliğindeki uygulamalara göğüs germek zorunda kalmaktadır. Örgütlenmek ve özlük hakları için mücadele vermek hepimizin en doğal hakkıdır ve vazgeçilmezidir.

Biz ATİK olarak halen direnişte olan işçilerin haklı ve meşru direnişlerini selamlıyor ve destekliyoruz. Ayrıca bu patronların güç bulduğu ticari ilişkilerin birçoğu Avrupa'dadır. İşçi mücadelesinin enternasyonal olduğunu unutmamak gerekir. Her direniş farklı desteklere ihtiyaç duyar. İşte bu desteği tüm dünyada yaptığımız gibi Türkiye'deki işçilere de göstermek için; emekten yana olan kişi ve kurumları direnişteki işçilere destek vermeye çağırıyoruz.

**Avrupa Türkiyeli İşçiler
Konfederasyonu**

Biz ATİK olarak halen direnişte olan işçilerin haklı ve meşru direnişlerini selamlıyor ve destekliyoruz.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNE YÖNEÜK SALDIRILAR ARTARAK DEVAM EDİYOR!

Ülkemizde de egemenlerin “YÖK’ü Kaldıracağız! Özgür ve Güvenli Bir Üniversite” söylemleriyle saldırılarını daha da boyutlandırdığı bir sürece girdik.

Öğrenci eylemleri uzunca bir süredir neredeyse hız kesmeden ülke gündeminde yerini alıyor. Avrupa’da alevlenen ve militan eylemlere sahne olan öğrenci eylemleri gözleri bu ülkelere çevirirken ülkemizde de egemenlerin “YÖK’ü Kaldıracağız! Özgür ve Güvenli Bir Üniversite” söylemleriyle saldırılarını daha da boyutlandırdığı bir sürece girdik.

Üniversiteler daha döneme başlarken üniversitelerde sivil polisler özel odaların tahsis edilmesini içeren bir genelgeyle dikkatleri çekti. “Özgür ve güvenli bir üniversite” söylemiyle ortaya atılan bu genelge daha ilk günden biz öğrencilerin yoğun tepkilerine neden olmuş ve önümüzdeki süreçteki saldırıların habercisi olmuştur. Bu genelgelelerin akabinde ülkenin dört bir yanındaki üniversitelerden her gün faşist saldırı haberleri yine biz üniversitelilerin gündemine oturdu. Sivil faşist saldırılar, çevik kuvvet ve ÖGB saldırıları hemen her üniversitede artarak yaşandı. Bu saldırıların nedeni kimi üniversitede bildiri dağıtmak oldu, kimi üniversitede her zaman yapılan afişler kimi üniversitede ise sadece devrimci ve demokrat-yurtsever bir öğrenci olmak oldu.

Saldırıların artarak devam ederken birçok kesim YÖK’ü yoğun bir şekilde tartışmaya devam etti. Kurulduğu günden bugüne öğrenci gençliğin hedefine oturttuğu YÖK nasıl olduysa kaldırılma söylemiyle yaklaşık 30 yılın sonunda egemenlerin diline düştü. Elbette bunca saldırı geçmişinin ardından YÖK bu saldırıların tarihte bırakılması adına tartışılmıyor. 2009’da yapılan Bologna Süreci toplantısının kararlarını hızlı ve etkin bir şekilde hayata geçirmenin formüllerini ararken YÖK de bu kesimler tarafından tartışılıyor. Emperyalist patentli bu proje üniversite gençliğinin geleceğini daha fazla karartırken egemenler bu saldırıları hayata geçirmekte belli ki yetersiz kalacak YÖK kurumunu kaldırmaktan ve/veya geliştirmekten bahsetmektedir. Bunun nedeni başta da ifade ettiğimiz gibi YÖK’ün yerine alternatif olabilecek ve proje kapsamındaki saldırıları daha etkin gerçekleştirebilecek bir kurum yaratma hedefidir. Diğer taraftan tarihten bugüne halk gençliği tarafından belli bir düzeyde teşhir olan YÖK’ü kaldırma söylemleriyle halk gençliğini

sisteme yedekleme çabası gütmektedir.

YÖK üzerinden tartışmaların somutlandığı nokta ise Erdoğan’ın Dolmabahçe’de rektörlerle yaptığı toplantı oldu. Toplantıya temsilcileri aracılığıyla hazırladıkları dosyayı yollamak ve eylem yapmak isteyen Genç-Sen’lilere polis uyarıda dahi bulunmadan azgınca saldırırken gündem yine öğrenciler üzerinde yoğunlaşmıştı. Eylemde öğrenciler biber gazı ve coplarla darp edilmiş, polisin darp etmesi sonucunda hamile olan bir kadın arkadaşımız çocuğunu düşürmüştü.

Gündem hiç olmadığı kadar öğrenci eylemleri ve talepleriyle dolarken **Süheyl Batum** ve **Burhan Kuzu** yapılacak eylemlere karşı uyarılmalarına rağmen gövde gösterisi misali Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesine panel için gelmişlerdi. Panel günü fakülte, kolluk kuvvetleri ve sivil polisler tarafından ablukaya alınmış, panelistler sivil polislerin etten duvarıyla anfiye girmiştir. Süheyl Batum anfiye ayak bastığında kimi reformist örgütler hariç devrimci ve demokrat öğrenciler tarafından protesto edilmiş, Batum protestolara aldirış etmemeye çalışsa da öğrenciler hem sloganları hem de CHP’nin gündelde emekçilere karşı yaptığı saldırıları öğrencilerin sıralaması sabrını taşırması öyle ki kendisini protesto eden öğrencilere faşist diyecek kadar ileriye gitmiştir. Protestoların eşliğinde konuşmasını tamamlamadan salonu terketmek zorunda kalan Batum daha o akşam ana haber bültenlerinde faşist dediği öğrencilerin protestosunu “anlayışla” karşıladığını ifade ederek neredeyse kucak açtı. Protesto anında sinirlerine hakim olamayıp seçim öncesi kaygılarını bir tarafa bırakan Batum birkaç saat sonra kendini toparlayıp öğrenciden “yana” tavrını alıvermiştir.

Batum’dan sonra salona giren Burhan Kuzu daha bir kelime söyleyemeden öğrencilerin yumurta yağmuruna tutulmuş, bu sırada da öğrencilere bir dizi hakarete bulunmuştur. Burhan Kuzu’ya yapılan yumurtalı protestonun ardından birçok kesim yumurtalı protesto üzerine tartışma yürütmüş milletvekillerinden burjuva-feodal medyaya kadar her kesim bunun üzerine bir fikir ortaya atmıştır. Özellikle burjuva-feodal medya eylem tarzı olarak yumurtalı saldırıya neredeyse

güzellemler yapmış, taşlı, molotoflu eylemlerden ayrı bir yerinin olduğu, yumurtanın sadece “karizmayı” sarsacağı gerekçesiyle eylem tarzı olarak bizlere neredeyse örnek gösterilmiştir. Burjuva-feodal medya tarafından konunun hem magazinelle boyutu ön plana çıkarıldı hem de öğrenci eylemlerine doğası gereği bu çerçevede destek vererek gelişecek olan öğrenci hareketliliğini bu yöne kanalizetme çabası güdüldü.

Öğrenci hareketliliğine yönelik tüm tartışmalar yumurta eylemlerinde kitlenmişken paketten çıkarılan yeni bir saldırı da İstanbul Üniversitesi Rektörü’nün talebi üzerine mahkeme kararıyla İstanbul Üniversitesi’nin içerisinde ve Fatih sınırları içerisinde polisin gerekçe göstermeden öğrencilerin üstlerini hatta özel arabalarını dahi arayabilme yetkisi oldu. Yani yetki İstanbul Üniversitesi’ni OHAL bölgesine çeviren bir nitelikteydi. Rektör yardımcısı polise verilen yetkinin Avrupa’da artan öğrenci hareketliliği gözönüne alınarak önlem olarak alındığını ifade ederek aslında muhalif öğrenci kesiminin açıktan kendilerine tehdit unsuru oluşturduğu ve saldırıların artırılmasının sürecin ihtiyacı olduğunu anlatmıştır. Diğer taraftan kimi üniversitelerde sivil faşist saldırılar, kimi üniversitede soruşturma ve ceza süreci hız kesmeden devam etti.

İstanbul Üniversitesi’nin OHAL bölgesi ilan edilmesine tepkiler ve eylemler sürerken **ODTÜ’de “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”** talebi ve **“Başkaldırıyoruz!”** şiarıyla üniversiteden AKP Genel Merkezi’ne yürümek isteyen öğrenci kitlesi beklemedikleri bir tabloyla karşılaştılar. En demokratik hak olan eylem yapma hakkına yine devlet 3 bine yakın polisi ve panzerleriyle saldırdı. Üniversite kapısında yığınakla karşılanan öğrenciler demokratik haklarını kullanmak istedikleri ilk anda tazyikli su ve biber gazlarıyla dağıtılmaya çalışıldı. Örgütsüz öğrencilerin de ciddi bir katılım gösterdiği eylemin barışçıl geçeceği düşünülmeye karşın polisin tutumu eylemi çatışmaya çevirmiş, öğrenciler demokratik haklarına yapılan bu saldırıya militanca çatışarak tepki göstermiştir. Devrimci ve demokrat kitle örgütsüz kesimden kopmamış, çatışma boyunca - bazı devrimci güçler hariç- kitle devrimcilerle birlikte militanca çatışmıştır.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Öğrenciler hemen her yerde taleplerini ifade etmek için eylem yaparken ve polis terörüyle karşılaşırken diğer yandan üniversite öğrencilerinin sözde temsilcileri ÖTK'lar Cumhurbaşkanı Gül ile bir toplantı gerçekleştirdi. ODTÜ'deki çatışmanın akabinde gerçekleşen bu toplantıya damgasını vuran konulardan bir tanesi jaguarlı "temsilci" oldu. Cumhurbaşkanı üniversite öğrencilerinin tamamının sorunlarını altında son model otomobil olan öğrencinin temsiliyetiyle olamayacağını elbet biliyordur. Bu temsilcileri kimlerin ve nasıl seçtiğinin en somut ifadesi bu olsa gerek.

Dışarıda eylem yapan devrimci ve demokrat öğrencilere azgınca saldıranlar kendi kriterlerine göre seçtikleri temsilcileriyle danışıklı dövüş yaptılar. Cumhurbaşkanı'nın ardından YÖK Başkanı'yla toplantı yapan ÖTK'lar, toplantı sonrası katıldıkları programda yaptıkları konuşmalarla nasıl temsilciler olduklarını bir kez daha gösterdiler. ÖTK'ların programdaki konuşmaları adeta ırkçılık ve şovenizm dersiydi.

Öğrencilerin talepleri bu kesim tarafından göstermelik bir şekilde dinlenirken Başbakan'ın öğrencilerle yapacağı toplantıyı Erzurum'a aldığı haberi geldi. Belli ki Erdoğan yapılacak öğrenci eylemlerinden fazlasıyla korkmuş ve sağsağlim

Bologna Projesi kapsamında üniversite gençliğine yönelik saldırılar artarak devam etmektedir

toplantıyı bitirebileceklerini düşündüğü yere almış, büyük şehirlerde yapmayı göze alamamıştır. Diğer taraftan yapılacak toplantıya ÖTK'ların hepsini davet etmeyişi büyük dikkat çekmiştir. Kendi gibi düşünmeyenlerin herbirine cephe alan bu anlayışın kendi kriterlerine göre seçtikleri ÖTK'ların hepsini dinlemeye dahi tahammülü yoktur. Hükümeti sınırlı çerçevede eleştiren, ancak devrimci özden oldukça kopuk olduğu açık olan bu ÖTK'ları dahi dışarıda bırakacak kadar acizler.

Sonuç olarak Bologna Projesi kapsamında

üniversite gençliğine yönelik saldırılar artarak devam etmektedir. Bunca gündem ve egemenlerin yaklaşımları saldırıların daha da artacağına işaret ediyor. Yapılan tüm saldırılar ve sözde toplantıların 2009'da yapılan Bologna Projesi toplantısının sonuçları olduğunu görmek hiç zor değil. Yumurtalı eylemden çatışmalı eyleme öğrencilerin tepkileri emperyalist patentli proje kapsamındaki saldırılara bağlı olarak artıyor ve artacaktır. **Sorun bu saldırılara karşı örgütlü ve birleşik bir karşı koyuşu ortaya koyabilmektir.**

Yeni Demokrat Gençlik

YDG 5. KONFERANSI GENÇLİĞİN İSYAN ZILGİTİDİR

"Bugün dünden daha güçlü, devrim mücadelesinde kararlıyız! Zafer bizim olacak, kitlelerle kazanacağız!" şiarıyla 25-26 Aralık'ta Ankara'da örgütlediğimiz 5. Konferansımızı başarıyla gerçekleştirdik.

Örgütümüzün en üst iradesi olan konferanslarımız, bir yıllık merkezi politik ve örgütsel yönelimlerimizi belirlediğimiz aracımızdır. Ayrıca demokratik işleyişi güçlendirmesi ve kurumsallaşmamıza ciddi katkıları'nın olması açısından da önemli bir yerde durmaktadır.

Bilindiği üzere YDG 4. Konferansı halk gençliğinin kendisine yönelik saldırılarına karşı aktif ve militan bir tutum geliştirmesi gerektiğini tartışmış ve bu yönlü bir pratiğe hayat vermenin başlangıcı olmuştur. 4. Konferansta, devrimci hareketler tasfiyecilik dalgasından etkilenirken, YDG'nin de bu sürecin bir parçası olduğu ve halk gençliğinin militan bir mücadele hattına ihtiyacı olduğunu tartışmıştık.

Tüm alanlardan gelen yoldaşların yoğun emekleri ve verimli tartışmalarıyla ileriye atılan bir adım olma özelliğini gösteren 5. Konferansımız bu bilinçle ele alınmış ve militanlık, kitle çalışması, kitlesellik ve örgütlenme temelinde ana başlıklar ile birlikte öne çıkmıştır.

İki gün boyunca yapılan tartışmalara yoldaşlarımızın çoğu katılmış, tüm yoldaşlarımızın birbirinden öğrenme çabaları oldukça dikkat çekmiş ve konferansın niteliğini olumlu yönde etkilemiştir.

5. Konferansımıza geçen seneye oranla katılımın ciddi oranda artması ve bu oranın yeni arkadaşların ve alanların oluşturması örgütümüzün geleceğe dönük iddiasının ve kararlılığının da en güzel örneği olmuştur.

Bu yıl konferansımızı can bedeli bir mücadele yürüten ve yaz aylarında Dersim'de şehit

düşen Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Karacan yoldaşlara attettik. **Halkın Takımı Tiyatro Topluluğu**'nun Çiğdem Yoldaşla ilgili hazırladıkları **"Kara Kız"** isimli tiyatro oyunu, Dersim YDG'den yoldaşların Çiğdemlere yazdığı şarkı ve Çiğdem Yılmaz'ı YDG'de faaliyet yürüttüğü dönemlerden tanıyan yoldaşların konuşmaları hepimizi duygulandırdı, coşturdu ve bir o kadar da öfkemizi biletti.

Kararlılığımızın ve mücadelemizde bir adım ileride mevzilendiğimiz en somut göstergesi olan 5. Konferansımız YDG'nin değişme, değiştirme kararlılığı ve cüretini daha yoğun bir şekilde bilince çıkarmasına hizmet etmiştir.

1. GÜN

YDG konferanslarının öne çıkan en önemli özelliklerinden biri özeleştirel üslubun değerlendirmelerin özüne hakim olmasıdır. Konferansın ana gündemi ve geçmiş sürecin değerlendirilmesi ilk günün tartışma konuları olmuş ve meseleye özeleştirel bir şekilde yaklaşılmıştır. Bir yıllık merkezi çalışmalarımız olan Bologna Sempozyumu, şovenizme karşı kampanya, köy çalışmaları, işçi çalışmaları,

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

TEKEL direnişi, festival çalışmaları değerlendirilmiş öne çıkan olumluluklar ve yetmezlikler tartışılmıştır. Ardımızda bıraktığımız bir yıllık süreçte bir dizi yeni deneyim kazanmış bulunmaktayız. Faaliyetimizin geliştiği gözle görünür bir gerçekken, örgütümüzün daha üst düzeyde bir faaliyet örme niteliğinde olduğunun da altı çizildi. İleriye doğru atılan ciddi adımların olduğu, ancak bunun niteliğimizi tam anlamıyla yansıtmadığını, adımları büyümenin koşullarının her zamankinden daha fazla olduğuna vurgu yapıldı.

Geçmiş süreçle ilgili tartışmalardan sonra alanlar değerlendirme raporlarını sundular. Ardından alanlara yönelik sorular soruldu ve değerlendirmeler yapıldı.

Alan değerlendirmelerinin ardından ilk günün son konusu ve konferansımızın da ana konusu olan **“Örgüt Bilincimizi, Süreklileşmiş Kitle Çalışmasıyla Geliştirelim!”** sunumu yapıldı. Bu gündemde özellikle devrimci pratik meselesine vurgu yapıldı. Doğru anlayış ve politikalarımızı hayata geçirmek için sistemli ve planlı bir pratiğin mücadelenin gelişmesinin en önemli koşullarından biri olduğuna dikkat çekildi.

Pratiğe dönük tartışmalar yürütülürken halka ve örgütlü mücadeleye yönelik her türden saldırılara basitten karmaşığa ama mutlaka bir karşı koyuşun geliştirilmesi gerektiği öne çıktı. Karşı koyuşun militan bir mücadelenin en temel gerekliliği olduğu ifade edildi.

Bu başlık altında DKÖ çalışmaları da tartışıldı. DKÖ’lerde çalışma yürütme noktasında geçmişe oranla daha iyi bir noktada olduğumuz ama sürekliliği sağlanmış bir kitle çalışmasını oturtamadığımız vurgulandı. Bu kapsamda en yoğun tartıştığımız kitle örgütü ise Genç-Sen oldu.

Öne çıkan ve uzun tartışmaların yürütüldüğü bir diğer konu ise kimlik meselesi oldu. Burada kastedilen devrimci faaliyette örgütlenen gençlerin bir süre sonra derslerinden kopması ve öğrenci kimliğine yabancılaşması sorunudur. Bizi örgütleyen öz sorunlarımızdan kopmamızın kitlelerin gündemine yabancılaşmamıza sebep olduğu ve merkezi politikalarımıza yerellerde hayat verme ve kitleleri bu gündemler çerçevesinde örgütleme faaliyetimizi zayıflığı ortaya kondu.

İlk gün, Çiğdem yoldaş anısına hazırlanan duygusal anların yaşandığı **“Kara Kız”** isimli tiyatro oyunuyla son buldu. Coşkulu, umutlu ve öfkeli bitirdik ilk günü...

2. GÜN

İkinci günün ilk gündemi önümüzdeki süreçti. Bu gündeme dair konferans iradesiyle bazı kararlar alındı. Bunlardan birincisi köy çalışmalarının sürekliliğini ve bu yıl başlattığımız işçi çalışmalarının sürekliliğini sağlamaktı.

Önemli bir diğer somut adımsa uzun süredir örgütümüzün gündeminde olan ve yoğun tartışmaların yürütüldüğü Bologna Süreci’ne dair oldu. Bu yıl **Bologna Süreci kapsamında hızlanan saldırılara karşı kampanya örgütleme kararını aldık.** Bahar döneminde startını vereceğimiz kampanyayı, bu döneme kadar yoğun bir hazırlık süreciyle geçirme kararı aldık.

Önerilen bir başka konu ise, konferans öncesinde yaptığımız divan toplantılarını yılda 3 kez yapmak oldu. Bu karar kuşkusuz hem deneyimlerimizi daha sık paylaşma hem de merkezi anlamda her dönemi daha iyi planlamak için olumlu olacaktır.

Üniversitelerde yükselen saldırılar...

Üniversitelerde giderek yükselen saldırılarla ilgili yapılan sunumda Avrupa’daki ve ülkemizdeki öğrenci hareketleri değerlendirildi. Son süreçte egemenlerin dipten gelen dalgaya karşı aldıkları sıkı önlemlerden de anlaşılacağı gibi (sivil polisler üniversitelerde oda tahsis edilmesi, polis-idare-ÖGB işbirliğinin artması, sivil

Pratiğe dönük tartışmalar yürütülürken halka ve örgütlü mücadeleye yönelik her türden saldırılara basitten karmaşığa ama mutlaka bir karşı koyuşun geliştirilmesi gerektiği öne çıktı.

faşist saldırıların egemenler eliyle tırmandırılması gibi) saldırıların artacağı ve buna karşı örgütlü bir karşı koyuşun sağlanması gerekliliği tartışıldı.

Kadın Komisyonları...

En yoğun tartışmaların geçtiği gündemlerden biri de Merkezi Kadın Komisyonu’nun geçmiş dönem raporu oldu. Raporda yeterli olmasa da kadın çalışmaları noktasında attığımız adımların örgütümüzün profilini değiştirdiği, örgütümüzdeki kadınların mücadeleyi büyütmeye noktasında bugün dünden daha inisiyatifli olduğu gibi vurgular öne çıktı. Ayrıca önümüzdeki süreçte dair Türkiye Kürdistanı’nda birçok kadın yoldaşımızın bulunduğu, bu bölgedeki

her ilden bir yoldaşımızı Merkezi Kadın Komisyonu toplantılarına düzenli olarak katmakta güçlük çekmemizden ötürü Türkiye Kürdistanı Bölgesel Kadın Komisyonu kurma önerisi getirildi. Yoğun tartışmalara neden olan komisyonun, ihtiyacın bir ürünü olarak görülmesi gerektiği ve bölgeye özgü kadın çalışmalarının oluşturulmasına da hizmet edeceği ifade edildi ve öneri oy çokluğuyla kabul edildi. Merkezi Kadın Komisyonu üyeleri konferans iradesiyle yeniden seçildi.

Kürt Halk Gençliği’ne Yönelik Saldırılar...

Yoğun tartışmalarla geçirdiğimiz gündemlerden biri de Kürt Halk Gençliği’ne Yönelik Saldırıları. Bu gündemde Türkiye Kürdistanı’nda özgün çalışmalar yürütülmesinin yanı sıra bölgenin dışında da çok ciddi bir kesimin yaşadığı ve her alanda Kürt Halk Gençliği’ne yönelik çalışmalar yürütülmesi gerektiği vurgulandı. Bu noktada en somut öne çıkan mesele ise barajlara karşı çevre çalışmalarının yapılması ve dergide Kürtçe yazıların yayınlanması oldu. Ayrıca iki dil üzerinden çalışmalar yapmanın önemine de vurgu yapıldı.

Liseli Gençlik...

Liseli Gençlik gündemi de yoğun ve verimli tartışmalarla geçti. Liseli yoldaşlarımız sunumunda liseli gençliğin yaşadığı özgün sorunlara ve bu kapsamda yürütülmesi gereken çalışmalara değindi. Bu gündem kapsamında öne çıkan en önemli sorun ise lise çalışmalarına dair örgütümüzün çok ciddi deneyimleri olmasına rağmen bu deneyimlerin aktarılmamış olmasıydı. Liseli yoldaşlarımızın zaman sıkıntısına rağmen ısrarla tartışmak istediği ve canlı geçen gündemlerdendi.

ATİK YDG’nin de sunumuyla zenginleşen konferansımızda yaşadığımız zaman sıkıntısından kaynaklı bazı gündemleri tartışamamış olsak da diğer gündemlere dair uzun ve verimli tartışmalar yürüttük, somut kararlar aldık.

Konferansımız son olarak devrimci dostlarımızın yanı sıra DDSB ve Partizan adına söz alan yoldaşlarımızın mesajlarıyla son buldu. DDSB’li yoldaşlarımızın iki gün boyunca gösterdikleri yoğun emek, katılan tüm yoldaşlarımızı etkilemiştir.

5. YDG Konferansı bugün dünden daha güçlü olduğumuzu göstermiştir. Bugün dünden daha güçlüyüz; çünkü iddialarımızı hayata geçirecek iradeye ve kararlılığa sahibiz. Bugün dünden daha güçlüyüz; çünkü biliyoruz ki, Çiğdem yoldaşın kovanından çıkan her mermi, saçlarının her bir teli bizim için mücadele çağrısıdır, bugün dünden daha güçlüyüz; çünkü komünist saflardaki iradenin ışığında kararlılıkla yürüyoruz.

Yeni Demokrat Gençlik

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

Sermaye Devleti'ne Karşı Mücadelede

TEK YOL DDSB!

İşçiler, memurlar, köylüler daha doğrusu tüm emekçiler üzerindeki baskı, sömürü ve zulmün sonu gelmiyor. Memurlar, Devlet Memurları Kanunu'nun bir bakıma koruması altında oldukları için işten atılma konusunda daha rahatlar. Ancak, özel sektör çalışanlarının durumu gerçekten içler acısı. Her gün çevremizde ağır çalışma koşulları altında ezilen, sigortasız çalıştırılan, alın teri böylesine sömürüldüğü halde, biranda sorgusuz, sualsiz ve tazminatsız işten çıkartılan kişilerle karşılaşıyoruz. Bu insanlar, birdenbire ailelerini nasıl geçindirecekleri, hayatlarını nasıl sürdürecekleri düşünülmeden, vicdansız ve saygısız bir şekilde kapı önüne konuyorlar.

Çalıştıkları süre boyunca (eğer sigortaları yatırıldıysa) vergilerini kuruşu kuruşuna ödeyen bu kişilerin, bu durumlarını hiçbir devlet yetkilisi umursamıyor. Vatandaşa, etinden süttünden yararlanılan bir hayvan muamelesi yapıyor. Devlet, yine patronları koruyor. Sigortasız işçi çalıştıranlara hiçbir ceza vermiyor. İşçinin maaşını zamanında ödemeyen, işçiyi fazla mesai ücreti ödemediği insanlık dışı çalıştıran patrona hiçbir şey yapmıyor. Böylece patronların devleti, yani sermaye devleti olduğunu ispatlıyor.

Zaten bu durumun bir ispatını da vergi alırken gösteriyor. Milyonlar kazanan bir şirket patronu vergi kaçırırken, gelirini az gösterirken ses çıkarmayan, hatta onlardan az vergi isteyen devlet, bir küçük esnaf, yanında asgari ücretten (yaklaşık 600 TL) bir işçi çalıştırdığında neredeyse çalışanın yarı ücreti kadar (yaklaşık 250 TL) vergi (içerisinde sigorta kesintisini de bulunduran) vb. masraf çıkarıyor.

Hâlbuki işçi haklarını gözetken bir devletin, asgari ücretten vergi, sigorta vb. masraflar almaması, bu masrafları büyük şirketlerden, yüksek kârla çalışan işletmelerden daha fazla vergi alarak karşılaması gerekiyor. Asgari ücretten bir işçi çalıştırmanın bu kadar maliyetli olması, şirketleri ya az işçi çalıştırarak bunları ilihine kadar sömürmeye ya da sigortasız, kaçak işçi çalıştırmaya yöneltiyor.

Patronların devleti benzer uygulamaları diğer alanlarda da yapıyor. Örneğin patronların yüklü vergi borçlarını, cezalarını affederken işçinin, köylünün her türlü borcunun (örneğin köylünün kredi borcu, öğrencinin kredi borcu gibi) üzerine gidiyor, bunları tahsile çalışıyor. Evlerine haciz memurları gönderiyor. Bu haksızlıklara isyan edenleri ise polis copu, soruşturmalar, gözaltılar ve hapisane bekliyor.

İşçi, memur, emekçi yoldaşlar! Bilin ki bu haksızlıklarla, adaletsiz uygulamalarla baş etmenin yolu birlik olmaktan, dayanışmaktan, yani kısaca DDSB'li olmaktan, DDSB çatısı altında örgütlenmekten, örgütlü olarak mücadele vermekten geçiyor!

Bir DDSB'li

PTT Şube Kongresi'nden...

PTT'nin özelleştirme aşamasında Haber-Sen 2 No'lu Şube 24 Ekim tarihinde genel kurulunu gerçekleştirdi. Klasik program akışıyla beraber konuşmalarda esas gündemi PTT'nin özelleştirmesi ve hak gaspları oluşturdu. Faaliyet raporunda geçen dönem içerisinde özellikle özelleştirmelerle ilgili eylemlere katılmak en belirgin faaliyet olarak görülmüştür. Geçen dönem ülke ve dünya gündeminde ciddi yer alan TEKEL direnişine destek vermek ve sendika olanaklarını kullanmanın belli başlı faaliyetlerden olduğu dile getirildi.

Faaliyet raporunun okunup aklanmasının ardından, önümüzdeki süreçte PTT'nin özelleştirilmesini engellemek için daha etkin ve daha örgütlü bir mücadele hattının örülmesi gerektiği vurgulandı. Seçim yapılmadan önce yeni yönetim adayların ve sendika üyelerinin konuşmaları gerçekleştirildi. Konuşmaların genelinde yaşanan sorunlara çözüm üretmek noktasında gelecek dönemin çok önemli bir süreç olduğuna değinildi. Gelecek dönemde işçi-emekçi-

leri bekleyen hak gasplarının, güvencesizleştirme/geleceksizleştirme saldırılarının daha da artacağını, bunu göğüsleyebilmek için birbirimize daha sıkı tutunmamız ve dayanışmayla mücadeleyi büyütmemiz gerektiği mesajları verildi.

Haber-Sen Genel Merkez yöneticilerinin bir kısmının mevcut KESK yönetimini eleştirirken bazı yöneticilerin buna cevap vermesi dikkat çekiciydi. Kadın üye ve yöneticilerin çok az olduğu ve konuşmalarda söz alma konusunda çok geri durdukları gözlemlendi. Denetleme üyeliğine aday olan kadın üyenin kürsüye çıkarak Kürtçe konuşma yapması salonda alkışlarla karşılandı. Konuşmasında sendikalardaki kadın sorununa değinerek kadınları mücadeleye çağırdı. Konuşmaların tamamlanmasının ardından seçime geçildi. Aralarında DDSB'nin de desteklediği liste en çok oyu alarak seçim demokratik bir şekilde tamamlandı. Ancak bizce değerlendirilmeyi hak eden bazı gerçekler bundan sonraki sürecimiz içinde önemlidir. Bu gerçekler biz

DDSB'lilerin PTT'nin özelleştirilmesi gibi böylesi bir dönemde gerçekleştirilen seçime yeteri kadar önem vermediği, somut proje ve önerilerle seçime gitmediği ortadadır. Bu eksikliğimizi görerek bir önceki dönemde olduğu gibi çalışmalarımızı yoğunlaştırmak, işçileri sendikaya taşımak, sendikayı sınıf sendikacılığı çizgisine çekmek görev olarak önümüzde durmaktadır.

Bunun yanında bir önceki döneme de hâkim olan cansızlık ve mücadeleyi sahiplenmedeki yetersizlik genel kurulun havasını ele geçirmişti ve genel kurulun coşkudan ve heyecandan yoksun bir şekilde geçmesine yol açtı. Görünen odur ki Haber-Sen 2 No'lu Şube yönetimi ve üyeleri arkadaşlarımız kendi durdukları yer açısından PTT'nin kapısındaki özelleştirme tehlikesini görememişlerdir. Yaşanan bu durum ülkemizdeki mevcut sendikal anlayıştan bağımsız değildir. Fakat bunu değiştirmek bizim elimizdedir.

Ankara DDSB

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

ZONGULDAK GREVİ VE BÜYÜK MADENCİ YÜRÜYÜŞÜ

ERŞAT AKYAZILI

İşçi sınıfının en keskin mücadelesini yürüten maden işçileri bu kez bu mücadeleyi Zonguldak'tan yükseltiyorlardı

“Üç bin yıllık tarihini sorgulamayan insan, günü birlik yaşayan insandır.” Goethe

Toplumumuzun önemli problemlerinden biri toplumsal belleğinin çok zayıf olmasıdır.

Toplumca çok çabuk unuttuğumuz ve ortak bilincimizin her geçen gün biraz daha azaldığı hatta yok olduğu söylenebilir.

Toplumsal bellek, toplumların geçmişlerinden gelen birikimin, toplumun ortak bilinç ve davranışlarında etkide bulunması, geçmişin bir anlamda geleceğe taşınması olarak değerlendirilebilir. Bir toplumun köklerinin derinliği, sağlamlığı toplumsal belleğiyle ölçülebilir ve bu yanı sıra toplumsal bellek gelişkinlik ölçütü olarak düşünülebilir.

Modern devlet bireyin toplumsal belleğini eritip, bütün niteliklerinden soyutlayarak onu bir kitle (yığın) hâline getirmiştir. Gustave Le Bon, modern insanın geldiği durumu anlatırken toplumsal bellek ile ilgili iki çarpıcı yar-

ne kadar bir örgütlenme ve mücadele işi olsa da, geleceğe dair önemli etkilerde bulunmuş geçmiş deneyimlerin hep birlikte anımsanması ve anımsatılması son derece önemli bir iş olarak görülmelidir. Bu bağlamda işçi sınıfı ve biz madenciler açısından son derece önemli geçmiş deneyimlerden biri olan “Zonguldak Grevi ve Büyük Madenci Yürüyüşü”nün onuncu yılında anımsanması ve anımsatılması oldukça anlamlı olmuştur.

Zonguldak Grevi ve Büyük Madenci Yürüyüşü Öncesi: 1989 Bahar Eylemleri

x Bu dönemi tanımlayan en iyi cümle, dönemin İşverenler Sendikası Başkanı Halit Narin’in “Bundan önce işçi güldü, artık gülme sırası bizde” sözüdür. Ancak 1986’dan itibaren işçi sınıfının mücadelesi yeniden canlanmaya başladı. 1986 yılında yapılan Netaş Grevi bu hareketlenmenin başlangıcı oldu. Tüm Türki-

1980 Askeri darbesiyle oluşturulan faşist düzen, tüm toplumsal mücadeleyi bastırdığı gibi işçi sınıfının mücadelesini de sindirdi. Bu dönemde önemli hak kayıplarına uğrayan işçi sınıfı, bu hak kayıplarına karşı mücadele etme gücünü gösteremedi.

gıda bulunur: Birincisinde “kitlelerin başı çok ama beyni yoktur” derken, ikincisinde “kitleler çobanından vazgeçmeyen sürüdür” der.

Bu saptama ve değerlendirmelerin tümü, toplumu oluşturan farklı sosyolojik yapılar için de geçerlidir. Yani bir toplumun belleği zayıfsa, o toplumu oluşturan çeşitli sınıf, katman, topluluk vb yapıların da belleği zayıftır. Bu zayıflığın temel nedeni, söz konusu sosyolojik yapıların kendilerine özgü felsefe, ideoloji, kültür, siyaset vb üst yapı değerlerini taşıyacak örgütlülüğün yoksun oluşlarıdır.

Bu saptama her şeyden çok ülkemiz işçi sınıfı için geçerlidir. İşçi sınıfımız, tarihi süreçlerden gelen birikiminden habersiz, kendine yabancılaşmış, sınıf özelliklerini kaybetmiş, sonuç olarak da sınıf belleğini yitirmiştir. Sınıf belleğinin etkinliğini yeniden kazanması her

ye işçi sınıfı adına mücadele etme bilinciyle hareket eden Netaş işçilerinin ortaya koydukları mücadele, 89 bahar eylemleriyle devam edecekti.

1989 yılına gelindiğinde işçi sınıfının mücadelesi, kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelesinin de önünü açan önemli bir aşamaya ulaştı. 1989 Baharı farklı bir bahardı ve Can Yücel’in dediği gibi, hava dönmüştü, işçiden esiyordu yel.

1989 Yılı baharında sayıları 600 bini bulan kamu işçilerinin yürüttükleri görüşmelerin tıkanması, “Bahar Eylemleri” olarak bilinen ve Mart, Nisan, Mayıs ayları boyunca süren eylemlere neden oldu. İşçiler kazanmak için Türkiye’nin dört bir yanında çeşitli eylem biçimlerine başvurdular ve 3 ay süren mücadeleleri boyunca sık sık devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya geldiler. Maruz kaldıkları

şiddet karşısında geri adım atmayan işçiler bu mücadele sürecinde sınıf özelliklerini yeniden kazandılar.

Eylemler öncesinde % 35 ücret artışı öneren

Hükümet eylemler sonrasında geri adım atarak, % 142’lik bir artışı kabul etmek zorunda kaldı. 12 Eylül darbesinden sonra ücretlerde yaşanan olağanüstü kayıpların az da olsa geri alınması bir başarıydı. İşçiler haklı olarak “Biz bu toplu sözleşmeyi sokakta imzaladık” diyorlardı.

89 Baharında yapılan bazı eylemler:

- * 24 bin çelik işçisi 9 Şubat’tan itibaren 3 ay boyunca kesintisiz iş yavaşlatma, vizite, yürüyüş, sakal bırakma, yemek ve servis boykotu gibi eylemler gerçekleştirdi.
- * 21 Mart’ta Haliç ve Camialtı tersane işçileri yemek boykotu yaptıktan sonra yürüyüşe geçti. İşçiler Kasımpaşa Meydanı’nda toplanarak gösteri yaptılar.
- * Bahar Eylemlerinin başlamasından bir süre sonra Türk-İş yönetimi, 22 Mart’ta 22 sendika ve 478 bin işçi adına pasif direniş kararı aldı.
- * 4 Nisan’da “Haklarımızı alamazsak, Türkiye’yi karanlığa boğarız” diyen 86 bin TEK işçisi, yemek boykotu yaptı.
- * 12 Nisan’da Cibali ve Cevizli Sigara, Üsküdar, Bomonti Bira, Mecidiyeköy Likör, Paşabahçe Rakı, TEKEL Genel Müdürlüğü, Vergisiz Satışlar işyerlerinden 15 binden fazla işçi aynı saatlerde viziteye çıktı.
- * Cevizli TEKEL fabrikasında çalışan 8 bin işçi Kartal SSK Hastanesine kadar yaklaşık 4 kilometrelik yolu 4 saatte yürüdüler. Yürüyüşleri boyunca halktan büyük destek gördüler. TEKEL işçilerini Karayolu işçileri karşıladı.
- * 13 Nisan’da Taşkızak Tersanesi, Sahil Güvenlik Bakım Onarım işçileri ile Camialtı Tersanesinden işçiler, Haliç Tersanesi işçilerinin de katılımıyla daha da kalabalıklaştılar. İşçilerin önünü kesen polis, yürümekte direnen işçilere saldırdı.
- * Mayıs ayında 1500 Karayolu işçisi Diyarbakır’da, açtıkları toplu boşanma davasıyla, Si-

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks

verek 96. Şube Karayolunda çalışan 120 işçi ise çocuklarını toplu satışa çıkararak hükümeti protesto ettiler.

- * Askeri bir disiplinle yönetilen askeri dikimevlerinde çalışan işçiler eylemlere başladılar. Eylemler kısa zamanda ülkenin diğer bölgelerindeki askeri işyerlerine yayıldı.
- * 1989 yılı 30 bin kişinin katılımıyla en fazla kamu işçisinin greve çıktığı yıl oldu. Karabük ve İskenderun'da çalışan 20 bin demir-çelik işçisi, tarihlerinde ilk defa çıktıkları grevi 137 gün sürdürdüler.

Bu dönem yapılan eylemler yalnızca hükümet ve işverenlere yönelmedi, aynı zamanda mücadeleye önderlik etmeyen ya da her fırsatta mücadeleyi engellemeye yönelen sendikalara da yöneldi. Böylece mücadelenin işçilerin iradeleri dışında sonlandırılmasının da önüne geçildi.

Zonguldak Grevi ve Büyük Madenci Yürüyüşü (30 Kasım 1990-6 Şubat 1991)

1989 Yılında mücadelenin yükselmesi, hak kayıplarının durdurulması toplu sözleşmelerin imzalanması işçi sınıfı içerisinde önemli etkiler yarattı. Mücadele bayrağını bu kez maden işçileri devralıyordu. Tüm dünyada işçi sınıfının en keskin mücadelelerini yürüten maden işçileri bu kez bu mücadeleyi Zonguldak'tan yükseltiyorlardı.

30 Kasım'da başlayıp 6 Şubat'ta sonlanan Zonguldaklı madencilerin bu eylemlilik süreci, muazzam bir kitleyle 4 gün sürecek bir büyük yürüyüşü de içermektedir. Eylemler, bir süre sonra yapılan genel seçimlerde iktidardaki partinin değişmesine neden olacak boyutta bir etkiye sahipti.

Elbette böylesine görkemli bir eylem Zonguldak'ın, Zonguldaklı maden işçisinin mücadelesi tarihinden bağımsız gerçekleşemezdi. Zonguldak Maden Havzası, kömür üretiminin başladığı 1848 yılından bugüne kadar geçen sürede, çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için mücadele eden madencilerin ey-

Grevin ilerlemesiyle beraber Zonguldak halkı da greve müdahil oldu. Grevin dördüncü günü Zonguldak esnafı kepenk kapatarak, işçiler, öğrenciler eylemlere katılarak greve destek veriyor, yürüyüşçülerin sayıları on binlerce kişiye ulaşıyordu.

lemlerine sahne olmuştur. Havzadaki ilk eylem 1908'de gerçekleşti. Bu tarihte bir Fransız şirketi tarafından işletilen madenlerde çalışan işçiler, kendileri için kurulan dispanserin masraflarının işveren tarafından karşılanması talebiyle grev yaparlar.

O tarihten itibaren yapılan birçok eylemden sonra, 1965 Martı'nda Kozlu'da büyük bir direniş yapıldı. İki işçinin öldüğü eylem yenilgiyle sonuçlandı.

1969 yılında bu kez Alpagut'ta çalışan işçiler, aylardır ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle ocakları işgal ettiler. 35 gün süren eylem sonunda mücadeleyi kazanarak taleplerini kabul ettirdiler.

Önemli önemsiz bir dolu mücadeleye önderlik eden Zonguldaklı madencilerin bu mücadele pratiği 12 Eylül askeri darbesiyle yaratılan baskıcı ortamda bir süre kesintiye uğradı. Ancak 1986'dan itibaren yeniden hareketlenmeye başlayan işçi sınıfı 1990 da Zonguldak'ta deprem yarattı.

Büyük Grev Başlıyor

1990 yılı, Zonguldak maden işçilerini de kapsayan kamu kesimi toplu iş sözleşmelerini imzalanacağı yılı. Türk-İş'in yılın ilk yarısında imzaladığı sözleşmeler işçileri hiç tatmin etmemişti. Maden işçilerinin de aralarında bulunduğu diğer bir grup sektördeki işçilerin sözleşmeleri ise yılın ikinci yarısında imzalanacaktı. Toplusözleşme dönemleri gelen sendikalar, Petrol-İş, Genel Maden-İş, Teksif, Selüloz-İş ve Hava-İş başkanlarından bir alt komisyon oluşturuldu. Süreç sonunda sendikalar aylık ücretin net 2,5 milyon TL, yevmiyenin asgari 85 bin, azami 95 bin TL olmasını isterken hükümet bu rakamların kabul edilemez olduğunu söylüyordu.

Bu dönem toplanan Genel Maden-İş kurultayında, daha fazla beklemenin anlamsız olduğu, eylemlere başlamanın gerekliliği belirtilerek, 30 Kasım'da greve çıkma kararı alındı. Kurultayda sorunun sadece maden işçisinin sorunu olmadığı, madene bağlı bir il olan Zonguldak'ın, Zonguldaklının sorunu olduğu vurgulandı. Grev sadece ücret artışıyla sınırlı değildi. Maden ocaklarının küçültülmesi, özelleştirilmesi ve/veya kapatılmasına karşı çık-

mak da amaçlanıyordu. (2)

Kömür ocaklarının işçilerin taleplerini karşılamak kadar kâr etmediğini, bu ocakların özelleştirilmeleri gerektiğini söyleyen hükümet grev kararına karşılık, 4 Aralıkta başlamak üzere lokavt kararı aldı.

Grev başlamadan birkaç gün önce, Zonguldak'a jandarma, komando ve çevik kuvvet yığılmaya başlandı. İlk grev pankartı 30 Kasım sabahı Gelik işletmesine asılacaktı. Bu tarihi anda Türk-İş'e üye birçok sendika yöneticisi de işçilerle birlikte oradaydı. Fakat dönemin Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz bu tarihi grevin başlatılmasına katılmadı. Diğer ocaklara da grev pankartlarının asılmasından sonra sendika işçilerden evlerine gitmelerini ve haber beklemelerini söyledi. Ancak işçiler evlerine gitmek yerine sendika genel merkezinin önünde toplanarak coşkularını gösterip taleplerini haykırdılar.

Grev boyunca atıl beklemeyi reddeden işçiler yürüyüş eylemleri yapmaya başladılar. Binlerce işçinin katıldığı bu yürüyüşler düzenli bir hale geldi. Polis, tüm çabalarına karşın yürüyüşleri engellemeyi başaramadı.

Grevin ilerlemesiyle beraber Zonguldak halkı da greve müdahil oldu. Grevin dördüncü günü Zonguldak esnafı kepenk kapatarak, işçiler, öğrenciler eylemlere katılarak greve destek veriyor, yürüyüşçülerin sayıları on binlerce kişiye ulaşıyordu. Greve uluslararası işçi sınıfından da destek geliyor, başta Güney Afrika olmak üzere çeşitli ülkelerin kömür ve liman işçileri Türkiye'ye kömür gönderilmesini engelliyorlardı.

Zaman ilerledikçe grevin etkisi tüm Türkiye'ye yayılıyor, başta öğrenciler olmak üzere destekçiler çeşitli illerden Zonguldak'a gidiyor, gidemeyenler şehir merkezlerinde mitingler düzenleyerek greve destek veriyorlardı. Grevin uzaması üzerine Türk-İş 20 Aralık'ta yaptığı başkanlar kurulu toplantısında 3 Ocak'ta Türkiye çapında bir günlük "Genel Grev"e gitme kararı aldı. 4 Ocak'ta ise Ankara yürüyüşü başlayacaktı.

"Genel grev" kararı üzerine hükümet, genel grevin yasalara aykırı olduğu, o gün işe gelmeyenler hakkında soruşturma başlatılacağı ve işten atılacakları duyurdu.

3 Ocak'taki "genel grev" kararı bir günlük iş bırakma biçiminde yaygın olarak gerçekleştirildi. Zonguldak'ta ise madenciler Ankara'ya yürüyüş hazırlıklarını yapıyorlardı.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

4 Ocak sabahı, madencilere destek için diğer yerlerden gelenlerle birlikte madenciler muazzam bir kalabalık oluşturmaktaydı. Sendika yürüyüş için 1000 otobüs tuttuğunu açıklamış ama otobüsler polis engeli nedeniyle işçilere ulaştırılamamıştı. Bu durumda Ankara'ya otobüslerle gidilmesi yerine yürüyerek gidilmesi kaçınılmaz olmuştu. Yürüyüşü işçiler tarafından oluşturulan grev komitesince yönetilecekti. Yürüyüş saat 10'da başladı.

Büyük Madenci Yürüyüşü

Grev komitesinin aldığı karara göre, her ocağın işçisi kendi kortejinde yürüyecekti. Bunun bir nedeni, çok sayıda MİT görevlisinin kitlenin içine sızacağı ve yürüyüşü provoke edeceği bilgisiydi.

Yürüyüş kolunun geçtiği her yerde yürüyüşçülere müthiş bir destek veriliyor. Kimi zaman sloganlar ve alkışlar kimi zaman içecek yiyecek vb gereksinimlerin karşılanması için yöre halkı seferber oluyordu. Sınıf dayanışmasının bütün güzellikleri gösterildi.

Hükümet bu yürüyüşü engellemek için elinden geleni yapıyor, bir yandan sendika yöneticileriyle görüşürken, diğer yandan da yürüyüş yoluna barikatlar kuruyordu. İlk barikat Devrek yolu üzerindeydi. Ancak bu barikat yüz bine yakın madenci ve madenci dostu tarafından kolayca aşıldı. Yürüyüşçüleri Devrekli büyük bir coşku ile karşıladılar ve hiç kimseyi dışarıda bırakmadan ağırladılar.

5 Ocak sabahı yürüyüşe kaldığı yerden devam edildi. Devrek'ten sonra yürüyüşçülerin sayısı 10 bini aştı. Bu muazzam kitle Dorukan Tüneli girişinde ordu birlikleri tarafından durdurulmak istendi. Ancak bu barikat da kitleyi durduramadı.

Yürüyüş Mengen'e ulaşmıştı. Şemsi Denizer Mengen Belediyesi binasında yürüyüş komitesini topladı. Toplantı boyunca dışarıda kötü hava koşulları altında bekleyen işçiler, kararlılıklarını attıkları sloganlarla ifade ediyorlardı: "ölmek var, dönmek yok", "gemileri yak-tık, geri dönüş yok", "yağmur yağsa da, kıyamet kopsa da yürüyeceğiz".

Yürüyüşün üçüncü günü 6 Ocak sabahı yürüyüş yeniden başladı. Bu kez karşılaştıkları barikat, dozerler, basınçlı su araçları, panzerlerin olduğu, yüzlerce asker ve polisten oluşan muazzam bir barikattı. Barikatın önünde duran işçiler geceyi halaylarla, türkülerle, bekleyerek geçirdiler.

Geri dönüşü sağlayamayan hükümet 7 Ocak'ta,

"barikatı zorladıkları" gerekçesiyle, kitleyi yönlendiren, onları motive eden 201 işçi önderini sabah uykudayken gözaltına aldı. Böylece yürüyüşü durdurmayı planladı.

O gün Türk-İş'e bağlı bazı sendika genel başkanları, bir toplantı düzenlediler. Denizer toplantı sırasında Çalışma Bakanı İmren Aykut'tan ertesi gün için bir görüşmek daveti aldı. Toplantı sonunda "işçilerle konuşup onları geri dönemeye ikna etme" kararı alındı.

8 Ocak'ta, sabahın erken saatlerinde belediye binası önünde toplanan işçiler, "ölmek var dönmek yok" sloganlarıyla tüm meydanı inletiyorlardı. Şemsi Denizer işçilere bir konuşma yaptı. Konuşmada işçilere anlaşma zeminini yaratıldığını, Zonguldak'a dönmeleri gerektiğini söyledi. Böylece Büyük Madenci Yürüyüşü sonlanıyordu. İşçiler o gün otobüslerle Zonguldak'a taşındı ve eylem bitirilmiş-

ti. (3)

16 Ocak gecesi ABD ile Irak arasında Körfez Savaşı başlamıştı. Metal sektöründe bir aydır grev devam ediyordu. 25 Ocak'ta MESS ile Türk-Metal sendikası, hükümet aracılığıyla anlaşmaya vardılar ve toplu sözleşmeyi imzaladılar. O gün Bakanlar Kurulu, "milli güvenlik" gerekçesiyle tüm grevleri 60 gün süreyle ertelediğini açıkladı. Böylece çeşitli sektörlerde devam eden ve 115 bin işçiyi kapsayan grevler fiilen bitirilmiş oldu.

Bu kararın ardından Türk-İş Başkanlar Kurulu toplandı. Toplantıda "Savaşa karşı genel grev" yapılması talebi kabul edilmedi ve savaş karşıtı bir bildiriyle yetinildi. 6 Şubat'ta ise Zonguldak madencilerini de ilgilendiren toplu sözleşme imzalandı.

Sonuçta, yürüyüş öncesinde talep edilen 98.000 TL yerine 49.905 TL'ye imza atıldı. Böylece hükümetin grevin kırılmasından önce teklif ettiği 64.000 TL'den de geri düşmüş oldu.

Sonsöz

İşçi sınıfının ortaya çıkmasından bu yana birçok ülkede büyük işçi eylemleri olmuştur. Bu

eylemler kimi zaman sadece gerçekleştiği ülkede, kimi zaman da tüm dünyada önemli etkiler yaratmış, insanlığı daha özgürlükçü, daha eşitlikçi, daha adaletli bir düzene yöneltmiştir.

Bugün, işçi sınıfının "Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü" 1 Mayıs, "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" 8 Mart bu türden iki büyük direnişin sonucunda kazanılmış günlerdir.

Ülkemiz işçi sınıfı tarihi açısından 15-16 Haziran direnişinin ardından gelen en büyük mücadele deneyimlerinden biri, "89 Bahar Eylemleri" ve bu eylemlerin bir devamı olan "Zonguldak Grevi ve Büyük Madenci Yürüyüşü"dür.

Bu eylemler ülkemizde de demokratik ilerlemenin önünü açmış, toplumsal eşitlik ve özgürlük mücadelesinin yükselmesine neden olmuştur. Toplumsal mücadelenin bir dönem

çok önemli bir unsuru olan kamu emekçileri sendikal hareketi böyle bir sürecin sonucunda somutluk kazanmıştır.

Bu yanıyla iddia edilebilir ki, işçi sınıfı var oluşuyla, talepleriyle mücadelesiyle tüm toplumun çıkarlarını savunan biricik sınıftır.

Ancak işçi sınıfının sınıfsal özelliklerini yitirdiği, kendi öz siyaseti yerine, varlığına aykırı ırkçıgerici siyasal yönelimlerin egemenliğine girerek siyaset sahnesinden çekildiği günümüz koşul-

larında, sadece kendi sınıfına zarar vermemekte, tüm toplumun eşitlik özgürlük adalet taleplerinden uzaklaşmasıyla toplumsal gericiye de yol açmaktadır.

1) Cem KESKİN'in "Zonguldak Madencilerinin Grevi ve Büyük Ankara Yürüyüşü" yazıdan yararlanılmıştır. (http://www.marksist.com/cem_keskin/zonguldak_madencilerinin_grevi_ve_buyuk_an_kara_yuruyusu.htm)

2) Madencilerin basına ve DKÖ'lere göndermek üzere hazırladıkları metinde şu talepler de yer alıyordu: "TİS ve grev bittikten sonra; 1) Erken emeklilik ve işsizlik tazminatı, 2) 6 saatlik 4 vardiya sistemi, 3) Başka işkollarında iş akdi tazminatı ödenerek istihdam"

3) Aktaran: Sevküthân N. Karakaş, *Eylem Günlüğü - Zonguldak Maden Grevi ve Yürüyüşü*, Metis Yay., Şubat 1992

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!" K. Marks

Uluslararası Sempozyum'da Buluşalım!

“Türkiye’de ve Avrupa’da Emeğe Dönük Saldırıları ve İşçi Mücadelesi”

20 Şubat Pazar

Petrol-İş Sendikası

GÜNDEMLER

1) Emperyalist kriz ve Türkiye’de emeğe dönük saldırılar.

2) Avrupa’da işçi hareketinin mücadelesi.

3) Türkiye’de işçi hareketinin mücadelesi.

a- Türkiye’de işçi direnişlerinde elde edilen deneyimler.

b- İşçi hareketinde ve sendikalarda kadınların durumu ve sorunları.

c- Uluslararası dayanışma ile yerel işçi mücadelesi arasındaki bağ.

d- Sendikal hareketin sorunları ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele

e- Sınıfı yaşam alanlarında örgütlemek.

f- Kürt ulusundan işçilerin, kadın işçilerin ve genç işçilerin örgütlenmesinin önemi.

Ülkemizde emeğe dönük saldırıların hız kazandığı bir dönemden geçiyoruz. Torba yasa, ulusal istihdam stratejisi derken hayatımızın her alanında güvencesiz, kural dışı, kayıt dışı, esnek çalışma ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu yoğun kuşatmanın altında boyun eğmemiz, sadece ve sadece çalışmamız, kölece itaat etmemiz, her türlü insani değerden vazgeçmemiz, temel hak ve özgürlüklerden feragat etmemiz isteniyor. Kendi yarattıkları krizin faturasını biz işçi ve emekçilere çıkarmak istiyorlar. Bir yandan mevcut haklarımız gasp edilirken öte yandan sermaye sahipleri için vergi afları çıkarılıyor, türlü teşvikler sunuluyor. İstihdamı artırma adına genç nüfus yoğun bir sömürüye maruz bırakılıyor, anayasal ve evrensel haklarımızı kullanmamıza tahammül edilmiyor, sendikalarda örgütlenme özgürlüğümüz dahi yoğun bir saldırı ile yüz yüze kalmamıza sebep oluyor.

Ancak bu saldırılar karşılıksız kalmıyor. Hem Türkiye işçi sınıfı hem de enternasyonal işçi sınıfı, hem ülkemizin hem de dünyanın ezilenleri, yoksulları itiraz ediyor, başkaldırıyor. Tunus’ta, Mısır’da olduğu gibi on yıllardır

devam eden baskı imparatorlukları kağıttan bir gemi gibi yıkılıyor, diktatörler kaçacak yer arıyor. Avrupa’nın ve dünyanın birçok yanında milyonlarca emekçi sokakları ısıtıyor, haklarına sahip çıkıyor. Ülkemizde ise hem sistemin baskıları hem de sendikalara çöreklenen bürokratik ihanet çeteleri sonucunda işçi sınıfı ve emekçiler maruz bırakıldıkları örgütsüzleştirme saldırılarını kabullenmiyor. Gün geçmiyor ki ülkemizin bir köşesinde bir fabrikada işçiler isyan etmesin, direnişe geçmesin. İşte deri işçileri, işte nakliyat işçileri, işte metal işçileri... İşçi sınıfı mücadelesinin dipten gelen dalgası, sınıfın derinden sarsan hoşnutsuzluğu yüzeyde kendisini göstermeye başlıyorken uzun süreli, inatçı ve kararlı direnişlerle fabrikalarda sistemin ve patronun türlü baskı ve şantajlarına karşı direnişler sürüyor, kazanımlar elde ediliyor.

Bu şartlar altında sınıfın kendi ayakları üzerine dikilmesi, sistemin ve sendikal bürokrasinin kendisine giydirdiği dar gömleği parçalaması ve örgütlü gücünü yükselterek saldırılara meydan okuması için sınıf bilinçli işçilere, emekten yana tüm güçlere, devrimcilere demokratlara büyük görevler düşüyor. Birleşmek, birbirimizden öğrenmek, dayanışmak, güçlerimizi çoğaltmaktan başka çaremiz yoktur. Bu perspektifle, daha büyük mücadelelere imza atabilmek için 20 Şubat’ta düzenleyeceğimiz uluslararası sempozyuma herkesi davet ediyoruz.

Sempozyumumuza ülkemizden işçiler, sendika temsilcileri, akademisyenler katılacaklar, görüşlerini ifade edecekler. Sempozyumumuzda Almanya, Yunanistan, Avusturya ve

Hollanda’nın aralarında bulunduğu ülkelerden sendika temsilcileri ve Avrupa’daki Türkiyelilerin örgütlü olan ATİK’in çeşitli ülkelerden temsilcileri yer alarak deneyimlerini paylaşacaklar. Kolektif bir şekilde birbirimizden öğrenecek ve daha üst düzeyde bir mücadeledenin adımlarını öreceğiz.

**Birlik-Mücadele-Zafer!
Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!**

**Devrimci Demokrat Sendikal Birlik
Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu**

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şeydir!” K. Marks